

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

onomic analyses, but he also were plentiful, the e
and philosophy. Unfortunately, were not immediate
t me have a main idea, but economic activities gr
concerns only economic aspects of the results in an immed
a physical rather than a social non-linear, multi-di

Gelsin Gece Çalsın Kapi

öyküler

conomists base their analyses one that values natu
uman nature. The model addresses the so
factors and alternative model. One
people's choices are guided comprehensive ways
rate, it may take dec
neoclassical econom
Jones index collapse
wreaking greater eco

EMİNE EBRU

2. BASKI

kafekültür

Emine Ebru, 1972 yılında, en kısa ayın ilk gününde Ankara'da doğdu. Çocukluğu Ege'nin birçok şehrinde geçti. Haliyle birtakım okullarda okudu. Matematik ve işletme öğrenimi gördüğü halde edebiyata merak saldı. Yazı hayatına şiir ve denemelerle başladı, öykü ve sinema yazarlığıyla devam etti. Kitaplara olan merakı kütüphaneciliği meslek edinmesine yol açtı. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Kütüphanesinde 7 yıl çalıştıktan sonra doğum ve şehir değişikliği nedeniyle görevi bıraktı. Evli ve iki çocuk annesi. Ankara'da yaşıyor.

Diğer Eserleri:

100 Filmde Dünya Sineması (Araştırma)
GG (roman, 2016)
Hayal Kırıklığı (öykü)
Hayatınızı Değiştiren 10 Kişi (Derleme)
Henry David Thoreau: Sivil ve İtaatsiz (Biyografi)
İskenderiye'den E-Kitap'a Kütüphane Tarihi (2016)
Kütüphane Sözlüğü
Sigmund Freud Ruh ve Haz (Biyografi)
Sinema-Edebiyat Sözlüğü

kafekültür

Gelsin Gece alsın Kapı

Emine Ebru

150 sayfa

Edebiyat / yk

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık © 2016

www.kafekultur.com

iletisim@kafekultur.com

1. BASKI Mart 2016

2. BASKI Ekim 2016

Bu eserin Türkçe basım ve yayım hakları
KAFEKÜLTÜR YAYINCILIK'a ait olup hiçbir koşulda izinsiz
alıntı ve yayın yapılamaz.

KAFEKÜLTÜR Yayıncılık

İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul

S. N. 25603

ISBN: 978-605-143-171-0

Baskı: Ceylan Matbaa Ahmet Uçar

Maltepe Mah D. Paşa Cd.

Güven İş Merkezi No: 83 317-318-319

Zeytinburnu İSTANBUL Tel: 0212 613 10 79

S. N. 23352

Gelsin Gece Çalsın Kapı

Emine Ebru

ö y k ü l e r

kafekültür

İçindekiler

Gelsin Gece Çalsın Kapı	5
Ya Sonra	10
Kim bilir, Belki	18
Kasabanın Laneti	24
Hormonlar Sonuçtur	32
Her Şeyin Bir Adı Vardı	37
Hayat, Bir Kısa An	42
Geride Kalan	49
Hikâyem Yeni Başlıyordu	58
Yalnızlığa Mektup	64
Kendimi Çekemiyorum	69
Bana Masal Anlat	73
Her Şey Sıradan	76
Sanrı	85
Bir Tuhaf Yalan	88
İnsanlar, Hayatlar, Rivayetler	94
Sol Yanım	110
Ne Gariptir ki	120
Virüs	143

Gelsin Gece Çalsın Kapı

“Uzun yollardan geçtik, buralara gelmek için. Yılları su gibi içtik ve tükettik kendimizi.

Herkesin hikâyesi bu.

Hayatta hep aynı sahneler mi yaşanıyor? Değişen nedir ki? Ya da değişik bir şey var mıdır? Değişikliğin anlamı aranmalı mıdır? Başka şehir, başka ev, başka iş olsa ne olur ki!

Yoksun.

Önemli olan yokluğun.”

Cümlelerini bitirdi.

Mektubu katladı, zarfı yapıştırdı ve masanın üzerine bıraktı sabaha posta kutusuna atmak üzere.

Ona daha ne kadar yazacaktı bilmiyordu. Daha neler söyleyecekti cümlelerinde bilmiyordu. Tek bildiği kaybetmek istemediği.

Belki bir çocuk gibiydi. Pencereden bakarken bu garip dünyada başkalarından farklı olarak bir şeyler gören, elma şekeri yiyen, balon alınınca sevinen, lunaparka gitmek isteyen çocuklar gibi. Tüm masallarda kaybolmuş kahramanları arıyordu, belki de kaybolmak istiyordu masallarda.

Kalbine baktı, ağlıyordu. Önce var olduğu için şükretti, sonra varoluşuna küfretti. Bu hikâyede kendine yitik bir kadın olarak yer edinmişti!

Sevdiği uzaktaydı.

Önemli olan, onun bu hikâyeyi okumadığıydı!

Hüzünlü bir şarkı gibiydi hayatı:

Duydum ki unutmuşsun gözlerimin rengini...

Her şeyi hak ettiğine inanıyordu. Kendi kendine konuşmayı yasakladı kendine:

“Bir daha konuşmana izin vermeyeceğim!”

Kim bilir kaçını karşı koyuşuydu, biraz kural birçok kuralsızlık, pek çok isyan vardı cümlelerinde.

Küçükken güneşin doğmasını beklerdi, büyüdü güneşin batmasını bekler oldu. Hayatımız boyunca beklemedik mi ki zaten bir şeyleri? Maaş günlerini, mutlu olmayı, sınav saatini, otobüsü, en sevdiğimiz hoca'nın dersini, telefonun çalmasını, beklediğin filmin vizyona girmesini.

Bekledi o da.

Ne zaman zihninin kara sularında yüzmeye kalksa boğulmak istedi. En dibe batarak, farklı zamanlara ait anıları gördü orada, unutmak istediği şeyler yüzünden korktu.

Ama suyun içinde kalırdı, korkularıyla yüzleşirdi, daha güçlenerek çıkardı su yüzüne.

Dünyaya bakardı bu sefer de, mutlu bebeklerin gergin annelerini görür, mazot kokusunu duyardı, içinde insan olmayan pahalı elbiseleri!

Daha hızlı koşmaya çalışırdı, ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşınsın, geçmiş o'dan önce varırdı gideceği yere. Bazen bir kitabın içinde, bazen de bir şarkının sözlerinde saklanırdı.

“Unutulmayı unutmanın tek yolu daha unutulmazını bulmaktır,” diye ilerlerdi. Yaşı gibi, yaşadıkları gibi, hayat gibi.

Haftalar sonra bir mektup daha yazdı sevdiğine:

“Sensiz yok aşkın anlamı. Girdim yeniden bütün çıktığım yerlere. Arıyorum yaz aşklarında saklanmış güz yapraklarını. Çok oldu sen gitti gideli. Her gece aynı kapının arkasında seni beklememiş, aşkımın sonsuz baharı.”

Karşı taraftan yine hiç cevap yoktu günler boyu. Daha ne kadar yaşayabilirdi bu hasretle. Daha ne kadar yalvarabilirdi “gel” diye!

Sordu kendine, ‘neden bu haldesin,’ diye. Bekliyor, konuşmuyordu. Bir gün herkesten gideceği korkusu susturuyordu onu. Bütün sevinçlerin gittiği gibi. Küçük avuçlarıyla, büyük olabilecek her şeyi kaybetti. Önüne bakarak, en arkasından yürüyordu insanların. En olmadık yerindeydi, bu hayatın. Gün geçtikçe köreldi. Tükendi, yoruldu.

Funda birdenbire değişmeye karar verdi.

İlk önce her halta gülmeyi öğrenecekti, ardından herkesin uyuduğu saatlerde uyumayı. Sonra sigarayı azaltacaktı. Herkes gibi olacaktı, duygularını yutmayı deneyecekti.

Usul usul gündüze sızıyordu, güneşe kendini bırakıp arka fona güzel müzikler yerleştiriyordu. Doğanın kokusunu burnundan içine kadar çekiyordu. Beynine oksijen gitmeye başladıkça ayrılık onun için daha katlanılır hale geliyordu.

Arkadaşa da ihtiyacı vardı. Öyle sanal arkadaşlıklar falan değil, dışarıdan, gerçek hayatın içinden, bedeniyle konuşabilen, gözlerinin içine bakabilen, aynı sigaranın dumanında zehirlenen arkadaşlara.

Ama herkes eksikti. Herkes yitik. Kiminin parası, kiminin sözü, kiminin mutluluğu, kiminin acısı, kiminin kimsesi eksikti.

Günler boyu dolaştı sokaklarda. Mekân mekân gezdi, üzerine gelen ruhunu kaybetmiş insan kalabalığından başka bir şeye rastlamadı.

Gözleri çok yorulmuştu. Uyumak için eve gitti. Radyoyu açtı. Kafasını yastığına koydu. Kulağına bir şarkı geldi, kalbine işledi. Damien Rice ‘Cheers darlin’ diyordu. Terk edilmenin yarattığı bu depresyon şarkıyla birlikte artçı sarsıntılarını gösteriyordu. ‘İşte ben bu kadarım,,’ diye düşündü. Bir şarkının melodilerinde, hayal ile hayat arasındaki ince çizgide kaybolup giden ve yaşamın belirsizliğini üzerinden atamayan, gerçekleri kabullenemeyen, hayaller âleminde var olmaya çalışan güçsüz bir kadın.

Ta ki kapısı çalana kadar.

O saatte kimse gelmezdi, ondan başka!

Kapıyı açtı, karşısında dikiliyordu, altındaki eşofman çamur içindeydi, saçları dağınıktı, elleri kirliydi, üzerindeki montu da iyi görünmüyordu. Onu içeri aldı, montunu çıkardığında tişörtünde kanlar olduğunu gördü. Şaşkınlıktan öte endişeleniyordu artık.

“Karımı öldürdüm,” dedi. Sesi titriyordu, gözlerinden yaşlar akmak üzereydi, elleriyle Funda’nın yüzüne dokunmak istedi. Geri çekildi Funda, korkmuştu.

“Senin için karımı öldürdüm,” dedi bu sefer de.

Funda ilk şoku atlattıktan sonra “Karım mı dedin sen?” diye sordu. Bundan haberi yoktu, bir senelik beraberliklerinde bir karısının olabileceğinden hiç şüphelenmemişti. O da söylememişti zaten. Son on dakika içinde yediği darbelerle olduğu yere yıkıldı.

“Duş almam gerekiyor,” dedi kayıp sevgilisi. Ona banyodaki malzemelerini kaldırmadığını söyledi. Kendi yörüngesinde dönüp duruyordu. Hiç kimseye ve hiçbir yere ait hissetmiyordu o anlarda. Duvarlar üzerine gülüşerek gelmeye başladı, damarlarından hüznün akıyordu, tırnakları ağrıyordu, saç uçları ve canı. Balkona çıktı, yıldızlar yoktu, yağmur şehrini unutmıştu, soğuk rüzgâr çarptı yüzüne, biraz olsun kendine geldi ve içeri girerek banyodaki sevdiği adamın yanında buldu kendini. Çıplak!

Uzun bir sessizlikten sonra başını omzuna dayadı, teninin şampuan kokusu sarhoş edecek kadar keskindi, o da Funda’yı saçlarından tutarak boynuna doğru sardı, yıllarca kalabilirlerdi böyle, artık nefesleri beraber atıyor gibiydi. Funda’nın elleri sırtında, belinde dolaşüyor, o ise başından, saçlarından tutarak yaklaştırıyordu kendine. Boynunu öpmeye başladı, biraz daha aşağılara inerken, Funda ne olduysa itti onu, ‘yeter,’ diye bağırdı. Geri çekildi, ama ellerini bırakmadı. Anlamsızca bakıyordu yüzüne, bu bakışı iyi biliyordu, “seni istiyorum ama olmaz” bakışıydı bu.

Bundan o kadar emindi ki, sarıldı tekrar, iterek uzaklaştı Funda, ‘yeter dedim,’ diyerek yineledi. Ellerinden tutarak duş kabinine yasladı, üzerlerinden su akıp gidiyordu, iki elini de bileğinden kavrayarak başının üzerinde birleştirdi, üzerine yaslanarak sıkıştırdı, direndi önce Funda, sonra bıraktı kendini, ellerini gevşettiğinde kurtarıp boynuna sardı ve teslim oldu.

Bu andan sonra her şey tatlı bir hayal gibiydi. Onun sıcaklığı, dokunuşları arasında gezintiye çıktı. Bu son zamanlarda çıktığı en mutlu yolculuktu. Teninin her karesini yeniden keşfetti, birçok anı biriktirdi kendine dair.

En sıcak iklimlerde en vahşi ormanlara ilerledi, dört mevsimin en güzel anlarını yaşadı bedeninde, en kuytu yerlerinde dolaştı, içine ılık ılık akan suyun hazzıyla tamamen bıraktı kendini.

Gözlerini açtığında burnu onun saçlarının içinden yayılan tatlımsı kokuyu soluyordu. Bu kokunun müptelasıydı. Gecedен beri sarhoş gibiydi ve bir türlü aylanıyordu. Ne hesap soracak gücü vardı, ne de yaşananları öğrenmek gibi bir çabası. Ona sahip oluşunun, aylardır yaşadığı hasretin bitmesinin keyfini çıkarmak istiyordu.

Başlarında ne kadar büyük bir bela olduğu gerçeğine alışmamıştı daha. Aşkın körlüğü bunu çözmeye yetecek miydi? Bununla yaşayabilecekler miydi? Bundan sonra neler olacaktı? Neden

söylememişti karısının olduğunu? Onca zamandır nasıl da kandırmıştı? şimdi de “karımı seninle beraber olmak için öldürdüm” deyip kapısına dayanmıştı.

Funda’nın aklı başına gelmeye başlamıştı. Bir üşüme aldı bedenini. Toparlanarak yataktan kalktı, üzerine kıyafetlerini geçirdi. Yalnız hissetti, çaresiz. Kollarını göğsünde birleştirdi, dünyadan soyutlanmış gibiydi. Ağlamayacaktı, çünkü ağlarsa düşerdi. şaşkın, suskun, âşık, üzgün ve kahrolmuştu.

Sevgilisine baktı, uyuyordu. Boğazındaki çukura biriken gözyaşlarını akıtamadı.

Salona geçti, telefonu eline aldı ve 155’i aradı.

Ya Sonra

Kaybolmak için önce kazanmak gerekir. Başkasının bedenlerinde başkalarını görmeye; başka nesnelerde kimselerin bilmediği parçalanmış hafızalara batmaya ve tabii ki görgüsüzce tüm bu korkunçluktan keyif almaya çalışarak. Korkmuyordu bundan, bu artık alıştığı bir gerçeklikti.

Lisedeyken kafası karışıkta Kemal'in, gelecek endişesi her türlü korkudan daha fazla yer ediniyordu. Ne olmak istediğini bilmiyordu, bu sebepten ne olmayacağını maddelerini çıkarmıştı. Hedefi olmadan çalışıyordu. Sınavdan aldığı puan hatırı sayılırdı. Uluslararası ilişkiler, hukuk ve dil bölümlerine rahatlıkla girebiliyordu.

“Hukuk fakülteleri çok genel eğitim verir,” dedi, annesi.

Sağlık hukuku var, enerji hukuku var, ekonomi hukuku var, uluslararası hukuk var, ticaret var, iktisat, işletme dersleri de var. Tam sana göre, her şeyden biraz var. Ne olmak istediğini bilmeyen biri için bu yüzden bence en ideali bu, dedi. Mühendisti annesi, kamuda çalışıyordu.

“Ama,” dedi Kemal, “uluslararası ilişkiler okusam her şeyden biraz olan hukuk kadar çok dersim olmaz, spor faaliyetlerine, dil kulüplerine takılırım, bir alana eğilir vaktimi yönlendiririm.”

“Sen bilirsin, senin hayatın ve direksiyondaki sensin, nereye istersen oraya gider, nerde istersen orda durur, boş olan yerlerden sana uygun bir yere park edersin,” dedi annesi.

Hukuk ve uluslararası ilişkiler karışık bir liste yaptı. Öne hangisini koyduğuna göre sonuç değişecekti!

Zor problem yok, sabırsız insan vardı. Daha küçük adımlarla daha geç varılabilirdi, her şeyi dert edinmekten ziyade bunun çözümlerine odaklanmalıydı.

Zira hayat, elde ettiğin sonuçlardan öte sonuca giden yolda gizliydi. Nihayetinde Ankara Hukuk oldu. Hukuk dilinden anlamıyordu, her şey çok sıkıcı geliyordu. Günlük konuşmaya "amiyane tabir"

diyorlar, o tarz konuşmayı iyi bulmuyorlardı. Nasıl çalışacağını bilemiyordu, notları çok kötüydü. Eve gidince annesini suçlamak istiyordu ama son tercihin kendisinin olduğunu biliyordu. Kararsızlığının sonucunda kimseye bir şey deme hakkı yoktu. Okulu sevmiyordu, “keşke hukuk seçmeseydim” deyince, “bırak tekrar hazırlan,” diyorlardı. Ona da cesaret edemiyordu!

Üçüncü sınıfa gelene kadar önemsemedi.

Ama 3. sınıfa gelince baktı ki olmuyor. Okulu sevmezse bitiremezdi! Tercihinin sorumluluğunu almalıydı, bir yol bulmalıydı. Hukukla ilgili duyduğu her etkinliğe katılmaya karar verdi. İşte o zaman eğlenceli taraflarını da görüyordu.

Kemal için çok ciddi bir alandı, o rahat yaşayan biriydi. Hukuk ise çok dikkat gerektiriyordu, insan hakları, detaylar detaylar, vs.

Haklarını bilmek güzel his olabilirdi, belki bir gün sevebileceği bir şeyler bulma umuduyla ciddiye almaya başladı. Zaman ayırması gerekiyordu, ayırdı.

Çalıştı ve mezun oldu.

İyi yada kötü bir avukat olmak istemiyordu. En iyisi olacaktı. Oldu. Çevresinde parmakla gösterilen, ismi adliye koridorlarında sürekli dolaşan bir avukat oldu. Dava öncesi yaptığı çalışmalar ve hazırlıklar, cübbeyi giydiği anda mahkeme salonunda devleşmesiyle müvekkillerinin lehinde kapattığı davalar şöhretini şehir dışına bile taşıyordu.

Stajyerlik dönemlerinde çalıştığı hukuk şirketinden yine stajyer olan bir kızla evlenmişti. Karısı şehrin ilçe belediyelerinden birinde hukuk işlerine bakıyordu. İki de çocukları vardı. Onlar için hayat seyrinde ilerliyordu. Eksik veya fazlası olmadan, sınırların dışına taşmadan, olabildiğince sakin ve temkinli.

Bir gün bürosunun kapısının çalındığında hayatını kökten değiştirecek şeyin olacağını tahmin edemezdi.

Gelen adamın omuzları düşmüş gibi, gözündeki yaşları içine akıtır gibi, beti benzi atmış da yine de ayakları yere sağlam basar gibiydi. Ve sanki onu bir yerden tanıyordu.

Tabii ya. Medya!

Basında son zamanlarda adı geçen ve sivil toplum kuruluşları dahil tüm kesimi ayağa kaldıran tecavüz vakasının faili zavallı genç kızın babasıydı gelen. İsteddiği belliydi: adil yargı!

Ama ülkede tecavüz davaları hiçbir zaman adil olmamıştı! Bu yüzden hiç tecavüz davalarına bakmaması.

Onu anladığını, haklı olduğunu, daima haklı olacağını ve giderek haklılığın totemi haline geleceğini, dünyanın her yerinden haklılık gezileri düzenleneceğini ve kendisini kutsamaya yüzbinlerin geleceğini söyledi kendi kendine. Başka ne yapabilirdi ki! İsteddiği şey, herkesin bunu anlamasıydı.

Sigarasını içmeye çalıştı, kahvesinden yudumlamaya, tüm her şeye ve herkese ara vermeye! Boğazıyla midesi arasına oturan ve nefes almasını zorlaştıran şey akşama kadar geçmedi.

Eve gittiğinde karısı, Kemal'in suskunluğuna inat susmak bilmiyordu. Can sıkıntısından gazel okumak gibi değildi söyledikleri, yüreğinde haykıran isyan eden insanların öfkesini barındırıyordu.

Bu kadarla da yetinmiyordu, ana avrat sövüyordu. Sabaha kadar sürdürebilirdi, her seferinde olduğu gibi.

Ama sustu. Başını kocasının omzuna yasladı. Sigarasını dudağından alıp kendi dudaklarına götürerek derin bir nefes çekti ve sonra dudaklarına tekrar yerleştirdi. Dudaklarının ıslaklığıyla beraber tadını da almıştı, duman sarmıştı etraflarını, o kesif kokuyla beraber teninin kokusunu da almıştı, Kemal de başını yanaştırdı, sustular dakikalarca.

Ta ki, karısı “o şerefsizin anasından emdiği sütü burnundan getirmezsен boşanırım senden Kemal,” diyene kadar.

Bir yanları bu sakinliğin belirsiz iliklerinde tevazuyla ilerlerken aynı anda tüm bu orospu çocuklarını doğruyorlardı, Fransız devrimindeki anarşistlerin ukalalığı ve acımasızlığıyla. Çılgınlık atıyordu herkes. Kan yüzlerine, gövdelerine sıçırıyordu. Boğuluyorlardı kanlarında ama doymuyor, sıkılmıyor, utanmıyorlardı. Böyle hissetmek istemediler ama böyle hissediyorlardı.

Böyle hissetmesi gerekiyordu herkesin!

Davayı alacağını söyledi. Ölen zavallı kız için bir şey değişmeyecekti, annesi ve babası için de! Ama bir sonraki, daha sonraki, daha daha sonraki davalar için emsal olabilirdi. Zaten caydırıcı ceza olunca daha sonrakine kimsenin cesareti olmazdı. Olma-ma-liy-dı!

Ertesi gün bir dava daha geldi. Bir yıl önce kansere yakalanan kadın iş yerinden rapor alarak tedavi sürecine girdi fakat bir müddet sonra tazminat ödenerek işine son verildiği söylendi. Kadının amacı hukuk mücadelesi başlatarak işine geri dönmekti.

Daha ertesi gün koca şiddetine maruz kalan bir kadın boşanmak için geldi.

Neydi bu kadınlara yapılan zulümler? Nedendi?

Bunu değiştirebilecek gücü var mıydı?

İki kızını böyle bir ortamda nasıl yetiştirecekti?

Yaşadığı ülkenin adalet sistemi kadınları korumayı öngörüyor muydu?

Sistem değişse zihniyet değişir miydi?

Cevaplanmamış soruları kafasının bir tarafına iterek dışarıya çıktı. Yürüyordu anlamsız, nereye gideceğini bilmeden. Sokakta sigara içmeyi sevmezdi. Öyle boş ve yavan gelirdi. Sigarayı ıslatmak gerekirdi. Bir mekânın sigara içme alanı diye yaptıkları kıyırık yere oturdu, bir duble sek rakı söyledi, normalde gündüz iş saatinde içmezdi. Bu anormal durumu sevdi, bir duble daha söyledi. Yetmedi bir 35'lik söyledi. Sigara paketi de yarılanmıştı. Bahane arıyor gibiydi. Rutin, tekdüze ve planlı hayatının içine edecek şeylerin tadına bakmaktı ilk hedefi. Telefon rehberinden Özgül'ün numarasını aradı. Telefonu açarak "Alo" diyen ses, Özgül'ün ince ve şuh sesiydi. Adliyede yazı işlerine bakan ve her seferinde Kemal'e olan ilgisini saklamayan sarışın, incecik bedenli bir kadındı. Kemal'in davetine mesai biter bitmez iştirak edeceğini söyledi.

Bir ağacın üzerindeki kar kütlelerinin şiddetli rüzgârla oraya buraya dağılması gibiydi düşünceleri, farklı yerlere savruluyordu. Evine, işine, karısına, çocuklarına, annesine, tecavüze uğrayıp canına kıyan zavallı kıza, işinden olan mağdur kadına, yüzü gözü morluklar içinde gelen kadına, sekreterine, Özgül'e.

Özgül'de durdu. Çünkü o incecik bedeniyle gelmişti, kırmızı rujunu sürdüğü dolgun dudakları ve o dudakların arasından çıkardığı içten sözleriyle.

Kemal, her zamanki gibi görünmüyordu. Belki yardıma belki de boşvermişliğe ihtiyacı vardı. Özgül'ün tam da istediği kıvamdaydı. Onu eve götürebileceğini, kahve yaparak kendine gelmesi gerektiğini söyledi. Kemal ise Özgül'e de rakı söyledi. Akşamın

geceye devrilen saatlerine kadar içtiler. Bir taksiye atlayıp Özgül'ün evine gittiler.

Gözünün önünde uçuşan nesneler, fonda çalan Karaindrou, bedeni yumuşak bir yataкта, elleri Özgül'ün kıvrımlarında dolanırken içindeki rahatsız eden şeyi çıkarıp atamıyordu. Kim esir değil ki kendi içerisinde, diye düşünürken biraz duygu olmalı diyordu.

Bir tutam duygu!

Gözlerinden iri bir damla yaş damlarken karışıyordu bedeni Özgül'ün bedeniyle, haykıarak akıyor akıyor akıyordu.

Ve kaçma ihtiyacı hissediyordu, ne zaman bu duyguya kapılsa yeşile ve maviye sığınuyordu. Gözlerini kapatıp “Eternity”nin yumuşak ezgilerinde denizin dalgalarına atladı. Uyandığında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ama oldu!

Hafif başağrısıyla uyandığı sabahta Özgül, işe gitmesi gerektiğini söyledi. Kemal ondan önce çıktı evden, büronun yolunu tuttu. Sessize aldığı telefonunu çıkardı cebinden. Karısının aramış olacağını düşünüyordu. Aramamıştı! Kimse aramamıştı!

Büroya girdiğinde sekreterden her şeyin her zamanki gibi olduğunu öğrendi. Odasına geçip karısını aradı.

“Canım kusura bakma, o kadar yorgundum ki çocukları yatırır yatırmaz uyumuş kalmışım, arayamadım seni, sen de dosyalar arasında büroda sabahladın tabi, senin de aramadığın iyi olmuş aslında, uyansaydım tekrar uyumakta güçlük çekebilirdim,” diyen karısı oldukça rahat ve huzurlu gibiydi. Utandı kendinden, lafı fazla uzatmadan eve erken geleceğini söyledi.

Bir rüyadan uyanmış gibiydi, hayat aynen devam ediyordu. Yarım bıraktığı işleri tamamladı, son bir hafta içinde aldığı üç davanın savunmalarını hazırladı. Eve gittiğinde akşam bitmek bilmiyordu, insanın zamanı ne kadar sıkıcı geçerse o kadar uzuyordu. Zaman değildi aslında sıkıcı olan, düşünceleriydi. Uyumak ve unutmak istiyordu.

Uykusuz geçen gecenin sabahı da gergin olurdu. Kahvaltıda omlet istedi Kemal ama karısı yumurta kırmayı sevmiyordu, yumurtanın akı ellerine bulaştığında gerilir, herkesin burnundan getirirdi. Omleti kendisi hazırladı, çocukları okul servisine teslim ettikten sonra gelip masaya oturdu, karısı konuşmuyordu. Memnuniyetsiz

bir ifadesi vardı, kendinden, yaşamından, gittikçe büyüyen kalçalarından, kırışan derisinden.

Sessizliği Kemal bozdu: “Neden yemiyorsun, geç kalacaksın.”

“Yememem gerek, hatta spora başlamam gerek, kilo almaya başladım,” diye cevapladı karısı. Bu arada elindeki lastik tokayı saçlarına ilıştırmeye çalışıyordu. Tepesinde topladığı saçlarıyla oynarken toka yere düştü, saçları dağıldı, omuzlarına indi, parlak ve dalgalıydı. Kemal yere eğilerek karısının tokasını aldı, yüzünün önüne gelen bir bukle saçı eliyle geriye doğru atarak saçlarını avuçlarının içine aldı, kendine çekti ve uzun uzadıya öptü karısını.

Gülümsemi. Başka ne yapabiliirdi ki! Korkunç bir şey karşısında sadece korkarız ama rezil bir şey karşısında çaresizizdir. Gülümsemekten başka hiçbir eylem, sözcük karşı tarafa durumun ne kadar tehlikeli olduğu düşüncesini aktaramazdı.

Toparlandı. Hazırlandı ve büronun yolunu tuttu. Orada Kemal’i bekleyen misafir pek de hayra alamet değildi. Özgül, haftasonu evine yemeğe davet etmek için gelmişti. Bu cesareti ona veren Kemal’di. Bir önceki gece yaşadıkları yasak ilişkinin üzerini örtmek gibi niyeti yoktu Özgül’ün. Bunu büroya gelerek belli ettiğı gibi, sözlerine, kıyafetine, beden diline kadar yerleştirmişti.

Gidecekti Kemal, ayık kafayla gidip günah gecesinin bir hata olduğunu, bunu uzatmamaları gerektiğini söyleyecekti. Bu kadar kolay olabilirdi. Olmayabilirdi de! Bilmiyordu.

Cumartesi akşamı için birkaç arkadaşıyla dışarıda olacağını söyledi karısına. Özgül, koyu lacivert mini bir elbise giymişti, saçlarını toplamış, yüzüne o kadar içten bir gülümseme yerleştirmişti ki.

İçeri giren Kemal’in ceketini alarak salona buyur etti. Tercih ettiğı müzik daha farklıydı bu sefer. Dave Gahan’dan “A little lie” çalışıyordu, yarı loş bir ortamda güzel kokular duyuyordu. Biftek, şarap, portakallı mum kokusu birbirine karışmış olsa da Özgül’ün parfümü hepsini bastırıyordu. Yemek masası için emek vermişti Özgül, büyük resimde her şey harikulade görünüyordu, ayrıntılar pek de önemli değildi!

Bir sigara yaktı Kemal. Dışarıda yağmur yağıyordu, hisizlik sarmıştı bedenini. Akli başka yerdeyken Özgül’ün yanında olma emrini veren neydi, kimdi? Kalbinin taşıkardik atmasına sebep olan her şeye sövdü içinden.

Şarabın dibini görene kadar, söylemek istediklerini dilinin ucundan çıkaramadı. Yapması gereken şeyin çekip gitmek olduğunu bildiremedi. Mantiğını ceketinin cebinde bıraktı, hormonlarının sesini dinleyerek, libidosunu en yükseğe taşıdı. Özgül'ün kollarına bir kez daha teslim oldu ya da Özgül'ü kendi kollarına teslim etti!

O gece geç saatte de olsa eve döndü. Karısı uyumamıştı. Soruyordu, sorguluyordu!

Duymak istediği şey yalanlarla bezenmiş sözler miydi? Cevabı biliyor olabilir miydi, kalbini kanatarak, bundan zevk mi almak istiyordu? İkisini de karanlığa çekiyordu, gittikçe gömülüyordu yalnızlığa Kemal. Karanlık ikisi için de iyiydi, çünkü içinde bulundukları ışık o kadar azdı ki!

Kendi hikâyesinin hatırlamadığı bir yerinde hafızasını kaybetmişti ve hatta sonradan bundan zevk almıştı, hâlâ da alıyordu!

Acıdan aldığı, bencillikten aldığı bu haz içine kadar işlemişti ve bunu bırakacak hafıza yoktu. Annesi olsa ona sarılırdı.

Biraz kestirmek isteyen bünyesine karısının soruları engel oluyordu. Bir deniz kenarında olmak istedi, orada oturup günlerce denizi izleyebileceğini düşündü. O andaki mutluluğunu yıllar öncesinde yaşadığı hayatla bağdaştırdı. Artık ağlayabilirdi, hiçliğe, geçmişe, isteniyor olmanın verdiği hazzı, pişmanlıklara, acılara, vazgeçmişliğine.

Ama vazgeçemezdi, “her şeye sahip olamayacağımı yazmalıyım bir not kâğıdına, bunu gözümün önünde bir yerlere koyup sürekli hatırlamalıyım. Birini çıkarmalıyım hayatımdan” diye düşündü. Böylece hafifleyecekti!

Bu arada karısı, yanına yanaştı; “Erkek erkeğe takılmanın hazzını hiçbir şey veremez, iyi eğleniniz mi bari,” dedi. Şüphelenmemiş halbuki, sadece laf olsun diye sorup duruyormuş!

Yüzünü okşadı Kemal'in, sağ yanağına bir öpücük kondurdu, onun sevişmek isteyen tavırlarından kaçmak için başka bir tavır takındı, gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı Kemal.

“Anlaşılan sen uyumak istiyorsun,” diyerek yanından kalktı karısı. Arkasından uzun uzun baktı, kalçasına oturan pijamasının altından belli belirsiz görünen iç çamaşırı içini gıcıkladı.

“Hayatımdan çıkarmam kişi kendimim, evet kendim!” dedi.

Aradan geçen bir ay içinde boşanma davası sonuçlanmıştı, yüklü bir miktar tazminat ödemeye mahkûm ettikleri dayakçı kocaya

uzaklaşma cezası da verilerek kadının derin bir oh çekmesine sebep olundu. İşine son verilen kanser hastası kadının hukuki mücadelesi sürüyordu. Tecavüz sonrası canına kıyan kızın davası ise emsal görülmemiş şekilde lehlerine işliyordu. En ağır ceza konusunda taviz vermiyorlardı.

Özgül'ün tavırları sertleşmişti, sürekli beraber olmak istiyor, gelmesini öğütüyordu. Aksi halde ilişkilerinin başkalarının kulağına götürebileceğinin tehditlerini ediyordu. Adliyede duyulması muhtemeldi, ya karısı duyarsa!

Bunu göze alamazdı, bir oyuncak gibi kullanıyordu kendini ama bunun böyle gitmeyeceğini de biliyordu. Hafızasızlığının bedelini ödüyor gibiydi, herkes haklıydı, bir o haksız!

Gittikçe kapanıyordu içine, çok içerlerde derin bir uykuda gibiydi, o uyanmasın diye tüm dünyanın sesini kısmışlardı, parmak uçlarına basarak yanından ayrılmışlardı sanki.

Özgül'ün “gel” demeleri bitmiyordu. Bir akşam gittiğinde bu işe bir son vermeleri gerektiğini söyledi. Delirmişti yine kadın, intihar edeceğinden, Kemal'i el aleme rezil edeceğine kadar her şeyi yapacağını söylüyor, durmadan bağırıyordu. Kollarının arasında sakinleştirmeye çalışan Kemal ise sabrının son demlerini kullanıyordu. Özgül'ün itirazları sesini yükseltmekten ağlamaya yalvarmaya kadar varıyor, sürekli yer değiştiriyordu. Kemal ne yapacağını bilemez haldeydi.

Alkolün yakınlaştırmacı etkisi onları yine yatağa itti. Kemal, hiç olmadığı kadar öfke doluydu, bunu sevişirken Özgül'e belli etmekten çekinmedi, sertti dokunuşları. Özgül'ün pek hoşuna gitmemişti, direnmeye başladı, işler çığırından çıkıyordu, tüm ağırlığını Özgül'e vererek altında can çekişmesini sağlıyordu Kemal. Yastığı alarak kadının yüzüne bastırdı, oyun gibiydi ama değildi!

Siyahın en koyu tonudur ölüm, gün ağarmadan evvel, son sevişme sonrası, biraz da gözyaşıyla, vedalaşmadan, sarılmaya doymadan, hikâyeyi tamamlamadan ve hiç utanmadan gidilir dünyadan; öylece, sessiz sedasız, öyle işte.

Bu ağır bir bedeldi. Hayatın Kemal'e sunduğu en tuhaf ironiydi.

Kim bilir, Belki

Her şey güzel olacak!

Ah şu umudun vaatkâr yalancısı iyimserlik sözleri. Bir gün birisi çıkıp da “yeter ulan’ hiçbir şeyin güzel olacağı falan yok, bıktım yalanlarınızdan demiyor. İnandığımız değerler çerçevesinde savrulup gidiyor hayatlarımız.

Misal, üç kuruşa çalıştığım şu postane! Bütün gün havale, mektup, pul, kargo işleri yetmezmiş gibi gergin müşteriler, suratsız bir amir ve sinsi bir iş arkadaşıyla uğraş dur. Evde ayaklarımı uzatıp dinleneceğim saatlerde ise sürekli canı sıkılan bir eşin veryansınları ve durmadan ağlayan çocuğun sinir uçları üzerinde yaptığı tahribat! Çekilesi bir hayat olmadığı kesin, toplumun büyük bölümünde bu hayatın benzeri şeyler yaşandığı da kesin, ama ne zaman delireceğiz, işte orası meçhul!

Televizyonda haber saati başlayınca “Sustur şu çocuğu!” diye sesimi yükselttim. Ama iskele babası mı konuşuyor, kim konuşuyor umurunda değildi. “Yapabiliyorsan sen sustur!” diye cevap verdi.

Yapabilirdim ama uğraşamazdım, haberleri kaçırمامam gerekiyordu.

Niye?! Bir postane memuru gündemi takip etmese de olabilirdi. Aldım çocuğu odasına götürdüm. Bir-iki oyuncacı önüne koyduktan sonra “Senin derdin nedir ki, özellikle televizyon izleyeceğim zaman bunu yapıyorsun?” diye dertlendim. Beni anlayacak yaşta olmamasına rağmen haber saatini biliyor ve özellikle o saatte huzursuzluk çıkarıyordu. Bizden akıllı olduğu kesindi. Suratıma baktıktan sonra elindeki arabayı ‘vınn vınnn,” diye sürerek oyuna daldı. Onu odasında yalnız bırakarak çıktım, salona geçerek televizyonun sesini biraz açtım.

“Bugün yönetici geldi, aidatı yatırmamışsın, yarın da elektrik faturasının son günü, cumartesi komşunun kızının doğum günüyümüş oraya gideceğiz, ee ufak bir hediye de almak lazım,” diye

konuşup duran ve tüylerimi diken diken eden karımın sesini kısılabileceğim bir kumanda icat edilmemişti ne yazık ki! Mecburen televizyonun sesini kısıtım.

“Amacınız ne sizin, sadece yarım saat be, yarım saat izleyemez miyim şu lanet olası televizyonu!” diye bağırdım. Pek de beğenmedim o halimi.

“Hıhh, ne halin varsa gör!” diye omuz silkerek gitti karım. Haber izleyecek iştah kalmamıştı zaten. Balkona çıkarak bir sigara yaktım. Buz gibiydi dışarı. Bu soğukta iki nefes çekeceğim diye üşümek ancak benim gibi tiryakilere özgüydü. Her zamankinden daha karanlıktı dışarı. Kahrolası sokak lambası yanmıyordu, düzgün işleyen bir şey olsa dışımı kırabilirdim. Birinci kattaki balkonum caddeyi olduğu gibi görüyordu. Aval aval bakarken ve karanlıktan bir şey göremezken bir çıtırtıyla irkildim. Hay bu sokak kedileri!

Sigaramı orta parmağımla fırlatıp caddeye doğru attığımda küçük bir su birikintisine düştü ve cızz diye ses çıkardı. İçim de cız etti. İçeriye girerek oğlumun yanına gittim, annesi pijamalarını giydirmeye çalışıyor, bir taraftan da mıncıklıyordu. Gülüşmelerine gülümseyerek baktım.

“Baba bak, annem tavşanlı pijama almış,” diyerek yanıma koşan oğlumu kucağıma aldım. “İstersen sana masal okuyabilirim,” dedim. Zıplayarak sevincini belli etti ve dolabından aldığı bir masal kitabını elime tutuşturdu. Yatağına yatırıp üzerini örttükten sonra okumaya başladım:

Bu masal belki diğer masallar gibi nesilden nesile aktarılmayacak, belki tüm çocukların uykudan önce istediği şey olmayacak, belki anne-babalar çocuklarından saklayacak kendileri gizli gizli okuyacak ama illaki birkaç gönüle yerleşip, dudaklarda tatlı bir tebessüm bırakacak.

Diye yazıyordu kitabın başında, hiç böyle bir önyazısı olan masal okumadım, tereddüt ettim ve oğluma, “Başka masal kitabın yok mu?” diye sordum.

“Lütfen baba, bunu okumanı istiyorum, annem de okumuyor bunu bana, lütfen!!” diye yalvarıyordu neredeyse oğlum.

“Annenin okumadığına göre vardır bir bildiği,” dedim, ama oğlum ısrarcıydı. Okumaya devam ettim, nasılsa kontrol bendeydi, masalın gidişatına göre değiştirebilirdim.

Bir varmış, bir yokmuş, Arkedion adında küçük bir kız varmış ülkenin birinde. Günümüz çocuklarında olduğu gibi onun barbie bebekleri, scooter'ı, legoları, boya kalemleri ve çizgi filmleri yokmuş.

Evet, bu masal biraz garip diye düşündüm. Oğlumun gözünün içine baktım, devam et der gibi bakıyordu. Devam ettim:

Irmak tanrısı ile güzeller güzeli su perisinin tek kızıymış Arkedian, her günü yeniden yaşarmış. Bu ona ülkenin kahininin verdiği bir özellikmiş. Doğduğunda yüzündeki ışık ve güzellikten dolayı doğanın dengesi bozulmuş. Irmaklar tersine akmaya başlamış, güneş eskisi kadar ısıtmamış, ülkenin suları kurumuş, ağaçların yaprakları dökülmüş.

Anne ve babasının elinden hiçbir şey gelmiyormuş. Çocuklarının kendileri gibi Tanrı olup olmayacağını öğrenmek için kahine götürmüşler. Ve kâhin, Arkedian'ın ömrünün çok uzun olduğunu ama onun yaşadığı her gün boyunca, yeni yaşına girdiği her yıl boyunca doğanın dengesini kaybedeceğini söylemiş. Bu, dünyanın yok olmasına kadar gidecekmış. Bunu öğrenen anne-babası ne kadar üzülseler de kızlarına kıyamamışlar.

Arkedian yavaş yavaş büyümeye başladıkça güzelliği de dillere destan olmaya başlamış. Minik sevimli bir kız olduğunda ise herkes ona vuruluyor fakat kimse cesaret edip de yanına yaklaşamıyormuş. Günler geçtikçe orman iyice kurumaya başlamış, sular çekiliyor, güneş de kayboluyormuş. Kahin bu durumun bir çaresi olduğunu, hazırladığı iksiri Arkedian'a içirdiği takdirde onun yıllar boyunca aynı yaşta kalacağını, her günü yeniden yaşayacağını ama böylece doğa dengesini bulacağını söylemiş. Zor bir karar olsa da annesi babası bu durumu kabul etmişler. Arkedian iksiri içmiş ve onun hikâyesi de böylece başlamış.

Her sabah uyandığında yeni doğmuş gibi her şeye yeniden başlıyor, akşam olup da uyuduğunda o gün yaşadığı her şeyi unutuyormuş. Ve her yeni gün bu şekilde devam ediyormuş.

Güzeller güzeli minik kız, o gece bir rüya görmüş, bu onun ilk gördüğü rüyaymış. Uyandığında rüyasında gördüğü yere gitmek için ormana koşmuş. Epeyce yol aldıktan sonra bir nehrin kenarına gelmiş, nehirde kendi yansımasını görünce çok şaşırır. İki minik kurbağa kıyıda kendi aralarında konuşuyorlarmış. Arkedian'ın duyduğundan habersizlermiş.

Kurbağanın biri:

- Ne güzel bir yüz, nehir bile hayran kaldı. Bir de bize bak! Heyy dostum, hele sen çok kötü görünüyorsun. Tanrılar senden daha çirkin bir yaratık yaratmamışlardır herhalde.

Diğer kurbağa:

- Hadi ordan ukala! Senin benden ne farkın var ki? Acaba bizi öpse iki yakışıklı prenze döner miyiz, ne dersin lan kanka!

Lan mı? Kanka mı? Ne zamandır masallarda böyle şeyler yazıyorlar ki? Oğluma baktım, hiç uykusu gelmiş gibi görünmüyordu. “Hadi baba, oku!” dedi.

Gülüştüyörlarmış kendi aralarında, Arkedian da gülümseyerek ayrılmış oradan. Rüyasında gördüğü yere ulaşmadan ayrılmayacakmış ormandan.

Bu arada ülkenin Tanrılar birliği toplanmış, kendi aralarında bazı kararlar veriyorlarmış.

Savaş tanrısı diyordu ki:

- Bu kız ölmeli!!

Kıskançlık tanrısı da:

- Evet, bu ortak düşüncemiz, ama nasıl?

Nefret tanrısı:

- Dillere destan şövalye Miletos öldürecek onu. Miletos’u buna ikna etmeliyiz. Bunu yapmak zorunda bırakıcaz.

Ve Tanrılar aydan parlak yüzlü, kalbi iyilikle dolu, ruhunda kelekler uçuşan kahraman şövalyeyi huzurlarına çağırmişlar.

Elinde kılıcıyla öyle heybetli duruyormuş ki Tanrılar bile istedikleri şeyi söylemekte çekinmişler.

Nefret tanrısı söze başlamış.

- Bu dünyada güzel, minik bir kız var ki, onun ölmesi gerek, eğer onu öldürmezsen tüm dünyayı nefrete boğarım.

Savaş tanrısı devam etmiş.

- Paramparça etmelisin onu, öldüğünden emin olmalıyız. Yoksa burası kan ve ölümle başa çıkamaz hale gelecek sayemde.

Kıskançlık tanrısı da onları onaylayarak eğer kızı öldürmezse bu hayatta herkesin hüzüne ve kötülüğe karışacağını söylemiş.

Çaresiz kabul etmek zorunda kalmış Miletos.

Tanrılar küçük kıza bir rüya gösterdiklerini, şimdi onun rüyasında gördüğü yere doğru gittiğini ve eşsiz şövalyenin de onu orda

beklemesi gerektiğini, güzeller güzeli geldiğinde ise hemen onunla hiç konuşmadan öldürmesini söylemişler.

“Öldürmesin, öldürmesin baba nolur” diye araya girdi oğlum. İstersen burada bırakalım ve sen uyu artık diye sakinleştirmeye çalıştım endişelenen oğlumu. Hiç uyumak gibi bir niyeti yoktu. Ben de merak etmiştim, okumaya devam ettim.

Arkedian, rüyasında gördüğü yere gelmiş, hayatında gördüğü en yeşil, en büyük, en geniş ağacın gölgesine oturmuş ve beklemeye başlamış. Çok geçmeden gelmiş eşsiz şövalye Miletos. Kızın güzelliği gözlerini kamaştırmış, öyle ki bakamıyormuş bile.

“Arkedian sen misin” diye sormuş. Evet, demiş kız.

“Ben de sizi bekliyordum Şövalye Miletos.”

“Nasıl yani? Sen beni tanıyor musun?” diye sormuş şövalye.

“Dün gece rüyamda gördüm, burayı ve sizi,” demiş.

“Peki rüyanın sonunu hatırlıyor musun?” diye sormuş bu sefer de.

“Rüyaların sonu olmaz ki ya en korkunç ya da en güzel yerde kalır.”

“Sen nereden biliyorsun bakalım bunu?”

“Rüyamda sen söylemiştin,” demiş kız.

Şaşırmış şövalye, bu güzel kıızı incitemeyeceğini o zaman anlamış. Ama Tanrıların söyledikleri!

“Seni buradan uzaklaştırmalıyız,” demiş şövalye kıza.

“Biliyorum, bunu da söylemiştin rüyamda ama nereye uzaklaşsak uzaklaşalım Tanrıların bizi bulamayacakları yer yok, demiştin.”

Korkmaya başlamış şövalye, küçük kız onun elinden tutup

“Korkma ben varım,” demiş. Ormanın içine doğru yürümeye başlamışlar. İkisi de ne yapacağını bilmiyormuş.

Biri ormanda tek başına, diğeri ona yardım etmek uğruna deli divane.

Hiç gidilmeyecek bir yerin, hiç yaşanmayacak bir diyarın bahçelerinde açan çiçekler gibi uzak, hiç birikmeyecek anılar kadar, hiç düşmeyecek gözyaşı, atılmayacak kahkaha, tadılmayacak mutluluklar gibiymiş onların çırpınışı.

Ve bir masal uydurmuşlar kaçıp saklanmaları için.

Masal olan gerçek olamaz çünkü.

Ama gerçekler masal gibi olabilir.

Kim bilir, belki.

Diye bitmişti masal, oğlum anlamamıştı. Sorup duruyordu.

“Şövalye öldürmüş mü kıızı, nereye gitmişler, ne oluyor sonunda?”

diye. Ona şövalye ve kızın kaçıp saklanmaları için bir masal uydurmuş olduklarını söyledim. Yine anlamadı ama çok da uykusu gelmişti. Fazla kurcalamadan uyuyakaldı.

İçime doğru işleyen bir gülümseme yerleşmişti yüzüme. Oğlumu öperek odasından çıktım. Karım da yatmıştı. Onun yanına ilişerek sarıldım sarıldım sarıldım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Şştt!” dedim. “Bu da bizim masalımız, hayattan kaçıp saklanmak için..”

Belki de masal gibi bir güne uyanırsınız, kim bilir?

Kasabanın Laneti

Tepeyi aşan yol bir hayli dik, patikadan daha düzgün, etrafı çalılarla dolu bir yoldu. Uzaklardaki ormanı hesaba katmayınca, buralarda gözün en çok gördüğü şey çalılardı. Yaz sonunun çoğu sararmış çalıları... Bir kibrit aleviyle her yerin cehenneme döneceğini düşündü.

Lanet sigarayı bıraktığından beri nefesi açılmıştı. Eskiden olsa yarı yolda pes edeceğini anımsadı. Kahvaltılardan sonra da canı çekmese bu mereti bir daha aklına getirmeyecekti. Kibrit düşünüp sigaraya erişen aklına kızdı. İradesiz olsa altı aydır geri dönerdi. Yine de bir türlü çıkıp gitmiyordu sigara illeti.

Tepeyi aşmaya sekiz-on adım kalmıştı. Artık keçilerin açtığı yaya yolu da yok olmuştu. Sırılsıklam terlemiş, belindeki çantada taşıdığı suyun sonuna gelmişti. Neyse ki bir dakika sonra güle oynaya inecekti. Elbette inmeden önce oturup bu minik tepenin en üzerinde olmanın tadını çıkaracaktı.

Son adımlarını daha hızlı attı. Bir adım, bir tane daha, işte bir tanesi daha... Çalılardan gelen bir hışırtıya baktı. Minik iki kertenkele. Bunlar çoğu defa yalnız gezmez miydi? Yaz sonunda yavru olacaklarına ihtimal vermedi. Cinsleri böyle minik olmalıydı.

İşte artık zirvedeydi. Denizi gördü. Dün yüzdüğü تنها plajı. Sonra sola çevirdi başını. Birkaç yüz metre uzaktaki diğer tepedeki mağaralar...

Donakalmıştı. Fal taşı gibi açılmış gözleri, korku ve dehşet!.

İnanamadı buna, yorgunluğunun üstüne gördüğü manzarayla afallayıp yere düşer gibi oldu, kendi kendinin kolundan tutar gibi bir destekle ayakta kalmayı başarabildi ama fazla uzun sürmedi, ne olduğunu anlamaya çalışırken, güneş tepede tüm sıcaklığıyla parlarken gözleri çoktan kapanmış, yere yığılıvermişti.

- Heyy uyan, iyi misin ?

- Neredeyim ? Neresi burası ?

- İlerde bir sahil kasabası var, burası biraz uzakta kalıyor ama buradaki plaj hiçbir yerde yok, sanırım plaja ulaşmaya çalışıyordunuz. Buraların güneşi yakıcıdır, bu mevsimde bile. Yabancı olmalısınız, su ister misiniz?

İstediği tek şey su değildi, gölge ve serin bir köşede... İşte yine aklına gelmişti sigara, ama olsa içmeyeceğini de biliyordu. Kendisine yardım edenin gözlerinin içi parlıyordu, ne sevimli yüzü vardı, geçmişe döndü birden, çocukluğunda bisiklete bindiği günlere ve o günlerde kaybettiği arkadaşını hatırladı. Bir kazaydı! Beraber bisiklete binerler, yol boyunca alabildiğine hız yaparlardı. Çocukluk işte, ilk gençlik çağları; ilk sigaranın tadını paylaştığı, ilk aşkın heyecanını anlattığı ve ilk ayrılığın acısını beraber yaşayıp atlattığı arkadaşı.

Benim suçum yok dedi içinden, benim suçum yokkk.. Aklında kanlar içinde yerde yatan arkadaşı ve yol kenarında parçalara ayrılmış bisiklet pedalı, selesi, tekerleği...

“Zihnim ne kolay sağa sola dağılıyor,,” diye düşündü. Başında duran kişi yerel aksanla konuştuğuna göre buralardan bir çiftçi olmalıydı. Güzel iklimlerin verimli toprakları boş bırakılmıyor ki. Çoğu insan kumar oynamayı sevmiyor.

Yarı doğrulmuştu. Adam da bir şeyler anlatmayı sürdürüyordu. Çoğunu anlamadığı bu cümlelerin hepsi ders verir sözlerdi. Bir sürü nasihat. Başını yine o mağaralara çevirdi. O anda yutkunamadığını hissetti. Yutkunamamanın ölmek kadar kötü olabileceğini hiç aklına getirmemişti. Her başarısız yutkunma denemesi daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Artık nefessiz kalmaya başlamıştı. Başı mağaralara dönükken güçlükle bile olsa gözlerini yumabildi. Başka şeyler düşünebilse belki de yutkunabilirdi. Adamın “Bey, beyim,” sözlerindeki telaşı hissediyordu. Bir yutkunabilse, sadece bir kez!

Başarmıştı. Yutkunabilmişti. Gözlerini açmadan başının yönünü mağaralardan denize doğru çevirdi. Artık açabilirdi. Bir mağara, ötedeki bir tepede belki de ayılara in olmaktan başka hiçbir niteliği bulunmayan o mağara. Mağaranın etrafındaki kayalar.

Bir şeyler anımsıyor, ama dehşet duygusunun belleğini okuyabilmesine izin vermiyordu!

Bir otel görevlisinin özenle düzenlediği çarşaf gibiydi deniz, alabildiğine mavi. Toparlandı, teşekkür etti bu sevimli yüzlü, içi iyilikle dolu adama, bundan sonrasını kendisinin devam edebileceğini söyledi. Çalışarın arasından geçerek kumsala indi, serinlemek uğruna denize girdiğinde suyun mevsime göre daha ılık olduğunu fark etti. Poyrazdır bizim buraların rüzgârı, tuzludur denizi diye düşünürken gözleri yanmaya başlamıştı bile, bu arada yine mağaralara bir bakış attı, bulanıktı her şey.

Az önce gördüğü ve kendisini dehşete düşüren şeyi göremiyordu artık, sadece gözlerinde önünde bir şeyler uçuşuyormuş gibiydi. Suyun içinde bir saat kadar kaldıktan sonra plaja geri döndü. Günbatımına kalacaktı. Çantasından çıkardığı kitabını okumaya koyulmuştu ki bir ses duydu, kulağının pasını silecek türden incecik bir ses.

Az ilerisinde upuzun sarı saçları güneşten altın rengine dönmüş, telefonu tuttuğu parmakları zarif, narin, alabildiğine uzun bacaklarıyla kumsalda oturan ve sürekli konuşan bir kız, şu anda onu kitabından koparabilen tek şey. Sesi öyle güzel ki, çocukluğunda dinlediği masal tonunda. Kalakaldı, öylece dinliyordu, hararetli bir konuşmaydı ama kızın dinginliği gözden kaçmıyordu.

Bir şeyleri okumak böyle zamanlarda hem iş görür, hem de imkânsızlaşırdı. İş görüyordu çünkü elindeki kitabı okuyor gibi davrandığı sürece o kız ve etraftaki diğerlerinden heyecanını gizleyebiliyordu. İmkânsızlaşıyordu, çünkü aynı cümleyi kaç kez üst üste okumuş hâlâ hiçbir şey anlayamamıştı!

Göz ucuyla baktığı kadarıyla kızın otelci kadına benzediğini sezmişti. Üç gündür hiç görmediğine göre henüz bugün geldiği anlaşılan kız, buraları çok iyi bildiğini hissettiriyordu zaten. “O saçını boyamadığı için yaşından büyük gösteren sempatik kadının kızı, belki de yeğeni olmalı,” diye düşündü.

Böyle zamanlarda sigara gibisi yoktur. Sakinleştirir. Olsaydı içerdi. Kızın sigara paketine bakarken düşündükleri tam olarak bunlardı. Kız henüz sigarasından içmemişti. Ama çantasından çıkarıp çakmağıyla birlikte el hizasına koyduğuna göre sigara onun için önemli olmalıydı. Sigara paketinin yanında da telefonu.

Bu kızla yeninden karşılaşmalı diyerek yerinden doğruldu. Her zaman öteberisini ayağa kalkmadan önce oturduğu yerden toplardı. Bu kez önce kalkıp, eğilip doğrularak toparlanmayı seçmişti. “Dikkat çekmek istiyorum herhalde,” diye düşündü. Zaten aklına hoş bir de oyun gelmişti. Üç-dört otel ve pansiyondan oluşan bu yerin tek bakkalından kızın içtiği markadaki tüm sigaraları satın almak!

Arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki birdenbire o mağaraların bulunduğu tepeyle karşılaştı!

Kaçmanın çaresi yoktu, kendinden kaçamayacaktı zaten. O anda verdiği karar mağaraların olduğu tepeye çıkmaktı. Biliyordu ki her şeydi, her yerdeydi, aklından hiç çıkmayacaktı. Belleğini kaplayan bu örtüyü kaldırmanın zamanı gelmişti. Midesinden gelen seslere aldırmadan yola devam etti, hava kararmaya başlamıştı. Çantasında el fenerinin olmadığını düşündüğünde ise yolu çoktan yarılamıştı. Geri dönmeye niyeti yoktu. Gidecekti.

Ve sonunda mağaralarla karşı karşıyaydı, oldukça karanlıktı. Gökyüzünde birkaç sönük yıldızdan başka bir şey yoktu. Nereye bastığını bile göremezken mağaralardan birinin içine dalıverdi. Soğuktu, nemliydi, çok sessizdi. Dışarıdan gelen ateş böceği sesleri de duyulmaz olmuştu. Sadece bastığı yerlerdeki ayak tıkırtılarını ve içini ürperten nefesini duyabiliyordu. Oldukça yavaş ilerliyordu, bir an durdu, kendi iç sesini dinledi, boşluktan ibaretti, hissettiği herhangi bir şey yoktu. Herhangi somut bir şey de yoktu. Çöktü olduğu yere, biraz daha kaldı orda. Ama nafile.

Diğer mağaraya da girecekti. Telaşla kalktı yerinden, hızla yürüdü dışarı doğru, ama o ses, arkasındaki o ses, dönüp de bakamayacak kadar korktuğu ses!

“Neden geldin?”

“Neden?”

“Benim suçum yok, gerçekten yok, bununla yaşayamıyorum, beni affetmediğin sürece gitmeyeceğim,” diye mırıldanarak cevap verdi duyduğu sese.

“Git buradan!!”

“Gidemem, bunu çözmeden gidemem, gitmeyeceğim, gitmeyeceğim!”

“Delirdin mi kuzum sen, kendi kendine konuşuyorsun zifiri karanlıkta, hadi rüzgâr çıkmadan buradan uzaklaşip kasabaya geri

dönelim,” diyerek kolundan tuttu plajdaki kız. Peki duyduğu ses nereye kaybolmuştu. Şaşkındı, kızın ne işi vardı yanında?

“Sen, plajda.”

“Evet, fazla kaldım, akşam olduğunun farkında bile değilim, bu saatlerde pek tekin değildir burası, beni yola kadar çıkarırsan oradan geçen minibüslerden birine binebilirim, sahi sen nereye gideceksin?” dedi kız.

“Ben de aynı şekilde, kasabada küçük bir otelde kalıyorum, hadi gidelim o zaman, şey bu arada sesi duydun mu sen de?”

“Hangi sesi? Rüzgârın mağaralarda yaptığı yankıyı mı? Korkma yahu, o her zaman olur,” dedi kız gülümseyerek.

Birkaç saat önce kızı düşlüyordu, şimdi ise kızla birlikte kasabaya gidiyordu. Minibüsün arka tarafına oturdular.

“Kasabanın yerlisi misin?” diye sordu kıza.

“Evet ailem buralı, ama ben üniversiteyi başka şehirde okuyorum, tatillerde gelirim buraya, peki ya sen?”

“Küçüklüğüm burada geçti, sonra bir sebepten ayrıldık.”

“Eminim ailevi sebeplerdir, tayin işleri falan.”

“Elbette, başka ne olabilir ki?” dedi fakat gözleri uzaklara daldı, minibüs ilerledikçe mağaralar arka tarafta kalıyor ve gecenin karanlığına gömülüyordu. Deniz kıyısındaki fenerin cılız ışığından başka bir şey görünmez olmuştu ta ki kasabaya yaklaşına kadar.

Kız meydanda indi, kendisi son durağa kadar gidecekti.

Otele geldiğinde, gece boyunca “neden geldin, git buradan” sesleri kulağında çınladı.

Bu hesabı görmeliydi, sabahı zor etti, erken saatte yollara düştü. Minibüsle gidebildiği yere kadar gitti sonra mağaralara doğru yürümeye başladı.

Sabah rüzgârı göğsüne işliyordu, mağaranın yanına geldiğinde inilti şeklindeki o sesi yeniden duydu.

“Git buradan!”

“Neden?” diye cevapladı boşlukta yankılanan sesi.

“Burada olmamalısın!” dedi bu sefer de. Artık emindi küçükken kaybettiği arkadaşının sesi olduğundan.

“Ben seni incitmek istemedim, biliyorsun kazaydı!” dedi.

“Sen burada olduğun sürece etrafındaki herkes ölecek! Derhal git buradan!” diye bağırdı bu sefer. Ürpermişti, mağaranın çevresinde

anlamsız koşturarak, “neredesin, çık ortaya,” diyordu. Ama etrafta gerçekten de kimse yoktu. Başka ses de duymadı.

Plaja indi, kasabadan aldığı sandviçi sırt çantasından çıkararak yemeye koyuldu, deniz dalgalıydı, düşüncelere daldı, çocukluğuna doğru yolculuğa çıktı, peşini bırakmayan geçmişine küftetti. Duyduğu sesi kendi kafasında yarattığından emindi, bunu bilmesine rağmen korkuyordu.

Bu arada minibüs yolunda bir gürültü koptu, patlama sesi gibiydi, az sonra dumanlar yükselmeye başlamıştı, yol epey dışarıda kalıyordu ama merakına da engel olamadı, hızla dumanların geldiği yere doğru yürümeye başladı. Ambulans sirenlerini duyduğunda ise varmak üzereydi. Bir trafik kazası gibi görünüyordu. Minibüs özel bir arabayla çarpışarak devrilmiş ve yanmaya başlamıştı. Büyük bir kazaydı. Minibüsün içinden çıkardıkları yolcuların üzerini örten insanlar vardı etrafta. Kötü bir yanık kokusuydu etrafa dağılan. Ambulansa bindirilen kızı hemen tanıdı, endişe içinde koşarak yanına geldi. Durumunun iyi olmadığını öğrendiğinde ise oracıkta yıkıldı. “Herkes ölecek, etrafındaki herkes ölecek,” diyen ses kulaklarında çınlamaya başladı.

Bilinçsizce mağaralara doğru koşarken buldu kendini. Tepeye vardığında kan ter içinde kalmıştı. Mağaranın birinin önünde durdu, soluklanmaya çalışıyordu, ellerini dizlerine götürüp eğilerek derin nefesler aldı. Güneş tepeye doğru çıkıyor ve sıcaklığını iyice gösteriyordu artık. Mağaranın içine girdi, dışarıya göre oldukça serindi.

“Burada mı yaşıyorsun, çık ortaya,” diye seslendi.

“Ben içindeki sesim, senin olduğun her yerde yaşarım,” dedi.

“Hayır, sadece bu mağaraların olduğu yerdesin, başka bir yerde duymuyorum seni,” diye cevap verdi kendinden emin olarak.

“Kız öldü değil mi? Dün tanıştığın kız...”

“Sus, yeter!” diyerek kulaklarını tıkadı. Bunu duymak istemiyordu.

Mağaradan çıktı, koşar adım yola geldi. Yolu kontrollü olarak açmışlardı, kasabaya giden arabalardan birine otostop çekerek yaralıların getirildiği hastaneye gitme hevesine kapıldı. Kız ölmüş olamazdı ama ambulansla getirilirken yolda öldüğünü öğrendi.

Nasıl bir kehanetin içindeydi? Bunu çözebilmenin tek yolu kasabadan uzaklaşmak mıydı? Peki ya cevaplayamadığı sorular? O ses? Geçmişiyse yüzleşmek zorunda olması?

Hayır, bırakıp gidemezdi!

Otele gitti, yorgundu. Otelci kadının kazadan haberi vardı, hatta, “o minibüste senin de olabileceğini düşündüm, çok şükür ki iyisin,” dedi.

Akşam olduğunda odasına çekilerek kitap okumaya başladı. Aşağıdan sesler duyana kadar da okumaya devam etti, sesler gittikçe yükseliyor, kavgaya dönüşüyordu. Odasından çıktı ve merdivenlerden indi. Bir adam elinde silahla tehditler savuruyordu. Otelci kadının eski kocası olduğunu sonradan öğrendi. Kadıncağıza ateş edip öldürdükten sonra!

Oracıkta can vermişti, gözlerinin önünde, ne bir hamle atabilmişti ne de durdurmaya yönelik bir hareket. Donup kalmak böyle bir şeydi.

Kasabadan gitmesi gerektiğine o an karar verdi fakat bu sefer kasaba onu bırakmayacaktı!

Polisler, sorgulamak üzere emniyete götürdüler. Mahkemede de tanıklık edecekti. Otel, olay yeri inceleme ekipleri tarafından kapatılmıştı. Birkaç parça olan eşyasını alarak pansiyonlardan birine yerleşti. Kimseyle muhatap olmamaya karar verdi. Bunun bir çözüm olduğuna inanıyordu. En azından kasabadan gidene kadar böyle olması gerekiyordu.

Mağaralara gitmedi, bir daha o sesi duymadı, günlerce odaya kapatıp kitap okudu. Kasabayla arasında bir pencere ve bir kapı vardı, sakladı kendini, saklandı.

Günlerdir duymadığı ses, o gece uykusundan uyandırdı “Kalkmalısın,” diyerek.

“Saat kaç?”

“Çok geç, o kadar geç ki, geçmiyor,” dedi bu sefer.

“Ne arıyorsun odamda?” diye sığradı yerinden, korkuyordu.

“Seni almaya geldim, gidiyoruz buradan”

“Şu anda gidemem,” dedi, şaşkıncı gerçekten de.

“Benimle geleceksin,” diye bağırdı. İster istemez kalktı yatağından, ses onu balkona doğru götürüyordu, kapıyı açtı.

“Sessiz ol. Duyuyor musun? Okyanuslara göç eden martıların çığlıkları yankılanıyor. Ne sanıyorsun sen? Göremez miyim? Anlatmaz, vuramaz mıyım yüzüne hepsini? Kısık sesinle bana cevabını bildiğin sorular sorduğunda gülümseyip istediğin cevabı

vereceğimi düşünemedin mi? Bakışlarımı ve hikâyelerimi unutabileceğini mi sandın?” diyordu fısıldayarak.
Bu sese, bu hüzne daha fazla dayanamayacaktı.
Gecenin tatlı serinliğine kendini bıraktı. Artık bir şey duymuyor, hissetmiyordu.

Hormonlar Sonuçtur

Banyodan kalın mavi bir bornoz giyerek çıkmıştı. Aynanın buharını eliyle sildikten sonra hayranlıkla baktı kendine, bambaşka biri gibi görünüyordu. Sakalını kesmiş, saçını da taramaya başlamıştı.

Bugünün dün sabahtan farkı sadece takvimin değişmiş olmasıydı. Hayat bu kadar rutin olmamalıydı. Halbuki hayalindeki mesleklerden birini yapıyor olsaydı her şey daha heyecanlı olabilirdi. Çocukken lunaparkta korku tüneli görevlisi olmak istemişti, lise yıllarında dünyayı dolaşıp gezi programı sunmayı ya da erotic shop'ta satış görevlisi olmayı istiyordu. Üniversitenin iktisadi idari bilimler fakültesi bölümlerinden birini kazandığında ise bir bankanın genel müdürlüğünde sarışın bir sekretere sahip olarak hayal etmişti kendisini.

Hayallerle hayatlar arasında uçurumlar olduğunu o yıllarda daha iyi anladı.

Soğuktu dışarısı, bu mevsimde hiç olmadığı kadar soğuktu. Sıkı giyinmeliydi. İçine termal atlet ve iç donu giydikten sonra üzerine kazak, altına da kot pantolonunu geçirdi. Beresi, paltosu, eldivenleri de tamdı. Arabası garajdaydı. Yine de kapısını zor açtı. Koltuğa oturunca altından işleyen soğuk midesine kadar çıktı. “Hay anasını satayım bu kışın da soğğun da,” diye küfrederken telefonu çaldı. Bakmadı uzun uzun çalan telefona. Yola çıktığında güneş açmış, çatılarda ve yol kenarlarında biriken karların yansımasıyla tüm yaşamı boyunca gördüğü parlamaların toplamından daha fazla ışık gözünün önünde havai fişek gibi cümbüşe dönmüştü. Bir küfür daha ederek beynindeki nöronlarla birlikte şekil değiştirdi. Birden insan iradesinin bir girdabın içinde sürüklenip önemsiz olabileceğini düşündü.

Yolun ilerisi anlamsız bir şekilde tıkalıydı. Biraz daha ilerledikçe kavşakta kaza olduğundan dolayı yolun kapandığını öğrendi. Bir kadın şoför öndeki arabaya vurmuş ve aman vermeyen trafik, ekiplerin gelmesini geciktirmişti. Bir küfür de kadına ederek arabayı

sağa çekti. Biraz yürüdükten sonra bir kafeye girip oturdu. Kahve söyledi. Yol üstüydü oturduğu kafe, oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Dışarıda kar yağışı başlamıştı.

Dört kişilik bir masada tek başına oturuyordu. Birbirlerine sarılarak kapıdan içeri giren ve neredeyse donmuş olan iki genç yanına geldi.

“Abi müsaitse oturabilir miyiz,,” dediler. Eliyle oturun işareti yaparak hiç konuşmadan kahvesinden bir yudum aldı. Gençler üzerindeki kışkırmaya başladılar. Eldiven ve şapkalarını silkeleyerek masanın üzerine koydular. Üzerine ve kahvesine sıçrayan buz gibi kar taneleri içini soğuttu, sert bir bakış atınca gençlere, onlar da “pardon abi,” dediler.

Garsonu çağırıp iki salep söyledi gençler. Oğlan kızın ellerini alarak elleriyle ovuşturuyor arada ağzına götürüp hoohh diye ısıtmaya çalışıyordu. Kız da “offf ne soğuk yeeeeaa,” diye mızırdayıp duruyordu.

Görüntülerine daha fazla dayanamayarak hesabı ödedi ve kalktı. Yol açılmıştı, arabaya doğru yöneldi. Kapıyı yine zor açtı, yine küfür etti.

Zar zor çalıştırdıktan sonra iki saatlik gecikmeyle iş yerine varabildi, tüm gün çalıştı, mesai bitince eve bir an önce gidebilmeyi kendine dert edindi.

Kar yağmaya devam ediyordu çünkü, ana arterler açık görünse de ara sokaklarda durum pek iç açıcı değildi. Gıdım gıdım ilerleyen trafik ve radyoda hava durumu haberlerinin felaket haberi gibi verilmesine iyice canını sıkmış, bu hayatı ben kontrol edemiyorsam ne demeye yaşıyorum diye söylemeye başlamıştı.

Bu arada öndeki arabanın kayması, sonrasında direksiyonu çevirmesi ve arkadan gelen arabanın buna vurmasıyla oluşan zincirleme kaza hasarsız atlatılmış, az biraz beyinde çöküntüye yol açmıştı.

Mahalleye yaklaştığında yokuşu çıkamadı. İki denemeden sonra arabayı kaydırarak geri döndü. İlerde güvenli bir yere park ederek yürümeye koyuldu. Buz gibiydi, rüzgârla karışan kar suratında şok etkisi yaratıyordu, yokuşu tırmanırken ayağı kaydı, düştü. Aşağıya doğru yuvarlanıyordu, başını kontrol edemedi ve kaldırımı çarpan kafası kanamaya başladı, gözleri de kararmıştı, başından akan kanın bembeyaz karın üzerine düştüğünü gördüğünde bayıldı.

“İyi miyim?”

Uyandığında bir hastane odasındaydı. Belki de henüz uyanamamıştı. “Hormonlar sonuçsa, nedenler hikâyelerimizdir,” dedi yatağın başucundaki serumu düzelterken hemşire.

Ne demekti şimdi bu? Neden kara bir önlüğü vardı? Bu hastanenin uçuk bir mimarı ve kıyafet tasarımcısı olmalı diye düşündü.

“Neyim var?” diye sordu.

“Yazma hastalığı,” dedi hemşire.

Anladı ki normal bir soruya normal bir cevap alamayacaktı.

“Yazı yazamıyorum demiyorum. Yazmıyorum. Yazmak beni tüketiyor, öldürüyor, kahrediyor, mahvediyor. Her neyse işte. Yaza yaza delirmek istemiyorum tekrardan. Damarlarımda acıların kol gezdiği zamanlarda oluşuyor “vay be!” denilen yazılar. Benden bu kadar, şu anda iflas etmenin eşliğinde duran iç organlarım üzerinde yoğunlaşacağım.”

“İç organlarınız sağlam,” dedi hemşire bu sefer de, “sorun hormonlarınızda...”

“Peki ya kafam?”

“Çarpmışsınız, dikiş atıldı, iyileşir, büyütmeyin.”

Hemşireyle olan diyalog hoşuna gitmeye başlamıştı. Kadın deli olmalıydı. Yoksa bu hikâyedeki kafayı yiyen kişi kendisi miydi?

O, “Ne zaman çıkabilirim hastaneden?” diye sorunca “Dinlenin şimdi, siz uyurken kader ağlarını örmeye devam edecektir,” dedi ve ayrıldı odadan hemşire.

Arkasından gülümsedi, gülümseyen yüzünü aynada görmek istedi, ayağa kalkarak aynaya baktı. Kafasının yan tarafında sargı bezi vardı ve ağrıyordu. Aynadaki suretinde gençliğini gördü. Özlüyor muydu?

Uyuşturucuyu, karşılığını düşünmeden yapılan seksi, dinlediği şarkıları, pervasızca para harcamayı, bitince de evden dışarı adım atmamayı. İlk görüşmede eve gelmeyi kabul eden kadınları, sabahları kendini bulduğu yabancı evleri, soğuk yastıkları. Uykusuz geceleri ve o evlerden kaçmak için sabahın körüne kurulmuş saatleri.

Hayır, özlemiyordu.

Hissetmek istiyordu artık, ne olursa olsun ama gerçek olsun yeterdi. Bir şarkının nakaratına beraber girdiği biriyle bağıra bağıra söylemek istiyordu şarkının sözlerini.

Hemşire odaya tekrar geldi, “yapılması gereken tahlilleriniz var” diyerek. Bir hemşirenin ağzından çıkabilecek olağan sözlerdi bunlar, şaşırdı!

“Eve gitmek istiyorum,” dedi.

“Güneş henüz batmaya hazır değil, diyelim ki battı, bu sefer de ay çıkacak ama gece de bitecek, her sigaranın söndüğü gibi,” diye cevap verdi hemşire.

Bu hikâyenin delisi kesinlikle hemşireydi, buna kanaat getirdi!

Tam dört tüp kan almıştı ve canını yakmıştı, başının sağlam tarafını yastığa koyarak hemşireden kâğıt ve kalem getirmesini rica etti.

“Her şey senin istediğin gibi mi olmalı?” diyerek gitti hemşire. Üç-beş dakikaya kalmadan elinde kâğıt kalemle geri döndü.

- Olmalı, fakat olmuyor. Yaşamak istiyorum, inadına.

Düşünüyorum var olamıyorum. Sevişiyor âşık olamıyorum. Doğru olan olayları yanlış insanlarla, doğru olan insanları yanlış zamanlarda yaşıyorum. Sevdığım, ağladığım ve hatta kanadığım her hatıra gün yüzüne çıkıyor. Çürüyorum. Biliyorum.

Bir gün birileri gelip diyecek ki: “Pardon.”

Güleceğim ben de.

Yazamadığımdan değil de, yazmadığımdan yazamıyorum, kimse anlamak istemiyor.

Çünkü yazarsam, şarkılar çalmaya başlayacak kafamda. Sesler çoğalacak, öldüreceğim kahramanlarımı birer birer hikâyelerimde.

Harfler gelecek, gözlerim dalacak her gördüğü boşluğa. Bir nefretle sarılacağım önümdeki sigaraya. Haykıracağım dünyaya adımları, ben de varım, buradayım diye!

Bırakın beni, gideyim. Arabayı alt sokağa park ettim, onu garaja çekeyim. Bu akşam bir kadınla buluşmam gerek, O’nu, unutmak için seviştiğim kadınlar listesine ekleyeceğim.

Herkesin ne kadar delirdiğini biliyorum. Beni bırakın, ben toplarım yarına kalmış sevgilerinizi ve yarım kalmış sözlerinizi. Sarhoş dillerden fırlamış “Seni asla bırakmayacağım”ları. Gündüzleri yerin dibine girmiş utançlarınızı. İşim ne sonuçta? Neyim ki ben? Kimim? Neden buradayım?

Diye yazdı hemşirenin getirdiği kâğıda. Çok geçmeden gözleri kapandı. Uyandığında hemşire yine başındaydı. Bu sefer serumu çıkarmaya çalışıyordu ve yine siyah önlüklüydü.

“Tahlil sonuçları çıktı mı?” diye sordu.

“Hayat, tek ihtimallidir o da kaybetmektir,” dedi hemşire.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Sizi taburcu edeceğiz?” dedi hemşire, normale dönmüştü.

“Doktor, tedavi için ne dedi?” diye sordu hemşire normale dönmüşken.

“Yazmazsa ölecek!”

Her Şeyin Bir Adı Vardı

Nedense sıra bana geldiğinde herkes adımları unuttuyordu, ben de adımları hatırladığımda diğerlerininkini unuttuyordum. Birbirimizin adlarını aynı anda bilmek ve tanımak mucizeden de öte bir şeydi ve sahi neydi benim adım? Nereden gelmiştim?

İnsanı yoruyordu, çok geçmeden hiç kimse ve hiçbir yerde olacağının düşüncesi.

Küçükken şişman ve tuhaf biriydim. Çekici bir yanımlı olmadığım gibi fiziksel kusurlarımlı örececek bir zihniyetim de yoktu. Annem ben beş yaşındayken akciğer kanserinden öldü. Babam pek ortalarda görünmezdi. Benden yedi yaş büyük abimle kavganın her türlüşünü öğrenerek büyüdüm. Mahallenin çocukları beni gördükleri zaman uzaklaşıyorlardı. Hepsini dövmuşlüğümlü vardır, gücümün yetmediklerini ise abim hallediyordu.

Bulgar göçmeni olan anneannem huzursuz bir kadındı, bizi de mutsuz ederdi hurafeleriyle. Hafta içi bize bakardı. Sürekli örgü öreri, televizyon izlerdi. Doğru düzgün konuşamadığından onu anlamakta güçlük çekerdim. Ne görüştüğü bir arkadaşısı ne de kapısını çalan bir komşusu vardı. Annemin ölümünden babamı sorumlu tutardı, haklılık payı vardı tabi.

Abim pek çok şeyi kendisi halledebiliyordu fakat ben anneannemin yardımına muhtaç kalıyordum. Derslerimle ilgili bir şey bilmiyordu gerçi, belki bu sebepten belki de tembelliğimden -bilmiyorum- hiç iyi bir öğrenci olmadım. Öğretmenlerim sürekli ceza verirdi, liseyi zar zor bitirdim. O yıllarda gizli gizli sigaraya başladım. Abimin sigara paketlerinden aşırıyori, yasakları çiğnemenin verdiği büyük keyif ve heyecanla tütürüyordum.

Üniversite sınavına girdiğimde bir bölüme yerleşecek puanı alamayacağımı ben dahil herkes biliyordu. Abim ise okulu bitirmiş, askerliğini yapmış, bir işe başlamıştı bile. İki senedir tanıdığı bir kızla evlilik hazırlığı yapıyordu.

On dokuz yaşımda, anneannemle birlikte evde kalmıştım, ya bu deveyi güdecek ya bu diyardan gidecektim. Azmettim, ertesi sene iki yıllık bir önlisans programına yerleştim. Ben azmedince ancak bu kadar oluyordu demek!

Başım göğre ermişti, şehir dışında olan üniversite biraz olsun ayaklarımı yere basmamı sağlayacaktı. Devlet yurduna yerleştim.

O zamanlar tanıştım zalim kocamla, gerçi onun benimle evlenmek gibi niyeti hiç olmadı ama hamile kaldığımı söyleyip evliliğe zorladım. Evlenmeseydi ağzımı burnunu kırardım zaten!

Okuldan mezun olalı üç yıl kadar olmuştu, çalışmıyordum, alkolik kocam eve geç geliyor, benimle hiç ilgilenmiyordu. Evliliği bir kurtuluş gibi görmüştüm, o dönemde evlendim evlendim yoksa bir daha kimse almaz, diye düşünüyordum. Ama evliliğin bana göre bir şey olmadığını çok geçmeden anladım.

Bir gün bu sarhoşu mu çekeceğim, diyerek evden ayrıldım, anneannemin yanına taşındım. Bir daha onunla iletişim kurmadım, muhtemelen evi terk ettiğime memnun olmuştu, evliliğimizi kurtarmak için bir çaba göstermedi çünkü.

Artık çocuk değildim, anneannem de iyice huysuz bir ihtiyar olmuştu. Evde yeni bir düzen kurma çabasıındaydım, gereksiz eşyaları atıyordum, bu yüzden çok kavga ediyorduk anneannemle, ona göre her şeyin bir anısı bir değeri vardı.

Bir gün gardırobu düzenlerken arkalara saklanmış büyük bir kutu buldum. İçini açtığımda zarfla birlikte mektuplara rastladım. Yer yer mürekkebi akmıştı, kâğıtların yüzeyi dalgalanıyor gibiydi, gözyaşlarıyla ıslanmış olduğu belliydi.

Üstünkörü göz attığımda onların, dedemin anneanneme yazdığı mektuplar olduğunu gördüm. Aşk ve acı dolu satırlardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra sosyalist rejimi benimseyen Bulgaristan'da iktidar partisi Komünist Parti'nin Türkler üzerindeki politik, kültürel ve dinsel baskısı, köylü Türklere ağır vergiler getirilmesi, ürünlerinin büyük bölümünü devlete vermeleri için baskı yapılması sonucu oluşan göç olaylarında anneannemin ailesiyle birlikte Türkiye'ye gelmesi ve dedemin orada kalmasıyla oluşan ayrılıkları sonucu yazılmış mektuplardı.

Uzunca zaman geçirdim mektupları okuyarak. Anneannemin seslenmesiyle irkildim, apar topar kaldırıp kutuya koydum, ona soracak çok sorum vardı. Yemekten sonra kendime kahve ona da

ay yaptım, televizyonu kapattığım için huysuzlandı biraz ama dedemi hatırlattığımda gözleri parladı.

“Bana dedemi anlatsana, nasıl bir adamdı? Annem ona mı benziyordu?” diye sordum.

Pek de düzgün olmayan şivesiyle konuşmaya başladı.

“Deden iri yarı bir adamdı yavrucuğum, abine bak, aynı öyle işte, sen babanın sülalesine benzemişsin!”

“Ondan böyle şişman ve tıpsızım onu mu demek istiyorsun anneanne?” dedim suratımı ekşiterek.

“Kim dedi sana çirkinsin diye, tamam kilolusun ama bu senin rahatlığından, istesen iki dirhem bir çekirdek olabilirsin,” diyerek gönlümü aldı.

“Dedemi anlatıyordun..” dedim.

“Yeşil gözleri vardı, ayakkabı numarası 45’ti. Elleri de kocamandı, dedim ya aynı abin diye, bazen ona baktıkça dedeni görür gibi oluyorum” dedi.

“Bu yüzden mi abimi çok seviyorsun?” diye boynumu büküm.

“Onu da severim, seni de; siz tek kızımın, annenin yadigârısınız bana,” diye hiddetlendi. “Hadi tazele şş çayımı da devam edeyim,” diyerek koltuğuna iyice yerleşti.

Bir koşu mutfağa gidip çay doldurdum. Anneannemin oturduğu koltuğun yanına yere iliştim, başımı onun dizlerine koydum, anlatmaya devam etti:

“Dedenle görücü usulü evlendirildik, komşu köyün bıçkın delikanlısı, diye adı çıkmıştı. Varlıklı da bir ailenin çocuğuydu. Çiftlikleri ve hatırı sayılır toprakları vardı. Ailem gözü kapalı vermişti beni ona. Evlendiğimiz gece çok sevdim onu, kibardı, konuşkandı, beni rahatlatıyordu. Cüssesini görünce gerilmiştim, çelimsiz bir kızdım nihayetinde.”

“Nasıl yani, neyin cüssesini gördün anneanne,” diye zııırlık yaptım kıkıkahalar atarak.

“Şımarma bak, yersin şamarı” diyerek kızdı, utandığı yüzünden belli oluyordu.

“Neden daha önce anlatmadın ki bunları?” diye sordum.

“Merak mı ettiniz, bir gün de sordunuz mu, anneanne sen neler yaşadın, neler gördün, diye. Abinin de sen de akıllı bir karış havadaydı,” dedi şikâyet ederek.

“Ee sonra ne oldu?” dedim.

“Ne olsun işte, biz ne kadar mutlu olsak da çevrendekiler, toprağındaki halk iyi değİLse iyi olamıyorsun. Bulgarlar biz Müslümanlara resmen zulmediyorlardı. Köylüler, kadınlar, çocuklarını da alıp göç yollarına düşmüşütle bile. Dedim ya dedenin ailesinin epey toprakları vardı ama çiftlikte kimse kalmamıştı. Kendi ailem de Türkiye’ye geçme çabasındaydı ve bizim de gelmemizi istiyorlardı. Deden toprakları elden çıkarmadan gelemeyeceğini söyledi fakat benim ailemle birlikte gitmemi istedi. Biz diğerlerine göre biraz daha şanslıydık, en azından aracımız vardı. Göç yolları hayal edemeyeceğin kadar sıkıntılıydı. Soğuk ve yağmur bastırmıştı, her taraf çamurdu, insanlar iki parça eşyasını alarak çıkmışlardı yollara, çoğunun üzerinde urba yoktu. Yolda hastalananlar, ölenler oluyordu.”

“Aman Tanrım!” dedim. Sözü mektuplara nasıl getireceğimi bilmiyordum.

“Ee siz geldiniz bir şekilde, peki ya dedem?” diye sordum. Gözleri dolmuştu, biraz da yorulduğunu hissettim. “Hadi yatalım, yarın devam ederiz,” dedim. İtiraz etmedi ve hemen uyudu. Ben mektupları okumadan uyumayacaktım elbette.

Canımdan çok sevdiğim karım; sağ salim varmanıza o kadar sevindim ki. Burada kış şartları epey bastırdı, her gün devletten birileri geliyor ve hesapları kontrol ediyor, ödenmesi gereken vergiler var deyip borç çıkarıyorlar. Toprakları değerinde verebileceğim kimseyi bulamadım, böyle bir krizde devlet el koyacak gibi görünüyor, ben yine de birkaç ay daha bekleyip satmaya çalışacağım. Sakın beni merak etme, en kısa zamanda yanına gelip hayatımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz, seni şimdiden çok özledim biriciğim.

Bu satırlar, benim de gözlerimi yaşartmıştı. Bundan sonraki hikâyeyi biliyordum. -Dedemin topraklarını ve çiftliğini yağmalayıp talan etmişti bir grup, her tarafı yakıp yıkmışlar, bunu yapanları hiç bulamamışlardı, devletin terk ettirme politikalarından biri olduğunu düşünmüşlerdi. Dedem canını zor kurtarmış, ağır yanıkları varmış, ayağına ayakkabısını bile giyemeden oradan kaçmış, geri dönerse kendisini de öldüreceklerini düşünmüş ve

Türkiye'ye karısının yanına doğru yollara düşmüş. Yolda durumu ağırlaşmış ve ölmüş.-

Anneannem ise anneme hamileymiş, dedem bunu bilmeden vefat etmiş. Uzun bir süre mektup gelmeyince başına bir şey geldiğinden emin olarak araştırmaya başlamışlar ve öldüğünü öğrenmişler. Cesedini hiçbir yerde bulamamışlar.

Anneannem annemi tek başına büyütmüş ve bir daha hiç evlenmemiş. Annem öldüğünde onun neden huysuzlaştığını şimdi anlamıştım. Yaşadıkları şeyler sonunda yine de metanetliydi. Belki de biz onu hayata bağlamıştık. Özellikle abimin dedeme benziyor oluşu...

Peki ya ben? Hiç kimseydim. Her şeyin bir adı varken, benim adım neredeydi? Ne yapmalıydım adıma bir yerlere kazıyabilmek için?

O günden sonra geceler boyu anneannemle konuştum, sesini kayıt ettim, mektupları düzenleyip temize geçtim. Onun küçüklüğünden bugüne kadar gelen hikâyesini, anlattıklarını roman halinde yazdım. Mektupların fotokopileri ve o günlere ait fotoğraflarla birlikte dosyalayıp yayınevlerine gönderdim.

Birkaç tanesi çok ciddi olarak ilgilendi ve ben birini seçtim. İyi bir reklam kampanyasıyla birlikte yazdığım kitap ilk haftadan binlerce adet satıldı.

Anneannemin hayatı kitapçıların raflarındaydı artık, benim adımla! Kimse adıma unutmayacaktı.

Hayat, Bir Kısa An

Hayatını kaybedeceğini öğrendiğinde zamanın bu kadar sonsuz aktığı bir başka anı daha olmamıştı. Direnmekle kendini bırakmak arasında gidip geldiği dakikalarda önem verdiği şeyler, onu değerli kılan özellikler, yaşamının slow motion film gibi gözlerinin önünden kayıp gitmesi ve kulağında çınlayan doktorun sesi: Beyin tümörü, ölecek. Sıkıcı!

Öylece düşünüyordu, hiç gelmeyecekleri, bırakıp gittiklerini, elinde tutamadıklarını, kokusunu duymadıklarını. Üzüntü değildi hissettiği, çaresizlik ya da pişmanlık olsa gerek, kayıp giden hayatı karşısında durabilme fikri, ah ne kadar da ütöpik geliyordu, gerçekler ve bilim dağlar kadar bir set oluşturmuşken karşısında, bunu açacak gücü yoktu Hülya'nın.

İyice yalnızlaşmıştı, zaten yalnız yaşadığı hayatında, cam kenarına gelen minik serçe bile ilgisini çekmiyordu, sokakta bally çeken çocukların karnını doyurmalı epey olmuştu. Nasıl da şen şakrak yürüyorlardı sokakta lanet olasıca insanlar.

Doktorunun söylediğine göre yumuşak dokuya sahip olan bu tümör kritik bir lokasyonda ve konformal radyoterapi uygun olmadığı gibi ameliyat için oldukça riskli bir bölgeye sahipti, her yol ölüme doğru adım atmak demekti, hiçbir şey yapmamak da hızlandırıyordu bu süreci, bir orospu çocuğu tümörün hayatının içine etmesini kabullenecek bile olsa kendisine acıyan gözlerle bakan insanlara tahammül edemiyordu.

Zamanla baş ağrılarının artacağını, bulantı ve kusmayla beraber konuşma bozukluğu, nörolojik motor güçsüzlük, nöbetler ve kognitif bozukluk yani bilişsel iradesini kaybedeceğini anlatırken doktor, Hülya onun ta ebesine kadar uzanmak istiyordu .

Mektup

Hiçbir şey yapmadan ama çok şey düşünerek geçirdiği zaman içinde telefonla pek de fazla olmayan akraba ve arkadaşlarına durumundan bahsetmişti. Onun haricinde ölene kadar yapacağı, yapmak istediği şeyleri listelemiş, geçmişinde yaşadığı pişmanlıkları bir kâğıda yazmıştı. Evde yaptığı ufak tefek değişikliklerle gününü geçiriyordu, anlamsız olarak televizyondaki her programı izliyor, mutfak ve oturma odası arasında volta atıyordu. Pencerenin kenarındaki koltukta üzerinde battaniyesiyle bitki çayını içerken isyan bayrağını sallıyordu.

Bir gece öylesine bir mektup yazmaya başladı:

Eyy sevgili, ya da dost, ne bileyim amca, dayı, bacı, her kim isen, sevgili insanoğlu.

Kafadan kansermişim, yaşı 32. Seni tanımıyorum ama sana kendimi tanıtmak istiyorum. Eğer bu mektubu ben öldükten sonra okursan bir helva yaparsın artık ama ben ölmeden önce -ki öleceğim kesin- okur da bana ulaşırsan ne kadar saçmaladığımı konuşur ve güleriz beraber. Bu durumda insan başka ne yapabilir ki!

Sen yokken düşünüp duruyorum -senli benli olduk kusura bakmazsan eğer- duvarlarla anlamlı birlikteliğim oluyor, bir of çekiyorum karşıki dağlardan ses gelmiyor, çıkıp gitsem diyorum sonra düşünüyorum dünyanın yuvarlak oluşunu ve bulunduğum yere geri dönerim nasılsa diyerek vazgeçiyorum. Ömrüm yeter mi böyle bir Macellanlık yapmaya belli değil gerçi... Yemin ediyorum çile doldurmaya gelmişiz bu hayata. Ne yaşadım ki, ne gördüm de içine ettiğimin illeti geldi beni buldu.

Seni şanslı piç ya da orospu; (küfrüm sana değil aslında, anladın sen.)

Biliyor musun sağlığının kıymetini, gönlünce geçiriyor musun gününü? Ben bilemedim işte, gün sayıyorum şimdi, dua ediyorum ki son günlerim perişanlık içinde geçmesin.

Belki yarın belki üç vakte kadar teneshire gelicem, öylece evde oturup bunu bekliyorum. Ama yapmak istediğim şeyler var tabi.

Mesela:

-Bir banka soymak isterdim, paranın tek kuruşuna dokunmayıp kadın kuruluşlarından birine bağışlamak isterdim.
-Dünya kupası maçı izlemeye gitmeyi, o şehirde içip içip her su birikintisine atlamayı isterdim.
-Bir yamaca dilim dışarıda tırmanarak çıkmışken paraşütle inmeyi isterdim.
- Misal Maldivler’de, odadan denize dalmak isterdim ay ışığında.
- Viyana Filarmoni orkestrasını bir kez olsun canlı dinlemeyi,
- Las Vegas’ta kumar oynamadan ölmeyi istemezdim.
- Iron Maiden konserinde avaz avaz bağırmayı
- Erik ağacına çıkmayı isterdim.
- Sahilden deniz kabuklarını toplayıp satmak isterdim sokağın bir köşesine tezgah açarak
- Nemrut’ta güneşle fingerdeşmek, Adana’da kebab yüzünden acı çekmek, Denizli horozunun peşinden koşmak, Boğaz’da rakının dibine vurmak, Karadeniz’de gemi batırmak ve daha fazla saçmalamak isterdim. Saçmalamak, saçmalamak. Aşık olmak gibi, sevdiğimin kollarında ölmek, hissetmeden uyuyormuşçasına ve öleceğimi bilmeden.
İşte böyle yabancı.
Herkes gibi yani.
Hadi sağlıklı kal, öpüyorum gözlerinden.

Ertesi gün mektubu katlayıp bir zarfın içine koydu, gönderen kısmına kendi bilgilerini yazdıktan sonra telefon rehberinden bulduğu rasgele bir adrese doğru postaya verdi.

İki ay sonra

Kapı ısrarla çalıyordu, mutfaktaydı Hülya. Bunca zamandır fit kalıcım diye yaptığı diyetlere inat homini gırtlak tumba yatak geçiriyordu vaktini. Kapıyı söylenerek açtı.
- Tamam... Tamam patlamadın ya, geliyorum.
Karşısında duran adamı tanımıyordu, kapıcı gelmiştir diye bıdı bıdı ederek ve hışımla açtığı kapının ardında yabancı biri vardı.
-Hadi gidiyoruz, çabuk üzerine bir şey al ve çıkalım, dedi.
-Kimsin sen, nereye gidiyoruz, ne oldu, yangın mı var, bomba ihbarı mı, nedir, diyerek karşılık verdi Hülya.

-Her şey yolunda, bir şey olduğu yok, sadece sen hemen kıcını toplayıp benimle geliyorsun ve tek bir soru daha sormuyorsun!

-Tabii ya, ben de kapımı çalan her yabancıyla gidiyordum! Deli misin, nesen, siktir git hadi, uğraşamam, diye öfkeyle cevap verdi Hülya.

-Kalmış şurada senin de ne kadar olduğunu bilmediğin ömrün, öleceğin kesin ve sen hâlâ hayatı, yapacaklarını sorguluyorsun, her sorduğun şeyde ömründen dakikalar gidiyor, hadi bekliyorum, dedi yabancı.

Hülya'nın kafasında şimşekler çakıyordu. Bir şey söylemeden mutfığa gitti, yemeğin altını söndürdü, oradan yatak odasına geçip üzerini değiştirdi ve kapıda elini uzatan adamın ellerinden tutup merdivenden kızlı erkekli indiler.

Apartmanın önünde duran arabaya bindiler ve yola koyuldular. Şehrin caddelerinden hızla ilerlerken düşünüp duruyordu Hülya, arabanın içinde sessizlik hakimdi. Soru sormaya çekiniyor, çok da merak ediyordu, bir an da hayatına heyecan katan bu adamın kim olduğunu ve öleceğini nereden bildiğini...

Çok geçmeden bir yere park ettiler, çantadan çıkardığı kurusıkı bir tabanca ile ince çorabı genç kadının eline tutuşturdu.

-Nedir bu, diye sordu Hülya.

-Çorap, hemen onu kafana geçir.

-Genelde ben bunu bacaklarıma giyerim.

-Eminim öyle daha çok yakışıyordur, ama bu sefer kafana giyeceksin tatlım, dedi yabancı.

-Himm üçüncü sınıf Hollywood filmi sahneleri geliyor gözümün önüne, diyerek dalga geçiyordu artık, Hülya.

Ne dediyse yaptı, başlarında çorap, ellerinde tabanca bir bankaya daldılar, sanki her şey bir senaryo gibi işliyordu. Mektup aklına geldi, gülümsedi. Eğleniyordu, birkaç rehineyi kullanarak bankayı soydular, paraları alıp kaçtılar. Kuruşuna dokunmadılar ama dövizleri kendilerine alıp paranın diğer bölümünü bir vakfın kadın evine götürüp bıraktılar.

Artık kaçıyorlardı, sahte pasaport ve belgelerle Ege'den deniz yoluyla Yunanistan'a ve oradan uçakla İspanya'ya gittiler. Bir otele yerleşip sabaha kadar içtiler, her gördükleri su birikintisine atlayıp sıçradılar. Hülya rüyada olduğunu düşünüyor ve uyandığında kendini evinde bulacağını sanıyordu.

İsminin Sinan olduğu bu adamla İspanya-Meksika maçıını izlerken tüm bunların gerçek olabileceğine inanamıyordu.

Evliya Çelebi gibi orada burada gezip dururken mutluydu. Evdeyken her gün ağrıyan başı artık sadece içki ertesinde ağrıyordu. Tükenmek bilmeyen bir enerjiye sahip gibiydi. Zira yüksek bir tepeyi sırtından akan terle çıkmış ve yamaç paraşütüyle kendini rüzgâra bırakmıştı. Sinan, her şeyi nasıl bu kadar organize etmişti ki mektubun maddeleri bir bir yerine geliyordu.

Ve Maldivler. Verandadan kendini denize bırakış, ay ışığında suyun keyfi, artık Hülya ölmeyi hiç istemiyordu.

Gittikleri yerlerde karşılarına çıkan her polisten kaçıyor, kimlik kontrollerinde ödleri boklarına karışıyor. Anlatacaklarını çok kısa cümlelerle ifade ederek o çok mühim hayatlarına geri dönüyorlardı. Çünkü hayat uzun hikâyeler biriktirmeye değerdı.

Viyana Filarmoni orkestrası. Hülya Bach'ın, Beethoven'ın, Schubert'in melodilerini tam da yerinde nasıl ifade edeceğini bilemediğı bir keyifle dinliyordu. Avusturya'dan Las Vegas'a geçtiklerinde ise acemi şanslı olsa gerek kumarda epey kazanmışlardı. Orada geçirdikleri rüya gibi iki gün içinde fiskiyelerden akan suyun dansıyla gözleri bayram etmişti, ruhu dinlenmiş, baş ağrıları azalmıştı.

Amerika'da gerçekleşecek olan Iron Maiden konserine ise daha iki hafta vardı. Bu süre içinde bir otele yerleştiler. Heyecanla konser gününü bekliyordu Hülya. O kadar çok gezmişlerdi ki yorgunluktan olsa gerek son günlerde odadan dışarı çıkamıyor, halsizliği ve solgunluğu gözden kaçmıyordu.

Orada bir doktora göründüklerinde kendisini rahatlatacak bir ilaç sayesinde konser günü ayağa kalkabilmişti. Müthiş konserin sonunda kanserli kafasını sallamaktan yine yatağa mahkûm olmuştu Hülya.

Onun bu durumu karşısında yurda dönmek için uçak biletlerini aldı Sinan. Yolculuk boyunca uyudu. Neşesi kaçmış iyice bırakmıştı kendini. Daha yapacak şeyler vardı, ölmemeliydi!

Memlekete iner inmez, çocukluğunun geçtiğı şehre götürdü onu. Küçükken üzerinde saatlerce vakit geçirdiğı erik ağacını buldular, ağaca çıkıp henüz olmamış eriklerden avuç dolusu yedikten sonra ikisinin de karnı feci derecede ağrıyordu artık.

O geceyi şehirde geçirdikten sonra bir araba kiralayıp sahil kenarına gittiler birkaç saatlik yolculukla. Hülya'nın zamanı daralıyor gibi ve onun istediği her şeyi eksiksiz tamamlamak üzere çırpınıyor gibiydi Sinan.

Ne kadar deniz kabuğu varsa topladılar, sokağın birine tezgah açıp satmaya çalıştılar. Kazandıkları altı lira ile sahilde bir çay bahçesine oturup çay içtiler.

Amerika'daki doktorun verdiği ilaçla kendini iyi hisseden Hülya'yı, bu sefer de Nemrut'a doğru yola çıkarmıştı Sinan. Güneşin doğuşunu izledikten sonra Adana'da kebab yediler ve Denizli'ye geçerek bir horozun peşine takıldılar. Oraya kadar gelmişken kendine Buldan bezinden kefenlik bile almıştı Hülya!

İstanbul'a döndükleri akşam Boğaz'da bir mekândan yer ayırtmışlardı. Hülya kıyafetini tamamladığı leopar desenli bandanayla çok şık görünüyordu. Son günlerde epeyce dökülen saçlarını kapatmak için kullandığı bandana Sinan'ın pek hoşuna gitmemişti. Yemek boyunca onu çıkarmasını söyledi ama Hülya'nın umurunda değildi. Kendini rakıya vurmuş, kadehleri bir bir deviriyordu. Sinan, o konuda da yavaş olmasını söylüyor, Hülya ise tam tersi söylenmiş gibi hareket ediyordu. Akşamın sonunda masadan kalkamayacak hale geldiğinde kucağına alıp taksiye bindirdi. Eve giderlerken Hülya'nın başı Sinan'ın omzuna düşmüş, leopar desenli bandana tam gözünün önünde duruyordu. Sinan'ın içi çekilir gibi olmuş ve bandanayı kafasından çıkarıp Hülya'nın çantasına koymuştu.

Eve geldiklerinde Hülya'yı yatağına yatırmıştı, Hülya ilk kez ona kendisiyle yatmasını söylemişti, yanına yatan Sinan, kıza sarılmıştı. Bir müddet öyle kaldılar. Hülya sızmak üzereydi ve çok konuşuyordu. Sinan ona uyumasını söylüyordu. Ama nafile!

Ölümün ne felsefesi ne psikolojisi kalmıştı Hülya'nın dilinde. Konuştukça da gözlerinden yaş geliyordu.

O sırada Sinan'ın gözleri Hülya'nın çantasından ucu görünen bandanaya ilişti. Yine kalbi sıkışmaya başlamıştı. Ateş basmış, yerinde kıpırdanmaya çalışıyordu. Leopar desenine karşı zaafı vardı. Seri katil cinayetinde öldürülen tüm kadınların üzerinde leopar desenli bir şeylerin olması tesadüf değildi.

Sinan, o vahşi cinayetlerin aranan ama bir türlü bulunamayan katiliydi ve şimdi Hülya'nın yanında ona sarılarak yatıyordu. Hülya

ise dili dolanarak ona yaptığı her şeyden dolayı teşekkür ediyor ve sevdiğini söylüyordu. Yavaşça kalktı kadının yanından, çantasına yönelip bandanayı çıkardı. İki elinin arasına alarak Hülya'nın boğazına doğru yaklaştırdı ve iyice kendinden geçmiş olan kadını boğarak öldürdü.

Her zamanki gibi suç aletini yine olay yerinde bırakıp gidecekti. Bandanayı yatağın kenarına bıraktı.

Salona geçerek bir sigara yaktı. Sabahın ilk ışıkları ve o serin havasını içeri almak için pencereyi açtı. Bu arada camın kenarına konan minik serçeyi eline alarak başını çevirdi, ciyykk diyerek öldü serçe!

Üzerine sigarasını bastırarak söndürdü, izmariti caddeye doğru fırlattı, pencereyi açık bırakarak evden ayrıldı. Yürüyerek sokak boşluğunda kayboldu soğukkanlı katil!

Geride Kalan

Bugün.

Saklandığı delikten çıkmalı dört gün oldu.

Rüzgâr yok. Bu iyi. Dün neydi o öyle? Tozu dumana katan rüzgârın uğultusu yetmiyormuş gibi her yerden gelen kapı pencere çarpma sesleri. Çıldırıcıydı. Çalan bir kaç telefon duymuş ama o curcunada yerini belirleyememişti.

Bugün iyi. Hava durgun.

Cem baltasıyla bankta oturuyor, bir telefonun çalmasını bekliyor. Yanında pet şişe su. Su çok önemli. Bu sessizlikte arka sokakta çalan bir telefonu bile duyabilir. Cem sabırlı. Zaten yapacak başka bir şeyi de yok yakın zamanda. Ne zamanki elektrikler komple gider, dükkanlardaki yiyecekler çürümeye başlar, o vakit düşünür bir şeyler.

Ama şimdi en önemli şey çalan bir telefona ulaşmak ve onu açmak. Deliğinden çıktıktan sonraki İlk iki gün pek bir şey düşünememiş, sadece boş sokaklarda panik halinde koşturmuştu. Çalan telefonlar aklını kurcalıyor ama tutarsız ve sarsak tepkiler vererek sızlanmaktan başka bir şey yapamıyordu. Üçüncü gün sakinleşmiş, ara sıra duymakta olduğu ama cevaplamayı pek düşünemediği derinden gelen o telefon seslerinin bir çözüm olabileceğine aklı yatmıştı.

İşte! Telefon sesi!

Cem fırlıyor, duyuları o kadar keskinleşmiş ki (dört günde hem de), yönü hemen belirliyor. Siyah demir kapısı aralık duran eski bir iş hanı. Yukarı... Yukarı... Loş merdivenler dar. Daha hızlı. Bir telefon en fazla 32 saniye çalıyor. O da her zaman değil. Buralarda kırmadığı kapı kaldı mı diye düşünürken evet buluyor kapıyı. Allahın belası çelik kapılar diye ağır baltasını indiriyor kilit noktasına. Kampanyadan ucuza alınmış çakma çelik kapılardan bu da. Karta on taksit. İki dokundun mu bozuluyor. Saniyeleri saymayı unuttu. Şimdi içeride, sekreter masası. Ahizeyi kaldır. Aaah lanet

olası santral. Kaçı tuşluyordu hattı almak için. Üç herhalde. hâlâ çalıyor bu sefer yakalayacak. 3 yaptı tamam.

-Alo!!!

-Dımt....

Kapanmış, ramak kalmıştı. Bu santraller karşı taraf kapattıktan sonra iki kere daha çalarlar, saçma ama öyle. Arayan numara görünmüyor, dijital ekranlar çalışmıyor. Diğer tüm elektronik donanımlar gibi. Televizyon, bilgisayarlar, internet, hiç biri. Radyasyonla ilgili elbette.

Telefonlar giden aramaya kapalı artık. Sen hiçbir yeri arayamıyorsun. Baltanı al ve çık oradan. Sakın hiçbir şey çalma. Dön git o banka otur. Marketten bir bira çek. İçmez misin? Niye? Duyularını köreltir, anladım. Peki. Son 48 saattir uyumadın farkında mısın? Aslında denedin ama 10 dakikada bir, binanın bir yerlerinde telefon çalıyor. Yataktan fırlamaktan sıkılınca vazgeçtin yatmaktan.

Enteresan adamsın Cem. Yapı marketten balta alıyorsun, kasaya parasını bırakıyorsun. Marketten su ve yiyecek alıyorsun, 20 lira koyuyorsun geçiyorsun. Ama baktın tabi bütün o kasalar bomboş artık. Kuruş bile bırakmamışlar giderken.

Arabalarını, paralarını ve cep telefonlarını bırakmamışlar, geri kalan her şey duruyor.

Bir de milyonlarca uyarı broşürü. 14 gün öncesine ait gazeteler. Şehrin acilen tahliye edileceğine dair manşetler. 13 gün önceki gazeteler ise yok. Ne olmuşsa o gün olmuş.

13 gün önce.

Şehri saran toz bulutu nefes aldırıyor. İnsanlar evlerini boşaltıp gitmişler. Kalanlar ise birkaç bilim adamı, acil yardım ekibinden görevliler, kahramanlık yapmak isteyen gönüllüler, sokak hayvanları, emniyet ve ordu mensupları, toplansa bir köy nüfusu etmeyecek kişiler.

Hepsinde gaz maskesi, silah, radyasyona dayanıklı kıyafetler, ekipmanlar, yiyecek, içecek, zırhlı arabalar, kamera, telefon ve telsizler.

Toz bulutu önce şehrin semalarında kaldıktan sonra yavaş yavaş aşağıya doğru inip şehri esir alıyor. Dumandan göz gözü görmüyor.

Binaların korunaklı duvarları arasına gizlenen ekipler birbirlerinden haberdar, etrafta yardıma ihtiyacı olup olmayan var mı diye kolaçan ediyorlar.

Günlerdir teyakkuzda olan şehir, bir anda hayalet şehre dönüşüyor ve yapılan olanca haber, uyarılar yerine ulaşmış gibi görünüyor.

Şimdi ise zamanı gelmiş bir felaketin kıyısından en az hasarla, en az kayıpla geçmeye çalışılıyor. Mümkün olduğunca dışarı çıkmayan ekipler, sokakta kalan tek tük hayvanın bile peşini bırakmayıp koruma altına alıyor.

Telefonlar çekmeyince telsizlerle bağlantıya devam edip birbirlerinden bağlantıyı da koparmıyorlar.

Rüzgârın etkisiyle dağılır gibi olan toz bulutu şehrin yalnızlığını bir kez daha gösteriyor. Asıl felaket henüz gelmediği gibi eli kulağındadır diye bekleniyor.

Televizyonlar yayın yapmıyor, şehrin suları, elektriği ve doğalgazı kapatılmış durumda. Binalar soğuk, yenilen, içilen gelişigüzel bırakılıyor. Gerçekten zamanı gelmiş miydi yoksa erken gelen bir kıyamet miydi bu?

Kimsenin Cem'den haberi yoktu.

Bir yapı markete saklanmış felaketin geçmesini bekliyordu. Kendine bir oda hazırlamıştı. Pille çalışan bir radyosu ve baltası vardı. Radyo ile olan beraberliği fazla sürmedi. Hiçbir frekansı çekmiyor diyerek baltayla parçaladı radyoyu. Şehrin dumanından etkilenmişti. Kısa süreli öksürük nöbetlerine yakalanmıştı. Suya ihtiyacı vardı, yapı markette mutfak bölümündeki artıklardan başka yiyecek bir şey bulamayınca kendine kızdı. Lan ben ne ettim de buraya sığındım, diyerek.

Kafasında çalan sert ritimlere kendini verdi. Dumanlar azalınca dışarı çıkacak ve kendini bir gıda marketine atacaktı. Hiç yoktan deneyecekti. Ama önce öksürüğüne çare bulması gerekiyordu.

Bugün

Peki bu telefonları çaldıran kim olabilir Cem? Terk edilmiş bir şehrin telefonlarını kimler arar? Hayır desen ki bu şehirde senin gibi biri daha kaldı, o çeviriyor numaraları, hayır. Bu şehirdeki

telefonlar aramaya kapalı dostum. Dışarıdan birileri arıyor ama neden?

Belki de güvenlik güçleri, sağlık kurumları? Kurtaracak adam var mı diye rastgele çaldırıyorlardır. Ama görüldüğü kadarıyla burada öldüren bir şey yok. En azından Cem'i öldürmedi henüz.

Omzunda ve burnunda beliren cılk yaralar vitaminsizlikten olmalı.

Neden insanlar geri dönmüyor?

Neden bir helikopter geçmiyor?

Neden gökyüzünde hiçbir jet uçağının kahrolası dumanını göremiyorsun?

Yapı marketin sebillerinden su içerek ve yemekhanesindeki kazanların dibini kazıyarak geçirdiğin dokuz günden sonra elinde balta ile kendini dışarı attığından beri bu dördüncü gün Cem.

Ulan uydudan da mı bu felaket bölgesini izleyen yok? Dünyanın çevresinde Satürn'ün halkaları ile yarışacak sayıda teneke uydu var. Hepsi de buraya bakıyor olmalıydı. Sokaklarda fınk atan Cem'i nasıl görmüyorlar?

Hayatta olduğuna nasıl hayret etmiyorlar? Neden bir şekilde Cem'e ulaşmıyorlar?

Vee işte büyük ödül Cem. İki metre ötede ankesörlü telefon çalışıyor. Işık hızında atılıyorsun ve açılıyorsun:

"Alo."

"Değerli müşterimiz, 3 bin 500 lira değerinde büyük ödül kazandığınız kampanyamızdan yararlanmak üzere bire, daha detaylı bilgi almak için ikiye..."

O ankesörlü telefonu parçalamasaydın iyiydi Cem.

4 gün önce

Midesinde gurultu, kafasında çıldırtıcı ağrı ve aklındaki sorularla uyuyup kalmıştı. Bir telefon sesi duyarak uyandı. Önce sesin nereden geldiğine kitlendi sonra o tarafa doğru koştu ama ne telefon vardı ne de ses duyuluyordu artık. Ne kadar uyuduğunu hiç bilmiyordu.

Dışarı çıkmalıydı. Ortalık sessiz ve sakin görünüyordu. Sıkışmış kapıları iterek çıktığında kötü bir koku duydu önce, sonrasında ise ışığın etkisiyle gözlerini bir müddet açamadı. Yarı kapalı gözlerle yol boyunca ilerleyip caddeden karşıya geçti. Koca şehirde tek bir

hayat belirtisi yoktu. Endişelenmeye başlamıştı. Aslında korkuyor ama korkusunu kendine bile itiraf edemiyordu.

Küçük bir market gördü. Raflar bomboştu, dondurucuda bulduğu neredeyse küflenmek üzere olan sandviç ekmeğini yemeye koyuldu. O sırada bir telefon sesi daha duydu. Dışarıdan geliyordu ve tüm şehrin duyacağı şekilde şiddetliydi. Sıçrayarak kendini sokağa attığında artık ses duyulmuyordu.

Çıldırarak üzülmeye.

Bir felaket yaşanmış olmalıydı. hâlâ neden bu şehirdeydi? Bu telefonlar neredeydi, kim arıyordu, kimse yokken kendisi nasıl hayatta kalabilmişti, tüm bunlar uyuduğu sırada mı olmuştu, ne kaçırmıştı? Neden bu kadar inatçıydı, şehri terk etmemekte neden direnmışti, ne halt yiyecekti şimdi burada?

Yiyecek?

Ahh evet, sandviç ekmeği.

Geri dönüp ekmeğini bıraktığı yerden yemeye devam etti.

Ve bir telefon sesi daha!

Bugün

Bütün bu telefonları çaldırmanın otomatik arayan reklam yazılımı olduğuna inanmak istemiyor. Olasılıklar neler peki, biraz sağlıklı düşünebilse?

Ortalıkta çalışan hiçbir taşıt aracı kalmadığına göre, yürüyerek buradan nereye gidebilir? Cevap: belki başka bir ilçeye.

Evet dört gündür aynı caddelerde dolaşıyor ve durum ümitsiz.

Belki yollara düşüp deniz kıyısına filan inse? Belki bir gemi geçer?

Radyasyon tehlikesi olmadığını anlayanlar geri dönmeye de başlayabilir. Burnundan ve omzundan sonra koltukaltında da yaralar belirliyor yavaş yavaş.

Öğlen saatleri geride kalıyor. Karanlığa kalmadan deniz kıyısına doğru yol almaya başlasan iyi olur Cem. Şuradaki market raflarından al bir şeyler. Parasını sonra verirsin.

Marketin içi havasız. Kırarak girdiği camdan esiyor biraz neyse ki.

Marketin telefonu çalıyor ve tam yanında duruyorsun. Niye dondun kaldın, açsana?

Biliyorum, yine reklam robotu çıkarsa delireceğini zannediyorsun.

Boş ver, bence çoktan delirdin. Aç şunu.

“Alo!”

“Allahım... Sonunda.... Telesekreter değilsiniz değil mi?”

Titreyen bir genç kız sesi. Hırıltılı sesi zorlukla çıkıyor ağzından. Belki de ağlıyor. Zorlukla sıralıyor kelimeleri. Cem de farklı değil.

“Ner... Neredesiniz? Ben Cem. Kimsiniz?”

“Ahu ben. Beşiktaş Devlet Hastanesi’ndeyim. Yardım edin ne olur, ölücem burada.”

“Ta... Tamam... Oraya gelebilirim. O binayı biliyorum. Neresindesin binanın?”

“Mo... Morgda...”

Cem’in aklı bir an temassızlık yapıyor. Morg? Morg? Ne yapıyor bu kız morgda?

“Ne yapıyorsun morgda sen?”

“Donuyorum. Açlıktan ölüyorum. Gözlerim kararıyor, kilitli burası. Günlerdir bu telefonda rastgele çevirip duruyorum. Şehirlerarası ve cebe kapalı, sadece şehir içi arıyor. Delircem, ne olur gel. N’olur! ”

Kızın yerini öğrendin Cem. Yardım beklerken senden yardım istendi.

İki gün önce

Şehirde mutlaka birileri olmalıydı. Tüm binalara bakacaktı, tüm yollardan geçecekti, sesini duyurmaya çalışacaktı. Telefon seslerine koşacaktı, illaki birini yakalayacaktı.

İncecik bir un tabakası serpilmiş gibiydi sokaklara, yürüdükçe üzerine geliyor ve beyaza bürünüyordu üstü başı. Su bulmalıydı, tuvalet ihtiyacını gidermeliydi. Gün boyu dolaştı, akşam olunca bir binanın içine girdi fakat o da ne!

Etrafta cirit atan yüzlerce fare vardı, oradan oraya kaçışıyorlardı. Midesi bulandı Cem’in, koridorda kustu ve binadan koşarak uzaklaştı. Çok karanlıktı sokaklar, kapalı alanlara güvenemiyordu.

Ve birden başlayan rüzgâr, tozu dumana katan. Etraftaki tüm beyazlığı yüzüne gözüne bulaştıran görmesini engelleyen rüzgâr. Etraftan gelen kapı ve pencerelerin çarpma sesleri.

Korkutucu!

Bir yere sığınmak zorunda Cem.

Biliyorsun Cem, kafayı yemek üzeresin! Bundan sonrası halüsinasyonlarla devam edebilir, olmayan şeyleri görebilir, yaşayabilirsin!
Uyu Cem, bir yere gir ve uyu! Çalan telefonlara aldırma Cem!

Bugün

Ne kadar düşüncelidir, ne kadar tedariklidir bizim Cem.

O kızın hastanenin morgunda ne aradığını ve nasıl canlı kalabildiğini kendine beş kereden fazla sormuyor, hastaneye yakın bir marketten alışveriş yapıyor. Bisküvi ve çikolata. Kız açlıktan ölmek üzere olduğuna göre? Tedarikli olunmalı değil mi?

Baktığı tüm telefonlar aramaya kapalı olduğu halde hastanenin telefonu nasıl arama yapabiliyor? Herhalde hastane itfaiye vs. gibi yerlerin hattı daha bir başka oluyor. Neyse bu kadar mantık yürütmek yeter, beynimiz yorgun zaten değil mi Cem?

Alt kata inen merdivenler karanlık. Bazı yerde hâlâ elektrik var ama bu hastanede yok işte.

Fener ve pil mevcut. Tedariklidir. Morga inerken aşağıdan gelmeye başlayan iğrenç koku durduruyor onu. Kusmak isten değil.

Morgun kapısına kadar nefesini tutup dayanıyor.

“İçeride kimse var mı?” İçeride metal benzeri bir şey düşüyor ve yuvarlanıyor. Sessizlik. Sürünen bir şey kapıya yaklaşıyor. Bir şey kapıyı tırmalıyor. Cem kapının kolunu deniyor, deniyor, deniyor. Kilitli.

“Ahu, kapıdan uzaklaş, kıracağım.” Bir sürünme sesi daha. Sağa doğru sürünüp çekiliyor.

Metal kapı, sağlam. Baltanın sapı kırılacak diye korkuyor Cem. Kolları da acıyor ama şu an o kendisini öyle bir baltalı ilah görüyor ki, gücü sınırsız adeta. Kilidin bulunduğu noktada kapı değil ama pervaz çatırdıyor.

Kapı aralandığında içeriden yükselen koku bizimkinin beynini uyuşturuyor. Az öteye koşup kusuyor. Doğrulup arkasını döndüğünde kapı aralığından kafasını uzatmış kendisine bakmakta olan yaratığı görüyor. Yaratık yerde. Saçları uzun siyah, yüzünü örtüyor. Altan görünen yüz, morumsu beyaz. Bakışlar donuk. Sesi hırıltılı ve cansız:

“Cem...”

Cem’in dizleri boşalmış altına kaçırarak üzereyken isminin seslenildiğini duyuyor ve kanı tekrar dolaşmaya başlıyor damarlarında. Beyni tekrar çalışmaya başlıyor.

Üzerine deri geçirilmiş iskelete benzeyen kıza bakmaya zorlukla tahammül ediyor.

“Ahu?”

Aman Tanrım! Ne hale gelmiş bu kız?

Cem’in aynaya son bakmasının üzerinden günler geçmişti. Kendi de o halde mi görünüyordu acaba?

Ama hayır, olamaz. Kızın şartları çok kötüydü, morgda, tek başına, yani canlı tek başına!

Cem ne düşündüğünü bilmiyor, saniyeler içinde geçen sürede kendinin de yaratığa dönmüş olabileceğinden kızın yalnızlığına kadar –sanki kendisi yalnız değilmiş gibi- her şey geçiyor kafasından ama ne yapacağı konusundaki düşünce bir türlü gelmek bilmiyor.

Ahu ona yardımcı oluyor.

“Hemen çıkar beni buradan,” diye hırıldıyor. Cem var gücüyle kızı kucağına aldığı gibi dışarı atıyor kendini. Dışarı çıkınca ikisi de öksürmeye başlıyorlar.

Cem bir şeyler bulup kızın üstünü örtüyor çünkü iskeletin üzerinde deriden başka hiçbir şey yok. Ayak başparmağına bağlı kimlik etiketi çok şey anlatıyor. Doktorlar yanılmış işte, öldü diye atmışlar morga, daha önce de böyle öyküler duymuştu. 13 gün orada nasıl hayatta kaldığını ise ne düşünmek ne de sormak istemiyor, tahmin edebiliyor.

Kız bisküvi kemiriyor ve pet şişeden su içiyor. İlaça da ihtiyaçları var. Binalar güvensiz, fareler hastalık saçıyor. Dışarısoğuk ve şehri kaplayan bu sis, nefes almalarını zorlaştırıyor. Kızın dayanacak gücü kalmamış, yaşar mı? Lütfen yaşasın. Ne kadar dayanır? Birkaç gün, birkaç saat? Kim bilir?

Düşün Cem! Bir şeyler yap Cem!

Ve bulundukları sokağı inleyen bir telefon sesi daha. Cem kafayı yiyor, evet!

“Senden başkası da var mıydı morgda Ahu?” diye bağıyor kıza.

“Hayır” diyor “Sadece bendim!”

“Kim arıyor o zaman?”

“Koşup bakmazsan bilemeyiz’ diyor Ahu.

Cem, arkasından köpek kovalarmış gibi koşmaya başlıyor ankesörlü telefona doğru.

“Aloo!!”

“Acil yardım ekibi, etrafta canlı tespit ediyoruz, konumunuzu biliyoruz, kaç kişisiniz? Durumunuzu bildirin lütfen.”

Cem hıçkır a hıçkır a ağlamaya başlamadan önce nasıl başarıyorsa düzgün bir cümle kurabiliyor:

“İki kişiyiz, ben ve kız! Bir sürü de fare var karşı binada ama onun konuyla alakası yok sanırım!”

“Bulunduğunuz yerden ayrılmayın, size yardım gönderiyoruz.”

Hikâyet Yeni Başlıyordu

Sınıfa girdiğimde güneş gözlerimi kamaştıracak kadar içerideydi. Öğretmenin gösterdiği yer en arka sırada bir çocuğun yanıydı ve sanki bana ayrılmıştı. Çekinerek oturdum, bunu son yıllarda sıkça yaşamama rağmen alışmamıştım. Her iki senede bir, farklı bir okulda farklı arkadaşlar ve öğretmenlerle eğitim hayatım devam ediyordu. Parlak bir öğrenci değildim ama kötü de değildim. Küçük bir ilçede genelde tarımla uğraşan halkın çocuklarının okuduğu okulda bir memur kızı olarak göze çarpıyordum sadece. Yanına oturduğum çocuk yalnızlığın dibine vurmuş gibi görünüyordu. O zamanlar ilk görüşte bunu anlayacak kadar derin olmayabilirdim, yalnızlık nedir onu da bilmeyebilirdim ama sınıfın en arka sırasında tek başına oturmasından bu sonuca varabilirdim.

Gülümsediğinde diş telleri olduğunu gördüm, buna şaşırdım çünkü o dönemlerde pek diş teli takan olmadığı gibi özellikle bir erkekte hiç rastlamamıştım. Görüntüsüne düşkün olduğu kesindi. Esmer, iri gözleri olan bir gençti. Sonradan öğrendiğimde ilçenin tek fabrikasının sahibinin oğluymuş. Bağları, bahçeleri, zeytinlikleri varmış ve zeytinyağı çıkaran o fabrikanın tek varisiymiş. Aslında o kadar da kibirli bir izlenim bırakmıyordu.

İyi arkadaş olduk adı Ulvi olan bu gençle. Mavi turnusol kâğıdını kırmızıya dönüştürdük, leblebi tozu yuttuk. Büyüteç ile kâğıtları yaktık, yerli malı haftasında yiyeceklerimizi paylaştık. Dönem ödevlerimizi Meydan Larousse'tan araştırıp dolma kalemle yazdık. Okul gezilerinde yan yana oturup yol sohbetleri yaptık, ilk gittiğimiz konserde MFÖ'nün şarkılarıyla coşarak güllerin içinden koşarak koşarak geçtik.

Benim büyük hayallerim, ideallerim vardı. Bu ülkede yaşamayı arzulamıyor, neresi olursa olsun üniversiteden sonra gitmeyi planlıyordum. Ulvi ise üniversite bile okuma hevesinde değildi. Liseden sonra fabrikada çalışmaya başlayacak, bir müddet sonra ise

babasından patronluğu devralacaktı. Evlenir, çoluk çocuğa karışır, en olmadı bir fabrika daha kurarım diyordu.

Ne yazıktr ki iki yıl süren bu arkadaşlıktan sonra ben yine farklı bir şehirde farklı bir okulda buldum kendimi. Mektuplaşmalarımız da iki yıldan fazla sürmedi zaten.

Üniversite sınavına ilk girişimde eğitim fakültesini kazandım. Burayı bitirince yurt dışında ne kadar şansım olurdu bilmiyordum ama bir senemi de harcamak istemiyordum, kaydımı yaptırdım. Okulun siyasal bilgiler fakültesindeki bir çocukla tanışmamız bahar şenliklerine denk gelmişti ve benim daha ilk senemdi.

İkinci senemde evlenmiş olarak buldum kendimi. nc sınıftayken hamile olduğumu öğrendim ve ister istemez okulu bırakmak zorunda kaldım. Yirmi iki yaşında anneydim, akranlarım tez yazarken ben bebek bezleri ve mamalarıyla uğraşıyordum. Eşim de okulu bitirmiş, askerliğini yapmak üzere doğuya gitmişti. Sonrasında hayat benim için herkes gibi devam etti. İçimde bitmek bilmeyen araştırma, öğrenme, bir şeylerle meşgul olma, onu da yapayım, bunu da yapayım, çalışayım, gideyim, geleyim sesleri yankılanıyordu. Kızım büyüyor, annesine ihtiyaı kalmıyordu. Öğrenci affı tam da duvarları yıkmaya çalıştığım dönemlerde ayyuka çıkmıştı. Kaldığım yerden devam ettim, okul da bitti, ben de bittim ve bittiğim yerden yeniden başladım. Bir devlet okuluna atandım ve öğretmenliğe adım attım. Nefes aldığımı hissettim o yıllarda, ciğerlerime kadar temiz hava doluyordu. İlk maaşımın dayanılmaz hafifliği czdanımdan taşıyordu. Hikâyem daha yeni başlıyordu!

Hayatta her şeyi elde etmekten başka şeyler de olmalıydı. Bunun arayışı ise insanı yalnızlığa itiyordu. Ve herkes bu yalnızlığı gidermek uğruna birilerine çarpmak, birilerine karışmak, katılmak için çabalıyordu. Ama yle zamanlar geliyordu ki en yakın arkadaşlar, dostlar, hatta yıllardır evli eşler bile birbirini, birbirinin boşluğuna terk edebiliyordu. Kimisi diğerinin yaptığı yanlışa ortak olmak istemezken; kimisi kendi doğrusunu diğeriyle paylaşmak istemiyor, kimisi artık yeni yüzler, yeni ilişkiler istiyordu. Bunun gibi birçok sebepten dolayı herkes ama herkes mutlaka bir gün yalnız kalıyordu. Yalnızlık herkes için bu kadar kaınılmazken, insanların birbirini araması ayrı bir ironiydi. Yalnızlıktan kaçabilmek için birilerine sarılmak gerekiyordu, iki kişinin

yalnızlıklarını gidermek uğruna birbirini kullanması, hem de hiç farkına varmadan, düşünmeden kullanması çağın vebası gibiydi. Yalnızlık korkusu ne kadar üstün olabilirdi kaybetme korkusundan? Bu sorunun cevabını eşim tarafından aldatılınca daha fazla sorgulamaya başlamıştım. Boşanmamız birkaç ay içinde gerçekleşti. Üzmeden, kırmadan, birbirimizi yormadan, klişe olacak ama medeni bir şekilde; yurdum erkeği ne kadar medeni olabilirse... Ayrılık sonrası her kadının yaşayabileceği hezeyanların üzerimden hafif bir rüzgâr gibi geçmesini sağlam duruşuma bağlasalar da ben sevgimi suçluyordum.

Se-ve-me-yi-şi-mi belki de!

Hiç ayrılmayacakmış gibi çekilen fotoğraflarımızdaki sahte gülümsemeyi ne tuhaftır ki ayrıldıktan sonra görüyordum. Ve hikâyem yeni başlıyordu!

Kalmamalıydım o şehirde, boğuluyordum. Çocukluğumun geçtiği Ege'deki küçük ilçelerden birine yerleşip ılık yağmurlarla ıslanmalıydım. Üzerimde ne kadar kirlenmişlik varsa o yağmurlarla birlikte toprağa akıtmalıydım. Tayinimi istedim, puanım da tutuyordu. Kızımın okul durumlarını da düşünerek Ege'nin en büyük, ülkemizin üçüncü büyük şehrinde yeni bir hayata başladım.

Günler sıcak ve uzundu. Akşamın yedisi falandı, bir kitabı bitirmek için odamda oturuyordum, o sırada açık pencereden bahçedeki huzursuz çığlıkları ve bağırıtı sesleri duydum. Merakla aşağıya baktım, sesler arka taraftan geliyordu. Kızımın da bahçede arkadaşlarıyla birlikte bisiklete bindiğini aklıma getirince merakım endişeye dönüştü. Hemen dışarı attım kendimi, huzursuzdum. Bir annenin çocukları söz konusu olduğunda altıncı hissinden çakralarına kadar her şeyi açılıyordu.

Kızımı yerde bulacağımı önceden görmüş, hissetmiş gibiydim. Karşıdan gelen arkadaşının bisikletiyle çarpışmışlar, çarpmanın etkisiyle yere düşmüş ve kafasını betona oldukça sert vurmuştu. Kanaması yoktu fakat bilinci açık değildi. Tepki ve refleksleri durmuştu. Etraftakiler ambulansa haber verdiklerini söylediler. Onu kucağıma almaya çalıştım, seslendim, duymuyordu. Göğsüme bastırıp ağlamaya başladım. Bu arada gelen ambulanstaki sağlık görevlileri müdahale etmek için beni uzaklaştırdılar. Onu benden alıp araca bindirmeye uğraşırlarken ben de atladım ambulansa. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne götürmelerini söyledim.

O gece geçmek bilmedi. Tomografi, MRI çekildi, BT taraması ve kan tahlilleri yapıldı. Tetkik sonuçlarında beyin dokusuna baskı yapan bir hematoma oluştuğunu, bunun bir cerrahi müdahale gerektirdiğini anlattılar. Nöroşirurji hocası görecekti ve ameliyata karar verecekti.

Çok korkuyordum. Yaşama isteği, düşüncelerimizde var olan ölüm arzusundan çok daha güçlü bir şekilde mevcuttur her zerremizde. Bu sebepten ne kadar acı çekersek o kadar korkarız ölümden.

Sabaha karşı gözlerini açtığı anda kazanın olduğundan habersiz, neredeyim diye soruyordu. Geçici unutkanlıklarının olabileceğini söylediler. Ben odadan su almaya diye çıktığımda hoca kızımı görmeye gelmişti. İçeri girdiğimde arkası dönüktü ve asistanlardan bilgi alıyordu. Kapının girişinde sessizce durarak işlerini halletmelerini bekledim. Elindeki ışıklı kalemle kızımın gözlerine bakıyor ve sağa sola çevirmesini istiyordu. Filmleri de inceledikten sonra kapıya doğru döndü ve beni gördüğünde duraksadı. Telaşla ameliyat ne zaman diye sordum. Dilini yutmuş gibi bakıyordu.

“Sensin” dedi.

Tanıyamamıştım onu, yıllar sonra bu şekilde karşıma çıkacağını hiç düşünmemiştim. Okul arkadaşlıklarım uzun sürmezdi ki! Hangi birinin adını aklımda tutacaktım, hangi biriyle yeniden görüşecektim?

Ulvi, beni tanımıştı. Aslında kızımın tıpkı bana benzediğini ve bir an onun ben olduğumu sandığını söylemişti. Ardından da neyse ki paralel yaşlanmışız diyerek gülümsememe neden olmuştu. Nöroşirurji ana bilim dalı başkanı doçent doktor Ulvi’ydi o artık. Benim fabrika sahibi, evli, çocuklu olarak hayal ettiğimden çok farklı yerdeydi.

Tedirginliğimi görmüştü, dokunsa ağlayacak hallerimi.

Odasına davet edip ameliyat hakkında içimi rahatlatan bir konuşma yaptı, kızımı ona gönül rahatlığıyla emanet edebilirdim. O benim çocukluk arkadaşım.

Sıkıntılı bir süreçti, babasına haber vermemek gibi bir seçeneğim olamazdı. Onu aradım, en kısa zamanda yanımıza geldi. Ameliyat ise acilen yapıldı. Ulvi, beni her durumdan haberdar ediyordu. Onu bu şekilde görmek oldukça şaşırtmıştı beni. Geçmişten, yaşadıklarımızdan konuşacak çok zamanımız oldu. Üniversite sınavına laf olsun diye girmiş fakat tıbbiyeyi kazanacak puanı

aldığında babasının da ısrarıyla okulu bitirmişti. İhtisas, doktora derken bölüm başkanı olarak kariyerini sürdürmüştü ve hiç evlenmemişti. Gençliğinde olduğu gibi görüntüsünden ödün vermiyordu. Pek çok ayrıntıyı unutmuş olmam ve onun anlattıklarıyla tekrar o günlere dönmemele tatlı bir hüznün oluşuyordu bünyemde. Gençliğindeki o sakin tavırları gitmiş daha deli dolu biri olmuştu. Hayata bakışı çılgıncaydı benim dinginliğime ve kuruntularıma nazaran.

Bir yolumuz vardı sanki, tamamlanmamış bir hikâyemiz.

Bu yol bizi güzel bir yere götürecek miydi? Uzun ve düz görünüyordu, dolambaçsız, tehlikesiz. Yorulmuş, solmuşsun diyordu bana, biraz sularız yapraklarını, üzerine güneş ışığı serperiz, yanına bir kadeh şarap açarız, süsleriz mumlarla seni, idare ederiz yani diyordu. Ben ise güvenmiyordum kendime, ülkede ekonomik kriz bitse, iktidar devrilse, gençlerin hayalleri gerçekleşse, çocuklar hep mutlu mesut olsalar, işsizlik ve terör olmasa, Galatasaray Kadıköy'de Fenerbahçe'yi yense de ben iflah olmazım gibime geliyordu. Bilmediğim bir dilde konuşuyor, anlamıyordum. Ama o tınıyı o sesi seviyordum. Sonsuza kadar dinleyebilirdim.

Kızım toparlanmaya başlamıştı, babası geri dönmüştü ve biz annemiz baş başaydık yine. Biraz şımartılmak ona da bana da iyi geliyordu. Ulvi, bana beni anlatmaya çalışırken, ben kızıma odaklanıyordum. Hayatımıza bir kaza ile birdenbire girmiş gibi değildi sanki. Yıllardır buralarda yanımızda dolanıyormuş gibiydi. Öyle ağırlığını koymuştu hayatımıza, kızımı bana eskisinden bile daha sağlıklı olarak vermişti.

Bir gün kapımın önünde, bir gün okulda öğrencilerimin yanında, bir gün alışverişte, bir gün yemekte karşıma çıkıveriyordu. Romantik bir film kahramanı gibiydi ama hiç romantik olmadığından bahsedirdi. Aslında uğraşmış romantik olabilmek için. 4 dilde seni seviyorum demiş, 4 dilde sevişmiş, 4 dilde yazılar yazmış. Duvarları boyamış, ağaçlara çentikler atmış, otobüsün buharlı penceresine kalpler çizmiş. Ama olmamış, hiçbir zaman olduramamış.

Hadi kendimize yakışır bir son izlettirelim insanoğluna, diyordu. Arka planda hayatın fon müziği çalsın, insanlar oturduğu kırmızı koltuklarda gerim gerim gerilsin, perde kapanıp ışıklar yandığında ise alkışlayan elleri dert görmesin tarzı yaklaşımı vardı.

Ben ise kalbimde bir sızıyla dolanıyordum her taşını ezbere bildiğim fakat adını bilmediğim sokaklarda. Öyle vurdumduymaz "ben senim" diyen sözleri duymazlıktan gelerek. Halbuki herkes bilir adam ve kadının birbiri için yaratılan iki varlık olduğunu. Ulaşmak isterler ait oldukları yere ve unutmak isterler geldikleri yeri. İkisi de bilir, ait oldukların yerin 'biz' kelimesi olduğunu. Ama 'biz' olmaz hiçbir zaman. Hayat bunu acı acı öğretir sana. Geçmişin bir duvar gibi dikilir önüne, geleceği göremez, duyamazsın. Önündeki yol ne kadar düz olursa o kadar sıkılırsın, ne kadar virajlı olursa o kadar korkarsın. Yaşadığın şey yaşadığın andan ibaret olur ve sen ne olursa olsun o anın tadını çıkarmaya çalışırsın. İşte o an doğru zamandır. O benim çocukluk arkadaşımı ve hikâyem yeni başlıyordu!

Yalnızlığa Mektup

Pencereden dışarı bakıldığında bembeyaz bir görüntü vardı, az ilerisi bile görünmüyordu, yine de hayat devam edip gidiyordu. Öyle ya, kar, yağmur, fırtına, deprem, sel dahi olsa dünya dönecekti.

Olağan sabahlardan biri gibi değildi elbet, kar ve tipiden dolayı işe yetişemeyen pek çok insan yollarda karla mücadelesine devam ediyordu. Fabrikada ise her zamankine oranla iş yoğunluğu fazlaydı, yeni malların sevkiyatı başlamıştı. Hava şartları daha da kötüleşmeden yükleme yapılması gerekiyordu.

Ali Bey, fabrikanın satın alma bölümünde ustabaşıydı.

Ali Bey'in ekibinden henüz gelemeyenler vardı. Üretim makinelerinin gürültüsünden dolayı fabrika içinde anlaşmak zor oluyordu. Ali Bey, ekibin tamamlanmasını beklemeden hemen işe başlayıp bitirmek istiyordu. Ve başladı da.

Birkaç işçiyle birlikte depoya indiğinde yan duvarlardan birinde oluşan yarıktan su damladığını gördü, gece boyu yağan kar buradaki yarıktan depoya sızmış ve damlayan su yerlerde buz tutmuştu. Adımları sert ve hızlıydı, nereye bastığını göremedi, ayağı kaydı ve düştü.

Makinelerin sesini bastırabilecek kadar şiddetle gelen gürültü ve sonrasında bomboş, acı bir karanlık...

Beyaz çarşafli sert bir yatak, her tarafında kablolar, makineler, insanın burnunu kesen ilaç kokusu, plastik boruların boğazdan, böbrekten geçip de yaşam şansı verilmesi ve dışarıda bekleyen umudunu yitirmemiş yakınardan ibaretti yoğun bakım.

Belki de birçok insanın sonunun yazıldığı yer!

Ne yaşamışsın, ne görmüşsün, kaç kitap okumuşsun, kimlere sevinç ya da üzüntü kaynağı olmuşsun, ne bilmişsin, neyi öğrenmişsin, nelerden yoksun kalmışsın, neleri kazanmışsın, kiminle beraber olmuşsun, sevmişsin, sevilmişsin, içmişsin, yemişsin, insanlığa ne bırakmışsın fark etmezdi.

Aşk'ın öyküsü bir merhaba ve hoşçakal'dan; yaşamın öyküsü ise bir doğum ve ölümden ibaretti. Büyük çoğunlukla hastanede başlayıp hastanede biten.

Ali Bey'in kızı Elif, dar ve uzun olan kasvetli hastane koridorunda umut dolu bekleliğini sürdürüyordu. Ergenliğin bünyesinde yaptığı değişikliklerle uğraştığı dönemlere denk gelmişti bu acı haber, henüz on beşindeydi.

Geçen yıllar çocukluğunu elinden almıştı. Kendisiyle çelişme, hayatı, insanları küçük görme, dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanma, sivilce çıkarma, sutyen takma, benliğini, kimliğini oluşturma, dış tellerinden utanma, ailesine karşı gelme yıllarıydı.

Ekşimsi kokulu hastane koridorundaki bankta annesiyle birlikte oturup beklerken düşündüğü şeylerden biri de babasının onlara ihanet ettiğiydi. Doğduğundan beri babasını yalnız bırakmamıştı, sevmişti, onunla vakit geçirmişti, arkadaşlarıyla tanıştırmış, hiç haz etmediği yemekleri babası istiyor diye yemişti. O istediği için uyumuştı, ders çalışmış, kitap okumuştı ve ondan tek isteği hayatta kalmasıydı.

İçeride yaşam savaşı verirken suçluluk duyuyor muydu acaba?

Uyanmalıydı, uyanmasa da hayat devam edecekti elbette ama o yanlarında olursa daha güzel devam edecekti. İçindeki boşluk giderek büyüyor, öfkesi artıyor, gözyaşları içine akıyordu.

Annesinin döktüğü yaşlar kovalara bile sığmazken Elif'in gözlerinden tek bir damla bile akıyordu. Sadece sessizlik ve yüreğine işleyen korkunç bir acı vardı.

Saatler sonra koridorun ucundan görünen ve sanki koridoru diklemesine ikiye bölecek kadar uzun olan beyaz gömlekli, kırışık suratlı, dalgın bakışlı doktor ve arkasında ancak onun yarısı kadar olan iki hemşire ayak sesleriyle tüm koridoru inleterek yanlarına geldi.

Ömrü boyunca kulaklarında çınlayacak olan o iki kelimeyi söyledi: "Maalesef kaybettik!"

O anların tarifi yoktu.

Günlerdir yağan kar birden durdu. Hastanenin cayıp cayıp yanan kaloriferleri söndü sanki, soğuk işledi yüreğe, karın ağrıdı, boğaz düğümlendi, durdu her şey!

Sonra ani bir çeviklikle koca bir dev gibi görünen doktoru ve yanındaki hemşireleri iterek koşmaya başladı Elif, yoğun bakım odasına geçişi saniyeler aldı. Arkasından koştular durdurmak için fakat annesi, onun babasına veda etme hakkının olduğunu söyleyerek biraz yalnız kalmalarını rica etti gözlerinden akan yaşlarla.

Üzerindeki beyaz örtüyü açmadan yanına uzandı babasının, henüz soğumamış bedenine sarılarak ağladı, ağladı, ağladı.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Artık sürekli ağrıyan bir sol yanı ve uçurumun kenarında dönüp duran annesi vardı.

Bundan sonra günler eskisi gibi kovalamıyordu birbirini. Geçmek bilmeyen zamanlarda her zamanki ortamından sıkılıyor, yanına gelenleri uzaklaştırıyor, şarkılar hüzün veriyor, olabildiğince yavaş ilerliyordu her şey, yalnızlığa giden yolda.

Üstelik annesinin takıntıları fazlaşmış, üzerine titrer olmuştu. En ufak bir şeyden nem kapıyor, saçma sapan şeylerden ödü kopuyordu. Zira bu durumda işinden emekli olarak Elif'in kabusu haline geldi annesi.

Tek başına çocuk yetiştirmek gibi bir misyonu yüklendi omuzlarına abartarak. Elif bu durumdan hiç memnun değildi. İçine kapanıklığı giderek artıyor, çoğu zaman okula bile gitmiyordu.

O sene devamsızlıktan sınıfta kaldı. Annesiyle dört duvar içinde kafayı yemesine ramak kalmıştı ki annesi bu durumu önceden belirleyip bir psikiyatrdan randevuyu almıştı bile!

Belirlenen gün ve saatte yapılan ilk görüşmede söze Elif başladı:

“Çevremdeki tüm insanlar sanal birer oyuncakmış gibi,” diyerek konuşmaya başladı.

“Bunu biraz açmak ister misin,” diye sordu doktor.

“Anlamadım demenin kibarcası mı oluyor bu?” dedi Elif boşvermiş tavrını takınarak.

“Benim anladığım şey ile senin anlatmak istediğin farklıdır belki, diye sordum.”

“Sen ne anladığını söyle önce,” dedi Elif, bu sefer de ukalaydı.

“Ne çeşit bir pazarlık bu?” dedi doktor, kaşlarını çatarak.

“Şu anda istemediğim bir yerde, inanmadığım biriyle görüştürüyorum annemin zoruyla!”

“Bunu aşabileceğimizi düşünüyorum,” dedi doktor yüzünü yumuşatarak.

“Sen her şeyi aşarsın değil mi doktor, çare bulursun, iki ilaç verir unutturursun! Babamı geri getiremediğin sürece ne anlamı var ki!” diyordu Elif sesini yükselterek.

“Eğer insanlara unutmaya ve alışma yetisi verilmeseydi hayat çekilmez olurdu. Ben olmasam da zamanla sen bunu göğüsleyeceksin ama bu arada kendini acıtarak geçen o güzelim gençlik günlerin bir daha geri gelmeyecek” diye babacan bir tavır takındı.

“Umurumda mı sanıyorsun!”

“Seni anlamadığımı sanma, diyeceksin ki sen bu acıyı yaşadın mı? Yaşamadım! Ama eğer bir gün babamı kaybedecek olursam yanımda benim elimden tutabilecek bir annem olmayacak. Neyse gelelim şu sanal oyuncaklara. Ben hangisiyim mesela?”

“Sen bir prens beklerken gelen yedi cücelerden birisin.”

“En azından birini bekliyor olman sevindirici.”

“Ama asla gelmeyecek biri, bu bir masal değil, benim gerçek hayatım.”

“Baban ne kadar önemliydi senin için?” diye sordu bu sefer de doktor.

“Yaa bu benim adını bile söyleyemediğim ruh sağlığı bilmem ne anabilim dalı öğretim üyesi olmuş uzman psikiyatrin sorabileceği en saçma soru! Nasıl biçim bir insansın sen?” diye kızdı Elif.

“Peki, geçelim o halde. Demek yedi cücelerden birisiyim, bu durumda dostun olmalıyım. Bu hikâyede cadı var mı?”

“Var, annem!”

“Seni öldürebilecek biri yani!”

“Beni boğan, nefes almamı engelleyen diyelim.”

“Onun için mi buraya getirdi seni?”

“Bana annemi savunacaksın!”

“Niyetim bu değil, sadece anlamaya çalışıyorum,” dedi doktor.

“Bilge cücesin! Annem de bir cadı. Prensime öldü, onu öpsem de uyanmayacak. Bu yüzden kimse kalmasın etrafımda, ne seni istiyorum, ne annemi, gökyüzüne çıkmak isterken beni mahzene götüren sanal oyuncaklarsınız siz!” diye konuşuyordu Elif.

“Bu senin gerçek hayatındı, o halde gerçeklerinden uzaklaşma. Bir tarafın masallarda gezinirken diğer yanın gerçeklerin içinde dolanıyor. Kendine ters düşüyorsun.”

“Günde tek dozla mı başlayacaksın? Sabah, akşam mı? Teşhise ne diyeceksin? Şizofreni mi? Uzatma hadi bilge cüce, yaz reçetemi,” dedi Elif, sıkılmış görünüyordu.

“Eve gidince bir mektup yazmanı istiyorum, kendine, yalnızlığına. Sonra bir zarfa koy ve adresine postala. Eline ulaştığında aç oku ve o anda ne istiyorsan onu yap!” diye son cümlelerini söyledi doktor. Böylece sona ermişti görüşme, eve gidene kadar hiç konuşmamıştı Elif, annesinin olanca sorusuna rağmen. Nedense odasında elinde bir kalemle boş bir kağıdın üzerinde buluvermişti kendini!

Yalnızlığım.

O kadar tanıdık geliyorsun ki bana, seninle konuşmaktan kendi sesimi tanıyamaz oldum. Çığ gibi büyüyorsun içimde, kendine hapsettin beni, sildim bana ait olan ne varsa. Ne saçma geliyor şu anda böyle şeyleri kağıda dökmek ve aslında en saçması da bunu kendime postalamak. Neden değer verdim ki bilge cücenin bu söylediğine, sanırım kendime yazdığım bu mektuba vereceğim son, yırtıp atmak olacak.

Hayatta olmak ne büyük yanlışlık, ne büyük hatadır bana göre. Yaşadığım günler benden hesap soruyorlar ben de sana sığınyorum hiç göremediğim yalnızlığım, seviyorum seni. Beni bu kadar kendine bağladın ya, kendine hapsettin ya, çevremdeki herkesi sildin ya helal olsun. Elimi koyduğum yerde buluyorum seni, canım sıkıldığında, ağladığımda yanımdasın, yorgun düştüğümde, sinirlendiğimde, iyi ki varsın, asla bitmeyensin.

Bir çırpıda zarfa koymuş üzerine kendi adresini yazmış ve postaneye giderek adresine postalamıştı bile, neden, niçin, neye dayanarak böyle bir şeyi yaptığını anlamadan.

Mektup ona geri döndüğünde ise daha hafiflemişti.

Hayat, bir yerde durup kimseyi beklemiyordu. İçimizde meydana geliyordu. Ulaşılması gereken bir hedef gibi görmemek lazımdı, belki de şimdi burada, tam bu andaydı. Nefes alışımızda, damarlarda dolaşan kanımızda, kalbimizde atıyordu.

Bir anlam aramanın kimseye faydası olmazdı.

Bu sebepten sorgulamıyordu artık Elif, kazayı, babasının başına gelenleri. Acılarının üzerine gidip kendine yeni bir yol çiziyordu.

Ölüme giden yolda yaşayabildiği her an yanına kalacaktı.

Kendimi Çekemiyorum

Zenith AG076

Berbat bir şey insanın kendi fotoğrafını çekmesi. Bir dairenin çapının iki katı nasıl çember uzunluğuna eşitse, kendi fotoğrafını çekememek de görsel bir sabit formül olmalı. Hatta bunun için bir fotoğrafçı sevgilim bile var. Onu uzun süre - iki yıl - ruh ikizim sanmaya çalıştım. Buna ihtiyacım vardı. İlişkileri iyi bilirim. Çok ilişkim olmasa da bana verilmiştir bunun bilgisi. Ne var ki kendi fotoğrafımı çekememek de verilmişti ta en başta bana. Fotoğrafçı sevgilimin çektiği o harika ben fotoğraflarına nasıl da pişkin profesyonel pozlar veriyorum, ben bile şaşıyorum, ama gelgelelim nedense ben bir türlü “kendime bakmaya” dayanamıyorum. Hemen bitsin istiyorum o iş. Bunun için birçok teknikler aradım buldumsa da nafile. Üstelik hiçbir kimse de oturup bu konuda teorik ve pratik olarak kafa patlatmamıştı. Bir insan kendini çekebiliyorsa herkesi çekerdi! Neden çekemiyordum ki ben kendimi?

Zenith AG077

Gençlik yıllarımdı, henüz yirmi yaşına basmamışken, yalnızlıktan haberim yokken, geceleri şarkılarla avunmuyorken, yaşamın sahte maskesini görmemişken, kuşların, baharın peşinde koştuğum dönemde rastlamıştım ilk sevgilime. Ekonomi okuyordu ve iyi anlatıyordu kıt kaynakları en verimli şekilde kullanmayı ve uygulamayı hiç beceremiyordu tabii! Onunla birlikte acı çekmek, telef olmak, sıkıntı, hüznün, yanmak, kavrulmak gibi sıradan sandığım sözcüklerin anlamını kavramıştım. Karşılaşabileceğim, sevebileceğim, gidebileceğim pek çok yer varken onun yanında arz verilerinin aritmetik ortalamalarıyla ilgileniyordum.

Kariyerin, beklentinin, umudun peşini bırakıp tutkunun, sevdanın ucundan tutuyordum. Bir anda kendimi Kundera kitaplarının

içindeymişim gibi hissediyordum. Kaçıp da gidemediğim, arayıp da bulamadığım yerlerde debelenip duruyordum. Önüme açılan tüm kapıları kapatıp kaçmayı yeğlediğim yerlerde.

Kenarında durduğumuz, hayaller kurduğumuz, ölümü düşündüğümüz uçurumdan gözlerim kapalı atlayabilirdim, bana güvenmeyi öğrettiği için. Tanrı, beni onu seveyim diye yaratmıştı sanki. Onu sevmem için tarih boyunca insanlık savaşmış ve uygarlıklar kurulmuştu. Yaşadığım onca şey beni ona götürmüştü. İnsanların bizi sevmelerini isteriz, onlar için neleri feda edeceğimize gelince takılıp kalırız. Tüm bu düşünceler ilişkileri getiriyor beraberinde.

Zenith AG078

Günler geçer, üzerinde durduğün dünya devam eder dönmeye, altında yürüdüğün gökyüzü dolar ciğerlerine.

Alkol alırsın her gün, dünyayla aynı hızda dönebilmek için! Sigara içersin her saat başı, ciğerlerine gökyüzünden başka şeylerde gönderebilmek için.

Aynı insanlara farklı cümleler kurar, farklı kıyafetleri aynı bedenine giydirirsin. Uykusuz yazılmış paragrafların içinde kaybolursun, yazarla empati kurarsın kitaplarda, farklı sonlar yazmaya çalışırsın kafanda, dökemediğin gözyaşlarını içine akıtırısın, evcilleştiremediğin düşüncelerine küfredersin. Günler geçer, dünya dönmeye devam eder. Her gece ölürsün sabahları yeniden doğmak için.

İşte böyle hezeyanlardı o yıllarda yaşıtlarımdan farklı olarak hissettiğim. Onun ise hikâyeleri vardı aklımı dolduran. Bitmek bilmeyen senaryoları, öyle içten, öyle mutluydular ki beraber kaybolurduk karanlık gecelerde. Doğru düzgün başlamayan bir hikâyenin hiç bitmeyen sonunu merak eder dururduk.

Zenith AG079

O arada büyüdüm, farkında olmadan. Ondan habersiz! Bana çocuk gibi davranması bundan olmalıydı. Değişmek miydi bu? İnsanlar büyüyünce değişir miydi? Hiç sevmezdim bu tabiri.

“Değiştin sen!”

Ya beni daha iyi yaptıysa? Ya daha iyi hissediyorsam? Kime neydi ki?

Onun yüzündeki gülümsemeye sebep olmak için çırpınırdım sadece, sonra art niyetli olduğunu anladım, lanet olsun, büyümenin dezavantajıydı bu! Olsun dedim, helal sana, yine de güzel sevmişsin, karşıdaki ne kadar gereksiz olsa da.

O günden beri çekemiyorum kendimi! Ve artık acıymıyor yüreğim, üff deyince geçiyor! Neler oldu, neler olacak diye düşünmüyorum. Bir boşvermişliktir gidiyor. Boş ver.

“Boş ver ayrı mı yazılıyor bitişik mi? Boş ver! Onu da boş ver!”

İçimdeki seslerin, dışarıdaki seslerden daha yüksek çıktığı yıllardayım artık. Uykumu kaçıran düşünceler var, gözümü her yumduğumda çılgılık atıyorlar. Umursamamaya, duymamaya çalışıyorum.

Duymayayım da içim acımasın diye. Şimdi aynaya baktığımda karşımda bir çift göz var, buzdan farksız. Öyle duygusuz, öyle umursamaz.

Yaşadığım şehir yansa, kül olsa - hem de ciğerlerimle birlikte - umurumda olmaz, işte bu yüzden çekemiyorum kendimi!

Zenith AG080

Anlamıyor kimse, kaybediyorum savaşı. Darbelere, devinimlere onca sene dayanmışken bu dikta anarşi, yıkıyor bedenimi her taraftan. Diri diri gömülüyor, linç ediliyorum. Beni sobelemeleri an meselesi, şu sol tarafım var ya, ağrıyan yerim, tam da oradan işte.

Bu yüzden çekemiyorum kendimi!

Her gece bir kat toprak daha atıyorum içimdeki neşeli, herkese gülümseyen hatta güne gülerek başlayan küçük kız çocuğunun üzerine. Büyüyorum ben!

Büyüdükçe uzaklaşıyorum, nefret edilen, özlenilen, sevilen ama asla sahip olunamayan bir ceset haline dönüşüyorum.

Kendimizden utandığımız anlar olur. Yediğimiz haltları düşünüp dertlendiğimiz, intihar etmeyi istediğimiz ama yapamadığımız, yarım kalmışlıkları, hayal kırıklıklarını ve tek gecelik pişmanlıkları cebimizde taşıdığımız anlardır. Yalnızsındır, koca bir çukurun içinde kimsesiz, çaresiz. Bir okyanusta kaybolmuş gibi, işte bu yüzden dibe batacak gibi oluruz, bize ancak biz yardım edebiliriz o anlarda ama biz biz değilizdir artık! Sonbaharları hiç sevmeyiz. Dökülen yaprakları, ayaklarımızın altında çığırdayan sesleri, o

kahverengi akşamların hüznlerini, sessizce dinlediğin şarkıları ve de yazılan şiirleri.

Zenith AG081

Kimse beklemesin artık benden sevmeyi, ben sevmediğim kişilere şiirler okumaya, canımı yakmayan ne varsa onu yaşamaya, geceleri ölmeye, sabahları doğmamaya çalışacağım. Bir hayatım vardı aldılar, olsa yine verirdim. İşte bu yüzden çekemiyorum kendimi!

Güzel şeyler yazılıyor ben okumayayım diye, mutlu çocuklar doğuyor benim olmayan, aşk filmleri çekiliyor bana dokunmayan, güneş her gün doğuyor en azından, ısıtmıyor beni, ısıtamıyor. Yazacak çok şeyi varken insan susmalı bazen!

Hiçbir şey çok kolay olmuyor elbet. Herkesin dünyaya geldiği andan itibaren çabalaması gerekiyor. Dünya anlaşılması, alışılması zor bir yer, koşmak gerekiyor, harekete geçmek, bir şeyler yapmak. Ben ise zorluklar karşısında uyuşuk olmayı seçiyorum artık. Mucize dediğin şey öyle olmuyor, işte bu yüzden çekemiyorum kendimi.

Ben kendimi çekemezken o beni çekebiliyor, yüzümdeki acı dolu her kırışığı yansıtıyor fotoğraflara, aynada bu kadar güzel görünmüyorlar. Çektiği her kare sanat eserine dönüşüyor. Yeniden sevdiliyor gözlerimi, dudaklarımı, saçlarımı.

Yeniden sevdiliyor kendimi! Birdenbire geliyor, dayıyor objektifi yüzüme, üzerimi örten o sisi kaldırıyor, yitik ülkelerin kahramanı gibi, bombalanmış şehri yeniden inşa eder gibi. Bana beni geri verir gibi!

Tüm anılarımı sekiz şiddetinde bir depremle sallayıp her şeyi enkaz haline getirene kadar yıkıyor, yakıyor. İnsan kendine nasıl bakarsa baksın, bir başkasının gördüğünü göremiyor. Ben kendimi çekemezken o beni savuruyor rüzgârında, denizinde, kıyısında.

Bana Masal Anlat

“Sen bana güzel bir masal anlatırsan ben de belki dünya hakkında güzel şeyler söylerim’ diyordu.

Öyle ha deyince masal anlatılmıyordu ki! Zaten birisi anlat, yap, yaz, öğren, ye, git deyince insanın yapası gelmiyordu ya da bana öyle oluyordu, bilmiyorum. Bir gün de bir şeyi bilsem dişimi kırardım.

Büyük bir enkazın altındaydık, başımıza gelen felaket bu ülkenin kaderiydi artık, böyle olmaması gerekse de!

Gecenin bir yarısı sıcak yataklarımızda yatarken derin bir sarsıntıyla toz duman içinde kalmıştık, geçen bir dakikadan bile daha az süre içinde nasıl olduysa sadece apartmana girip çıkarken gördüğüm ve çoğu zaman selamlaşmadığımız alt komşumla yan yana bir sütunun altında kıpırdamadan nefes almaya çalışıyorduk.

Kolumun üzerinde yan dönmüş haldeydim ve acı dahil hiçbir şey duymuyordum. O, bacaklarını hissetmediğini söylüyordu. Bir haber kanalında muhabirlik yaptığını orada, o durumdayken öğrenmişim. Çoktandır beklenen bu depremin sürpriz olmadığını söylüyordu. Yine de insanın başına gelmeden anlayamıyordu.

“Hadi ama anlat şu masalı,” dedi. Bir varmış bir yokmuş ile başlamamı istemedi. Bildiğim masallardan olmasın diye tembihledi.

-Kim o haldeyken masal dinlemek isterdi ki, üstelik anlatacak olanın da şartları farklı değildi.

“Dünyanın sonu yaklaşıyormuş,,” diye başladım. ‘Mişli geçmiş zaman kullanma,’ dedi. Kuralları da ağırdı!

“Dünyanın sonu yaklaşırken bilim adamları yeni bir nesil, yeni bir yaşam alanı yaratma çabasındaydılar,” diye başladım bu sefer de. Neyse ki beğendi, devam etmemi istedi.

“Her milletten seçtikleri bir erkek ve dişiyi laboratuvarlarına getirtiyorlardı.’ Yine araya girdi, ‘neye göre seçiyorlar, kimi seçiyorlar, ayrıntı ver,” diyerek.

“Gen haritaları incelenerek, ailesinde ve kendilerinde herhangi bir kalıtsal hastalığı olmayan, yaşı 20 ile 25 arasında olan, eğitimli, dil

bilen, boy-kilo ortalamaları normal olan, bir engeli bulunmayan ve deneyler için gönüllü olan gençler arasından bir erkek ve dişiyi seçiyorlardı. Tüm ülkelerden gelen bu gençler yapılacak olan çalışmalarda bulunmak üzere dünyanın bir ucuna bilim üssüne yerleştiriliyordu.”

“Bunun sebebini açıklayacak mısın, yoksa sorayım mı,” diye susturdu beni yine. Halbuki ne güzel dinliyor diye açılmış gidiyordum. ‘Patlama, anlatıyorum işte,” dedim.

“Dünyadaki su kaynakları yok olmak üzereydi, tarım arazileri çoktan kurumuştu, salgın hastalıklar sonucu meydana gelen ölümlerde milyonlarca insan yaşamını yitiyordu. Savaşlarla kazanılmaya çalışılan uygun yer arayışı ülkelerin yok olmasına sebep oluyordu. Yiyecek bulunamıyor, solunan hava zehir saçıyordu. Dünyanın batısındaki bu ülkede kurulan bilim üssüne seçilen gençler, yüzlerce yıl sonraki insan neslinin devam etmesini sağlayacaklardı.”

“Neden sadece kendi ülkesindeki gençleri değil de, diğer milletlerin gençlerini de alıyorlar bilim üssüne, üstelik bu kadar milliyetçi bir ülke, saçma bence burası,” diyerek keyfimi kaçırdı. Bir şeyler uyurmalıydım.

“Diğer büyük ülkelerin de kendi çaplarında yaptıkları çalışmalar vardı fakat hiçbirisi bu ülkedeki bilimsel verilere yetişemedi, bu sebepten bunların araştırmalarına zarar vermek istediler, bunu engellemek adına aralarında bir protokol imzaladılar. Adil bir paylaşım olması için tüm ülkelerden insanları gelecek nesle taşıyacaktı.”

“Devam et, fazla vaktimiz olmayabilir,” dedi. Dilim damağım kurumuştu, enkazın tozu boğazıma kadar dolmuştu, güçlüklerle anlatmaya devam ettim.

“Dışarıdan gelecek olan tüm tehlikelere, doğa olaylarına karşı koyabilecek şekilde yapılan bu üs kendi teknolojisi ile tarım yapıyor, su üretebiliyor, hava kaynağı sağlayabiliyordu. Üremeyi sağlamak amacıyla embriyoları saklanıyordu. Büyük tüplerde yıllarca uyuyabilecek şekilde tasarlanan uyku odaları vardı. Dışarıda ne kadar zaman geçerse geçsin onlar aynı yaşta kalıyorlardı. Bu şekilde geçen üç bin yılın ardından dünyada bazı değişimler meydana gidiyordu.”

“Üç bin yıl mı? Oo bebeyim fazla abartmadın mı yahu,” diyerek kesti sözümü, alay ediyordu artık.

“Masal bu yaaa, prenses kurbağayı öpünce prens olduğuna, Kaf Dağı’nda yaşayan Zümrüd-ü Anka kuşuna, prensesin eline iğne batınca yıllarca uyuduğuna, bir cam tabutun içindeki Pamuk Prenses’in, prensin öpmesiyle uyanmasına inanıyorsun da, bu mu garip geliyor sana,” diye çıktım.

Gözlerini hafifçe kırparak derin nefes almaya çalıştı. Göğsündeki hırıltıyı duyabiliyordum. Zorla konuşuyordu artık. ‘Masalın sonunu dinlemeden ölmeme izin verme,’ diyebildi.

İçim acımişti, elimi uzatarak elini tutmaya çalıştım. Buz gibiydi. Korktum. Bağarmaya başladım üzerimizdeki sütuna vurarak:

“Yardım edin, sesimi duyan var mı?”

Öyle sessizdi, öyle karanlıktı ki! ‘Hadi,’ dedi. Anlatmaya devam ettim dudaklarım titreyerek.

“Buzullar erimeye başlıyordu, kuzeyden gelen su kaynakları arazileri sulamaya başlamıştı, güneşin yeniden parlaması üç bini aşkın süreyi kapsıyordu. Dünya yeniden yaşama elverişli bir yer oluyordu. Tek tek uyandılar uykularından, dışarısı onlar için henüz elverişli değildi. İsyen edenler oldu, intihar edenler, bir başkasını öldürenler oldu ama hızla çoğaldılar. Yıllarca sürebilecek bir serüvene başladılar, yine yeniden. ‘

Anlatacak gücüm kalmamıştı artık, ‘Bitti,’ dedim.

“İnsanlık zaten ölmüş, insanlar yaşasa ne olur sanki ,” dedi zar zor.

“Masal bitince bana dünya hakkında güzel şeyler söyleyecektin,” dedim.

“Dünyadaki her şey o kadar boktan ki hakkında söylenecek tek güzel şey yok,” dedi ve gözlerini kapattı.

Ürpererek titredim.

Ölümü bekliyordum. Uzun bir mevsim yaşıyor, üşüyordum. Bu arada vaktimi boş geçirmemek için mırıldanıyordum.

“Bir varmış, bir yokmuş.”

Her Şey Sıradan

1.

Bizim hikayemiz aslında aman aman bir hikayemizin olmayışydı. Sıradan yaşamların olduğu bir hayatta sıra dışı olmaya çalışmak ne kadar da sıradan olduğumuzun kanıtıydı.

Mevsimlerden yaz, günlerden sıcaktı. Sahil kenarındaki otelin yeri bu tatil kasabasındaki en gözde koydaydı. Havaalanından bizi alan servis aracı otelin park yerinde bırakıp geri dönmüştü.

Buraya kadar her şey seyrinde ilerliyordu.

Zira benim de hayatım herkesinki gibi başı önceden düşünülmeden yazılmış bir roman gibiydi. (Yazarsan roman, yaşarsan tecrübe olur misali)

Kurgusu olmayan, akışında ilerleyen, anlık hadiseler, gelip geçen hevesler ve hayallerle süslenen bir yaşam. Önemi yok mu? Tabii ki var! Hayatta her şey o kadar da basit değil ama bu şeylerin yaşantımıza gizli etkilerini bilemeyeceğimiz için önemi yokmuş gibi davranırız. Ne kadar büyük oynarsak o kadar da kaybederiz aslında. Çok da yorucu olmayan bir yolculuğun akabinde otele giriş işlemlerimiz tamamlanmıştı. Biz İstanbul ekibi olarak on kişiydik. Tüm yurttan gelecek kursiyerler de tamamlanınca toplamda 40 kişilik ekip iki aylık kurs dönemini tamamlayıp sertifika almak için ter dökenecekti. Mecazi anlamda ter dökmek işin içinde olsa da Temmuz ayı sıcağında başlayan bu eğitim yüzünden gerçekten cehennem azabı yaşayacağımız kesindi.

Tüm iş geliştirme uzmanlarına açılan bu kursa gerek şirket aracılığıyla gerekse bireysel katılımla gelmek mümkündü. Dünya çapında başarı kazanmış bir eğitimciden alacağımız dersler sonunda gireceğimiz sınavla kariyer yolundaki önemli bir basamağı atlamış olacaktık.

Şirketimin desteğiyle katıldığım bu organizasyonu başarıyla tamamlayınca müdürlüğü cepte görüyordum.

Odalara yerleřtiđimizde tek kiřilik iki yataklı standart odada yanıma dűřen arkadař İzmir’den gelmiřti. Uzun bacaklarına geđirdiđi yırtık kot řortuyla ve gűđűsleri fırlayacakmıř gibi duran askılı tiřörtűyle oldukça seksi gűrűnűyordu. Uzun sarı sađları vardı, gűzleri yeřil, dudakları kirazdı, kırılıyormuř gibi konuřuyordu, çok gűzeldi. Aynada kendime baktım, yorgun gűrűnen gűzaltlarım, kurumuř çatlayan tenim, dűkűlen sađlarım ve ađzımdan çıkan patavatsız kelimelerle onunla tanıřtım. Özel bir űniversitenin Uluslararası İliřkiler bűlűműnű bitirdikten sonra yurt dıřında űcretli olarak yűksek lisans yaptıđından ve bu eđitime de yine babasının parasıyla geldiđinden bahsetmiřti. Ona kalırsa hayatın sillesini yemiř gibi anlatıyordu. İtinayla uzaklařtım oradan, ařađıya inmem gerekiyor diyerek.

Akřama kadar da odaya çıkmadım, lobide, sahilde, otelin diđer bűlűmlerinde etrafı kolaçan ederek vakit geçirdim. Kursiyerler haricinde turist tatilciler de vardı ama ocuk misafir yoktu. Buna ne kadar sevindiđimi etrafta dolanan ve muhtemelen staj için orada olan otel çalıřanlarından gűzűme kestirdiđim en yakıřıklı olanına sűyledim.

Akřam yemeđi sonrası tűm kursiyerler tanıřma ve kaynařma adı altında dűzenlenen davete katılmıřtı. Konya’dan gelen bir beyle ayakűstű sohbete dalmıřtık. Adam, babasının polis olduđundan ve mecburi hizmetinde bir çatıřmanın ortasında kaldıđından bahsediyordu. Sonrasında olaylar o kadar bűyűműř ki yaralanan babasını űldű diye haber salmıřlar. Annesi bu haber űzerine iki çocuđunu alıp bařka bir memlekete yerleřmiř ve burada bir bařkasiyla evlenmiř. Babası ise iyileřtikten sonra karısını ve çocuklarını aramaya koyulmuř ve sonunda bulup da karısının karřısına çıktıđında kadıncađız heyecandan kalp krizi geçirmiř ve oracıkta űlűvermiř. Kadın űlműř űlmesine de evlendiđi diđer adam kadının tűm malvarlıđına sahip olmuř. İki çocuđunu yanına alan baba ara sıra cinnet geçirerek hayatına devam etmiř. Adamın sűylediđine gűre de hűlű devam ediyormuř sinir krizleri.

Hikayeyi dinledikten sonra ağzım ne kadar açık kaldı bilemiyordum. Kendi sıradan ve saçma hikayem ise yorgun olduğumu, daha fazla mal gibi dolaşmaktansa odaya gidip uyumam gerektiğini tembihliyordu.

Her şey dahil otelde içtiğim biralardan sonra uyumak zor olmadı. Ama uyanmak için aynı şeyi söyleyemezdim. Oda arkadaşım olan seksi afet olmasaydı ilk toplantıyı kaçırıacaktım. Apar topar gittiğim konferans salonunda her kursiyerin yeri belliydi. Oturduğumuz sıralarda isimlerimiz yazılı, not defterlerimiz, kalemlerimiz ve ses kayıt cihazlarımız hazırды. Herkes sırasına oturmuş, uğultu şeklinde oluşan ses kapının açılıp da hocanın içeri girmesiyle son bulmuştu. “Günaydın hanımlar, beyler “diye beliren hoca da neydi öyle? Olmuş olabilecek tüm karizmaları üzerine yerleştirmiş, dünyadaki tüm jönlerin yakışıklılığını almış, Allah bir boy vermiş, bir endam vermiş, bir tatlı ses tonu vermiş, boş gününe denk getirmişti.

“Değerli kursiyerler” diye seslenirken bize, eli ayağı dolanan tek ben olsam gerek kulaklığı yere düşürdüm, onu alayım derken kalem gitti, sıranın altında debelenip dururken, “bir şey mi oldu Hande hanım” diye sordu. “Eee. şeyy. Sizi görünce dibim düştü de onu kaldırmaya çalışıyordum hocam” dedim sırtarak. Kahkaha sesleri salonu inletti fakat hoca gülmedi. O gülmeyince ahali de sustu.

“İşiniz bittiyse başlayabiliriz Hande Hanım” dedi ciddiyetle. Kafamı sallayarak onayladım, utandığımı da belli etmekten çekinmedim. Kendini tanıtarak başladı. Okuduğu okulları, bildiği dilleri, yayınladığı makaleleri, eğitim aldığı ülkeleri fazla ayrıntıya girmeden anlattı. En çok da medeni halinin bekar olduğunu öğrendiğimde gözlerim parlamıştı. Sanki ne olacaksa!

“Buraya zor şartlar altında geldiğinizden eminim, bu eğitimin bir bedeli var ama sonuçlarının bu bedele değeceğini şüphem yok, öğrenmek isterim hanginizin referansı vardır diye, yoksa hepiniz de bireysel mi katıldınız?” diye sorunca benimle birlikte üç-dört kişi daha parmağını kaldırdı. Onlar aile şirketi için burada bulunduklarını ve sponsorlarının da ya babaları ya aileden birileri olduğunu söylediler. Hoca bana sorunca, “patronla aram iyi” dedim sadece. Ahali yine kahkahalara boğuldu. Hoca yine gülmedi. Arkasına dönerek masanın üzerindeki dosya ve dokümanlara bakmaya başladı. Bu sefer gerçekten utanmışım. Millet artık benim hakkımda pek de iyi şeyler düşünmüyor olsa gerekti. Gerçi umurumda değildi kimin ne düşündüğü. Benim birinci vazifem ilelebet kendi doğrularıyla yaşamaktı. İhtiyacım olan kudret damarlarımdaki asil kanda mevcuttu. Beni bu vazifeden alıkoymak

isteyenler olabilirdi. Olursa olsundu diye içimden geçirirken ben, hoca da elindeki dosyayla oturduğum koltuğa doğru gelmeye başladı.

“Hande Hanım, 1986 İstanbul doğumlusunuz, üniversite sınavında dereceye girerek Yeditepe’yi burslu okumuşsunuz, Southern Üniversitesi Türkiye kampüsünde yine burslu olarak iş idaresi masterı yapmışsınız. Dört yıl önce iş geliştirme uzmanı olarak Kayra Şirketler grubunda işe başlamışsınız. Patronunuzu tanıyorum, onun gibi biriyle aranızın iyi olması için ya deli ya dahi olmalısınız “demişti elindeki kağıtlara bakarak.

“Arada kalanlardır kaybolanlar” dedim ben de. Bu sefer şaka yapmıyordum.

Bir şey söylemeden yerine gitti, sunum yapmaya hazırlanıyordu.

“Gözleri kapalı tutmaya çalışmak uyumak için yeterli değil, aynı şekilde gözleri açık tutmak da görmek için yeterli değil” diyerek başladı. Nereye varacağını biliyordum aslında. Ama yine de sunumun sonuna kadar uslu kız pozisyonunu korudum.

2.

Öğleden sonra saat 4 olup da paydos zamanı geldiğinde ipini koparan deli danalar gibi dağıldık. Kimimiz havuz, kimimiz snack bar, kimimiz de denizin kucağına bıraktık kendimizi. Her zaman denizde, sahilde vakit geçirmeyi seçmişimdir. İki saate yakın kaldım suyun içinde, sonrasında odaya çıkıp duş aldıktan sonra akşam yemeği için hazırlandım. Oda arkadaşım uyuyordu, yavaşça dürtüp yemeğe gelip gelmeyeceğini sordum. Kalkıp hızlıca hazırlandı ve yemeğe beraber indik.

Gözlerim hocayı arıyordu. Uzunca bir süre de göremedi. Ta ki yemekten kalkmak üzereydik yanında bir beyle alakart restorana doğru ilerlediğini gördük. Oda arkadaşım yanlarına giderek afiyet dileklerini sundu, ben ise bara yöneldim. Farklı içkilerden denemek istiyordum. Benim gibi içki alan İrlandalı bir turistle konuşmaya başladık. Aksanı ilgimi çekse de bir Amerikalı ile konuşurken daha rahat hissediyordum kendimi, zaten kız arkadaşı yanımıza gelerek çocuğu elinden tuttu ve animasyonların yapıldığı yere doğru götürdü, bana “iyi akşamlar” diyerek.

Ben ilk kadehi devirmiştim bile, etrafta konuşacak kimseyi göremedim, oda arkadaşım da sırra kadem basmıştı. Mecburen barın arkasında arı gibi çalışan barmene yöneldim. Otomatige bağlamış gibi hazırlıyordu içkileri. Sorularımı da cevaplıyordu kibarca. Bir an doğru zamanda doğru yerde yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim. Odaya çıkıp eğitim notlarına bakmaya karar verdim. Bu kararı verirken fazla düşünmedim!

İlk günden zorlamıştı bizi artiz hoca. Gecenin en güzel saatlerinde herkes bir yerlerde içip eğlenirken ben çalışıyordum. şirket desteğiyle gelmenin ağırlığını ilk kez hissettim, diğerlerinin tuzu kuru gibiydi.

Ertesi günkü eğitimde satış ve pazarlamanın şirketler için öneminden, tekniklerinden, müşteri portföyünden tutun da stratejik planlara kadar olduğa teknik bilgilerle kafamızı doldurduk. Dört yıldır bu işin içinde olmama rağmen bilmediğim yöntemlerle karşılaştım. Olduğa sıkıcı bir gündü. ğle yemeği arasında oda arkadaşımla hocanın beraber yemek yediklerini gördüm ve kıskanma gdlerimin olduğuna şahit oldum. Sonra bir kendime baktım, bir de oda arkadaşıma. Gereksiz diyerek avundum. Zira ana yemekle tatlı birbirinin yerini tutmazdı. (zgvenime sıayım)

İlk ayın sonunda bir sınavdan geçtik, kursiyerler arasında en yüksek puanı ben almıştım. Eğitim esnasındaki patavatsız ıkışlarım, çok konuşma hevesim, deneyimlerimden elde ettiğim sonuçları açıklama gayretlerim gözlerden kaçmıyordu. Hoca bu durumdan çok hoşlanmıyor, başkalarına söz vererek bunu belli ediyordu ama ben her lafin içinde buluyordum kendimi. Çoğu zaman da uyarıyordu, suratımı asarak oturuyordum ben de.

Oda arkadaşımla eğitim dışında samimi davranışlar sergilemekten ekinmiyorlardı. Bizimki odaya geç geliyor ve genelde alkollü oluyordu. Gece yarısı benim de uyanmama sebep oluyor sonra uyku tutmuyordu. Birkaç gece balkonda oturup etrafa göz atarken hocanın aynı saatlerde sahilde koştuğuna şahit oldum. Neden o saatte, neden sabah değil veya akşamüstü? Zaten normal bir herif olsa şaşardım.

Normal olmayana meyletme becerime küfrederek düşünmeye devam ettim. Bazen kfredince geçer, geçmezse siktir edersin. Aklıma niversite yıllarım geldi. Aşık olduğum genç hazırlık

okurken devamsızlıktan kalmıştı. Düşün artık! Aşk zaten kafa karıştırıcı bir eylemdi.

Hayatını stabil hale getirmek için uğraşır insanlar, sonra da bu durumdan şikayet ederler. Çok düşünmenin bana iyi gelmediğini düşünerek harekete geçtim. Penye şortumu çıkarıp spor şortumu giydim, ayakkabılarımı da bağlayarak sahile koşmaya gittim. Amacım hocayı yakalayıp konuşmaktı. Artık koşarak nasıl konuşacaktık onu Allah bilirdi.

Ters tarafa gitmiş olmalıyım, etrafta kimseyi göremediğim gibi oldukça ıssız sahil kenarının ilerisinde müzik sesleri duydum. Butik bir otelin barından geliyordu. İki otel arasındaki sessiz bölüm biraz ürkmeme sebep olsa da koşmaya devam ettim. Bardan çıkan üç delikanlı neden hayvanlar gibi koştuğumu sordular dalga geçerek, üsluplarını beğenmedim ve aynı üslupla cevap verdim. Geri zekalı, manyak, aptal, size ne, tarzı kelimeleri ardı ardına sıraladım. Alkolün dibine vurmuş gibi görünen gençler “koşun lan, yakalayalım şu kızı, haddini bildirelim” gibi laflar etmeye başlayınca kendi otelime doğru yönelerek topukladım oradan. Bir müddet arkama bakmadan koştum sonra boynumu çevirdiğimde gençlerden birini enseme hissettim, diğer ikisi de onun ardındaydı. Resmen beni yakalamaya çalışıyorlardı. Karada olsam kaçamam, havada olsam uçamam, iyisi mi denize atlayıp yüzerek kurtulayım şunlardan düşüncesiyle dalgaların içine attım kendimi. Ne güzel düşünmüştüm, annem olsa gurur duyardı benimle!

(Hem denizin içinde tecavüz de edemezlerdi ya, olsa olsa boğarak öldürürlerdi! Aman Tanrım, kafama edeyim!)

Var gücümle yüzmeye başladım, onlar da suya atladılar fakat ben arayı açınca geri çıkmış olacaklar ki soluklanayım diye durduğumda etrafta kimseyi göremedim. Bu arada epey açıldığımı fark edince otelin sahiline doğru yüzmeye devam ettim. Nefes nefese kumsala çıktığımda, karşımda duran hocanın bembeyaz olmuş suratıyla karşılaştım.

“Ne yapıyorsun burada, ödümü kopardın, birden denizden birinin çıktığını görünce afalladım” dedi. İşte beklediğim fırsat dedim, kendimi kollarına bırakıverdim, böyle bir hamleyi beklemiyor olsa gerek tutamadı beni, kumların üzerine düştüm, hemen yanıma eğildi, bir şeyim olup olmadığını sordu. “Geliyorlar mı” diye sordum, etrafa baktı, ne olduğunu anlamadı. Abartıyor, korkudan

kekeliyor rolü yapıyordum. “O o canavarlar, üç üç kişiler, gel gel-i-yorlar-dı. “

Gecenin bir yarısı sudan aniden çıkmış birini görünce şaşırıp korkan hocanın endişesini artırmaya yönelik her şeyi yapıyordum.

Kumların üzerine yüzüstü düşmüştüm. Ağzım burnum dahil her tarafım kum içindeydi. “Kim onlar” diye sorunca hoca, “üç tane delikanlı, tecavüz edecektim de, elimden kaçtılar” dedim.

Evet, hiç komik değildi. Hoca da hiç gülmüyordu zaten!

Ama tedirginliği artmıştı, “merak etme, güvendesin, gel seni temizleyelim önce” diyerek sahildeki duşlardan birine götürdü, buz gibi suyu başımdan aşağıya tuttu, üzerimdeki kumları yıkadı. Soğuk su beynimin nöronlarına etki ederek olayın vahametini anlamama yardımcı olmuştu. Yoksa o kadar da vahim değil miydi? Gereksiz bir reaksiyon muydu benimki?

Öyle olsa bile öyle davranmayacaktım. Artiz hocayı yakalamışım, bırakır mıydım?

Komik görünmeye çalışmak işe yaramamıştı. B planına geçebilirdim. Tüm kadınların yaptığı şeyi yapacak, ağlayacaktım!

Soğuk duşun altında kendimi büzererek ağlamaya başladım. Hoca suyu kapatarak neler olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmek istedi. Titreyen dudaklarımla anlatmaya başlayınca omzumdan kendine doğru çekti ve “hadi seni sıcak bir yere götürelim” diyerek kendi odasına doğru yöneldi.

3.

Bir şeyi ya elde ederiz ya da edemeyiz. Bu yolda çabalayıp başaranlar, çabalayıp başaramayanlar, çabalamadan başaranlar, çabalamayıp başaramayanlar vardır. Olasılıkları artıran varsa buyursun! Karışık gibi görünse de basit aslında, sonuca bakmak gerekir. Herkes yaşıyor diye yaşamaktansa ayakta ölmeyi tavsiye edecek değilim. Herkes yaşıyor çünkü!

Odasına girmekten çekinmemiştim ama çekiniyormuş gibi tavır takındım. Beni rahatlatmaya çalışsın istedim. Öyle de oldu. Doğruca banyoya götürüp sıcak suyu açtı, üzerimdekileri çıkarıp havluya sarınmam için bir havlu verdi. Kendisi dışarı çıkıp banyonun kapısını kapattı.

Ne yapıyordum ben? Ağlıyordum!

Ilık duşun altında biraz kaldıktan sonra saçlarımı ayrı, vücudumu ayrı havluyla sararak çıktım. Kahvem hazırda bile! Çıkar çıkmaz fincanı elime tutuşturarak soru sormaya başladı.

“Bu saatte sahilde dolanan tek manyak ben değilmişim herhalde, sen ne yapıyordun?” deyince “size bakıyordum” dedim. “Neden?” dedi, “konuşmak için” dedim. “Sonra ne oldu?” dedi, “sizi bulamadım, epey de uzaklaşmışım” dedim. “Eee?” dedi, “Ee si, sizi ararken karşıma üç sarhoş çıktı ve bana laf atmaya başladılar” dedim. “Kimdi onlar?” dedi, “nereden bileyim, küfrederek karşılık vermeye çalışırken, isimlerini sormaya unuttum” dedim. “Görsen tanır mısın” dedi, “elbette tanırım” dedim. “Sana zarar verdiler mi” dedi. “Ben uzaklaşmaya çalıştıkça arkamdan geldiler” dedim. “Sonra ne yaptın?” dedi. “küfür seviyesini ‘ana-avrattan, salak, manyak’ seviyesine düşürdüm” dedim.

Gülümsedi. “Korktun tabi” dedi.

Başıma gelenleri abartarak ve şakalarla süsleyerek anlattıktan sonra aslında ciddi bir durum olduğunu ve bunu bildirmemiz gerektiğini söyledi. Sabahı beklemeden otel yetkililerini ayağa kaldırdı. Olayı bu sefer de onun büyütmesi beni biraz endişelendirse de mutlu da ediyordu.

Ertesi gün, diğer otel müşterilerini tespit etmek üzere götürüldüm. Onların içinde yoklardı. Dışarıdan misafir olarak bara girdikleri anlaşıldı ama bulunamadılar. Otel müdürü güvenlik amacıyla sahil sınırına tel örgüler çekti ve mevzu kapandı. Fransız filmleri gibi, sigara içerler, et yerler, yapabilecekleri her şeyi yaparlar fakat hiçbir şey olmaz.

Eğitim biter, herkes gider, kendi bilindik yaşamlarımıza gireceğimiz sınav için heyecan yapmakla devam ederiz. Sınav günü gelir ve hayatın adaletini sorgularsın. Üzerinde ‘düzenlenen sınavlar sonucunda gerekliliği yerine getirerek bilmem ne belgesini almaya hak kazanmıştır’ yazılı bir kağıt parçası sayesinde sınıf atlarsın.

Sıradan olduğunu başında söylemiştim.

Her şey sıradan günümüzde, yapılacak saçma sapan bir resim ‘Guernica tablosu’ olmayacak artık, mutluluğun resmi çizilecek ve mutluluk o resmin içinde kalacak, bir daha kaydedilmeyecek ‘The Wall’ plağı, ne besteler yapılacak hiçbir ‘9.senfoni’nin tadını vermeyecek.

Aa bu arada biz artiz hocayla iki yıl içerisinde evlendik. Eğitimden sonra aynı şirkete iş geliştirme müdürü olarak terfi ettim. Evlendikten sonra da çalışmaya devam ettim. İki çocuğumuz oldu, ikiz. Doğumdan sonra başlarım işine gücüne gelişmesine diyerek görevden ayrıldım.

Hala inanamıyorum yanımda uyuyan adamın bu kadar güzel olabileceğine.

Ps: Bu hikayede adı geçen kişi ve kuruluşların gerçek olma ihtimali Van Gölü'ne canavar avlamaya gidip de ufacık bir arının sokmasıyla alerji komasına girerek ölmekle doğru orantılıdır.

Sanrı

Sokağı dönünce görmüştüm onu, her zamanki yerimde, penceredeydim, ceketini eline almış sendeliyordu. Ayakkabılarının üzerine bastığını sonradan fark etmiştim.

Gel-miş-ti.

İşte böyle bir miş-li geçmişti. Gelmişti, gitmişti, geçmişti!

Her gidişinde daha fazla aşık oluyordum. Gözlerim kanıyordu. Allah belamı veriyordu.

Halbuki birkaç saat önce biraz yokluğu, biraz varlığı, biraz gitmek zorunda olması, biraz kalmasını istemem, biraz ben, biraz o, biraz biz arasında gidip gelirken ne kadar da hoşnuttum.

Sonra bir isyan bıraktı, bastırdım! Derken kuralları çiğnemenin ağırlığını hissettim. Neden diye sorduğumda ‘bunun bir nedeni yok,’ dedi. Çünkü ile başlayacak kelime bulamıyordu çünkü.

Hiçbir şeyin nedeni yoktu.

O’na ne hayatlar adadığımı ne yazık ki kimseler bilemeyecekti. Bir hikayemiz olamayacak kadar hiçti aramızda geçenler. İçimi açmıştım, sırlarımı, kalbimi.

Yüreğinin üzerine yüreğimi giyip götürüyordu her seferinde. Zaten ne zaman gelse gitmek için gelirdi.

Her şeydi. Gücün ve hüznün simgesiydi. Zamanın ötesinde düşlerin arasındaydı. O her şey olmasaydı ben hiç olurum.

Bu yüzdendi davetim, gel demelerim, bırakmak istemeyişim.

“Bir daha gelmeyeceğim,” diye ayrılıyordu, ‘bir daha seninle konuşmayacağım’ diyordu gözlerini kaçırarak.

Bir daha gelmeyecek diye geçiyordu günler, ağlıyordum.

Sonra yine köşeyi dönerek giriyordu evimin bulunduğu sokağa.

Her zamanki saatte, iş yerinden çıktıktan sonra.

Kentin kalabalık ve pahalı mağazalarıyla dolu caddesindeydi çalıştığı yer. Sabahları herkesin yaptığı gibi telaşla işine yetişmeye çalışıyor, aybaşında eline geçen üç-beş kuruşla geçinmeye çalışıyordu. O saçma sapan maratonu her sabah, her akşam yeniden yaşıyor ve aldığı parayla da hiçbir şey yapamıyordu. Ödeyemediği kirası

yüzünden ev sahibine kapıyı açamıyordu. Peşin çalışıyor ama borçlarını taksit taksit ödüyordu. Geçimsizlik yüzünden taksit taksit uyuyabiliyor en azından peşinen küfrediyordu bu sisteme.

Bir keresinde ‘sen mutsuz olduğunda mutlu oluyorsun’ demişti bana. ‘Nasıl,’ diye sormuştum. ‘Kendi ateşinle yakmadan kendini, kendin olamıyorsun,’ diye devam etmişti. Yine anlamamıştım. Yanımdayken hissettiğim duyguyu benden iyi mi bilecekti? Ama tam tersini söylüyordu. Onu beklerken, o yokken, onu düşünürken, hayal ederken mutlu olduğumu, yanımdayken ise hiç olduğumu, beraberken hiçlik oluşturduğumuzu.

Kafamı karıştırmayı hep severdi. Beni öylece bırakırdı ‘gitmeliyim,’ diyerek ve bir daha gelmeyeceğini söyleyerek. Tekrar gelene kadar düşünür dururdum. Gelirdi, hep gelmişti hiç gitmeyecek gibi.

İçimde ona açmadığım bir kapı yoktu, son kapıya kadar ilerlemiş, o kapının ardındakileri de görmüştü. Öyle korunmasız, öyle çıplaktım karşısında. Öyle seviyordum canım pahasına.

Canım pahasına!

Tam iki yıl böyle geçti. İki yıl boyunca hiçbir şey olmadı. Her defasında çok yorgun ve zamansız olduğunu söylüyordu. İçinde bana karşı biriken ne varsa avazı çıktığı kadar haykırmasını istiyordum. Çok konuşuyordu, bir şey söylemiyordu.

Üç hafta boyunca gelmediğinde düşündüğüm, bana bağışladığı bu yersiz aşkın, hüznün ve kederin, oynadığı oyunların, çözmeye çalıştıkça başımı döndüren bilmecelelerin, gözlerime yakıştırdığı yaşların, zaten bana hep dar gelen ömrü iyice kısaltmasının hesabını tek tek sormalı, onu var olduğuna pişman etmeliydim.

Ama yine lanet olası bir akşamüstü, lanet olası küstahlığıyla gelmiş, git-miş-ti.

Ben ise lanet olası zaafımdan zerre kadar ödün vermemiştim. Ve-re-me-miş-tim!

Geçmişime göre hayatımın en berbat dönemlerinden biriydi, geleceğimi bilmediğim için bu kanıya varmışım. Her şey sanki sözleşmiş gibi ters gitmek için elinden geleni yapıyordu. Eğer kazara olumlu bir şey olsa şükür namazı kılacak durumdaydım. Geçer diyordum kendime, neler geçmedi ki.

Ama nasıl geçecekti ki, sevdiğim bile benim değildi. Sanki aramızda biri vardı, aramıza baktım kimse yoktu.

Ertesi gün geldiğinde mutfaktaki en keskin bıçağı sordu. Gösterdim, bize yemek yapacak diye de zıplayarak sevindim. ‘Hadi ölelim,’ dedi yumuşak bir sesle. Durdum.

Bıçağı elime uzattı, kalbinin tam ortasını işaret etti, ‘buraya saplayacaksın,’ dedi. hâlâ duruyordum.

Yaklaştı iyice, ‘korkma,’ dedi. Elimden tutarak bıçağın sapını iyice kavramama ve kalbine doğru ilerletmeme yardım etti. Beraber batırdık kalbine bıçağı. Kanadı, gülümseyerek yere yığıldı. Öldürmek istememiştim, sadece kanatacaktım.

Kendime çevirdim bıçağın ucunu, tam kalbime, hızla sapladım, yere yığıldım, gözlerimiz kavuştu ve
Sen dedim, aslında yoksun değil mi?

Bir Tuhaf Yalan

Şarapla başladığı geceye viskiyle devam etti, ertesi gün damacanayı kafasına dikse yine de hararetini kesemeyeceğini biliyordu. Bazen olur öyle, acı ile biten final cazip gelir. Aynı şeyi defalarca da yaşasan uslanmaz, yaşadığın anın keyfini çıkarırsın.

Peter, ülkesinden çok uzaklarda yapayalnız kadeh kaldırıyordu geceye. Bir inşaat firmasının yurt dışı temsilcisi olarak Türkiye'ye gönderilmiş, Kaz Dağları'nın eteklerindeki arazinin imara açılmasıyla birlikte şirketinin ihaleye girmesi için temaslarda bulunuyordu.

Yetimhanede büyümüşü, aile bağlarından mahrum kalarak geçirdiği çocukluktan sonra okul hayatı da pek parlak olmamıştı. Zar zor bitirdiği akademi neticesinde müteahhit firmasında işe başlamıştı. Şirketi, kendi ülkesinde büyük ihaleler alarak inşaatlar yapıyordu. Türkiye'deki bu arazi için de epeydir haber bekliyordu firma. Peter, iş için görevlendirilirken patronu, "ihaleyi almadan gelme" diyerek işin önemini vurguluyordu.

Omuzlarındaki ağırlık sırt çantasından kaynaklanmıyordu yola çıkarken. Uzun yolculuk boyunca ve geldiğinden beri öyle hikayeler okumuş, gözlerinden istemsiz yaşlar akıtan öyle hadiseler dinlemişti ki bu ülke hakkında, anlamanın, hissetmenin, keşfetmenin tadına varabilmişti. Rüzgârın sesini artık daha iyi duyuyordu. Sıradan hayatı çocukların dilinde bir efsane gibi anlatılıyordu.

Süreç uzadıkça kendi topraklarından uzakta kalma süresi de artıyordu. İmara açılan araziye tam ortasından kesen arsayı vermek istemiyordu sahibi. Bu yaşlı inatçı adamı ikna edecek olan firma ihaleyi de alacaktı. Öyle denilmişti. Bu yüzden yaşlı çiftçinin kaldığı kasabanın çok yakınında bir oda kiralamıştı Peter.

Bölgeye alışmaya çalışıyordu. Bir bahaneyle arsa sahibi olan yaşlı adamla tanışması gerekiyordu. Sabahları patikadan aşıya inerek

kasabanın içinden sahile iniyordu. Uzun yürüyüşün ardından tekrar kasabaya dönüyor, kasaba sakinlerinin vakit geçirdiği kahvede çay içiyordu. Bir turist gibi tanıtıyordu kendini. Dilini iyi bilen kimse yoktu fakat herkes çat pat bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Geceleri kitap okuyordu. Bölgenin tarihi, gezilecek yerleri, doğası, kültürü, yaşam alanları, tarımı, geçimini sağladıkları topraklarda ekip biçtikleri, siyasi ve ekonomik stratejileri hakkında bilgi ediniyordu. Pratik bir Türkçe konuşma kitabı da almış, en azından kasabalı ile “merhaba, hoşça kal, iyi akşamlar, nasılsın, güzel bir gün” tarzı kelimeleri söyleyip verilen cevapları anlayabiliyordu.

Kasabalı, oldukça sevecen ve misafirperverdi. Aslında kendisini yadırgamamalarına şaşırılmıştı, oldukça alışık görünüyorlardı. Turist çeken doğa güzelliklerinin yanı sıra tarihle de ilgilenen pek çok yabancıнын geldiğini öğrendi. Ülkenin tarihini değiştiren savaş bu bölgede gerçekleşmişti ve daha öncesi de vardı.

Homeros yazdığı destanla Yunan kahramanı Odesa’nın Truva’nın düşüşünden sonra kendi vatanına yaptığı yolculuğu anlatıyordu. İlyada destanı ile Troya savaşını epik şekilde edebiyat eserine dönüştürmüştü. Tüm bunların kısa özetlerini okuduktan sonra Truva şehrine ziyarete gitmek için yola çıkmıştı Peter.

Yunanlıların Anadolu’daki bu kente saldırması sonucu başlayan savaşın on yıl boyunca devam ettiğini ve sonunda sinsî bir planla şehri ele geçirdiklerini öğrendi. Bölge, efsaneleri, doğal güzellikleri, alabildiğince yeşil arazileri, mavi suları ve serin rüzgârıyla görülmeye değerdi.

Daha da günümüze geldikçe bu ülke için Çanakkale Savaşı’nın önemini keşfetti. Bunu biliyordu gerçi, kendi ülkesinden savaşa katılmak için gelen ataları bu topraklarda can vermişti. Her yıl onları anmak için buraya gelen yurttaşları vardı.

Kendi ailesi hakkında bir şey bilmiyordu Peter. Öğrenmek de istememişti, neden yetimhaneye bırakıldığı konusunda bilgi sahibi olmayı reddetmişti. Hiç yakını yoktu, arkadaşı yoktu, çalıştığı şirkette mecburen muhatap olduğu kişiler haricinde kimseyle görüşmüyordu. Şimdi de ülkesi olan Avustralya’dan çok uzakta iş bitirmeye çalışıyordu.

Burada ona iyi gelen şeyler vardı. Truva atını ve antik şehri gezdikten sonra şehitliğe gitmeye karar verdi. Ona rehberlik edecek bir tur şirketiyle boğazı geçerek Gelibolu Yarımadası’na geldi. Tur

rehberi olan genç bir kadın Anzak askerleri ile Türklerin mücadelesini dramatik bir şekilde anlatıyor, bölgeyi tanıtıyordu. Anzak şehitliğine geldiklerinde oradaki tüm mezar taşlarına bakmak istemişti Peter.

İçini huzur kaplamasına rağmen nefes almakta güçlük çekiyordu. Kimi zaman karanlık gecede gökyüzünde kimi zaman gök ve denizin birleştiği ufukta kimi zamansa dağların bulutlarla buluştuğu zirvede göklerden gelen bir derinlik aradı. Hele ki “Peter Thowne” yazılı bir mezar taşını gördüğünde kalbi iyice sıkışmaya başladı. Gözlerinden akan iki damla yaşla dizlerinin üzerine çöktü.

Yanına gelen rehber kadın, “iyi misiniz” diye sordu.

O sesle kendine geldi Peter. “Evet, iyiyim, buralar beni çok etkiledi. Memleketimden insanları burada yatıyor görünce... Neysee” diyerek konuyu kapattı ve bu ülkede oluş amacını hatırlayarak rehber kadından kendisine yardım etmesini rica etti.

Arsa sahibi olan yaşlı adamı ikna etmek istiyordu. Tur bittikten sonra akşam saatlerinde görüşebilecekleri bir adres verdi kadın.

Güneye inen yolda bir tarafı deniz bir tarafı orman olan mekân biraz falcı dükkanlarına benziyordu. Mistik bir havası, ağır bir kokusu vardı. Damla sakızlı bir Türk kahvesi söyledi. Her şey o kadar tanıdık geliyordu ki.

Çok geçmeden kadın da geldi. Arsa sahibi yaşlı adamı biraz araştırmıştı. Kolay olmayacağını söyledi, köylüler adamı iyi tanıyorlardı. “ Eşini yıllar önce kaybetmiş, pek görüşmedikleri hayırsız bir oğlu varmış, arsa da eşinin ailesinden kalmış,” diye anlatıyordu.

Peter’ın arsayı istemesinin sebebini öğrenince de adeta çıldırdı. Nasıl olur da buraları imara açarlar, bu doğayı, bu yeşili nasıl heba ederler, yapacakları binaların içine edeyim, siz yabancı yatırımcılar nasıl alet olursunuz, ben senin bireysel arazi aradığımı düşünmüştüm, bu durumda amcaya destek çıkarız, ölürüz de oralara bina diktirmeyiz, diye köpürüyordu.

Peter ise diğer arazilerin alındığını, bunu da bir şekilde ele geçireceklerini, kendi hükümetleri ile hesaplaşmaları gerektiğini sakince söylüyordu. İçtiği kahve ağır gelmiş, çarpıntı yapmıştı. Gün boyunca da çok yorulmuştu. Onu asıl yoran buralardaki ambiyansın duygularına yaptığı etkiydi. Rehber kadına kaldığı yerin adresini

verdi ve arazi sahibi çiftçi ile beraber görüşme yapmak için gelmesini rica ederek mekândan ayrıldı.

Yorgunluğu uykusuzluğuna çare olmuyordu. Kitaplarını açıp göz gezdirmeye başladı. Şehitlikteki mezar taşında neden kendi adı soyadı vardı, bunun bir tesadüf olduğunu yineleyip dursa da içindeki ses kurcalaması gerektiğini söylüyordu. Gecenin geç saatine aldırmadan patronunu aradı. Gelişmeler hakkında kısa bilgiler verdikten sonra kendisi için bir şey yapıp yapamayacağını sordu. Patronu kabul ederek ertesi gün için araştırma yapacağına söz verdi.

Patronundan kaldığı yetimhaneye gidip ailesi hakkında bilgi almasını istemişti.

Bunu öğrenmek istediğinden çok emin olmasa da söylemişti işte ve kalbine saplanan ağrıyla yere yığılmıştı o gece.

Kendine geldiğinde sabaha karşıydı, iyi hissediyordu, kasabanın yolunu tuttu, kahvede çay içti, bir şeyler yedi ve erken saate aldırmadan rehber kadını aradı.

Kadın, gece boyu çok düşündüğünü ve bu iş için yardım etmeyeceğini söyledi telefonda. Peter ise sadece tercümanlık yapmasını, başka bir şeye karışması gerekmediğini söyledi. İki saate kalmadan gelmişti kadın, beraber yaşlı adamla konuşmaya gittiler.

Hayatın bir akışı bir düzeni vardı. Doğa yerli yerindeydi, insanlar ise kendilerine biçilen yerlere sahip olmuşlardı. Ama insanoğlu hep daha fazlasını isterdi. Tablodaki resimde görünen buydu ve kimse boş yere doldurmuyordu resmi. Herkesin hikayesi kendine bilindik geliyordu.

Yaşlı çiftçi gelen yabancıнын ve kendisine tercümanlık eden kadının niçin orada bulunduklarını gayet iyi biliyordu. Konuşmasının başında kendilerini yormamaları gerektiğini ve cevabının kesinlikle hayır olduğunu söyledi ve ihaleyi almak için gelen diğer müşterilere anlatmadığı şeyleri anlatmaya başladı.

“Bir zamanlar. o yanımdayken.” kafasını iki yana sallayarak, sanki tüm anılarını dökmek istercesine anlatıyordu.

“Zor yıllardı, sizin tahmin edemeyeceğiniz kadar zor, yokluk nedir bilir misiniz, yaşadınız mı bir lokma ekmeğe muhtaç olmayı?”

Hiç sanmam! Ama insanın yanında birisi varsa karnını ekmekten başka şeyler de doyuruyor evlatlarını: aşk, sevgi, bağlılık, ne olursa olsun aynı yastığa baş koymak.

Eşimi bir hastalığa kurban verdim, kaçarak gelmişti bana, evime hanım, kendime yaren ettim. Ailesi çok zengindi, kabul edemediler bana kaçmasını, kapılarını kapattılar bize, torunları oldu yine de affetmediler, kaç kere gittik, geri çevirdiler. Çok üzüliyordu eşim, bu üzüntü onu hasta etti ve hasta olduğunu herkesten sakladı, ben bile çok sonra öğrendim. Ailesi iyice kötüleştiğinde geldiler ve bu araziyi ona verdiler, hastalık masraflarını karşılayalım diye. Eşim ise araziye dokunmayacağını ve öldükten sonra da kimsenin buradan faydalanmayacağını vasiyet etti. Kendi kendine çürüsün dedi. Yani ben ölmeden burayı kimse alamaz çocuklar, hadi gidin efendilerinize söyleyin bunu” diyerek yol verdi.

Adamın hikayesi kendine göre mantıklıydı ama Peter hikayeden pek etkilenmiş benzemiyordu. Bu sefer de o başladı anlatmaya:

“Ben aslında buraya büyük büyük dedemi aramaya gelmişim. Onu buldum, şu anda Anzak mezarlığında yatıyor, bu topraklarda şehit oldu ve bu ülke, bu topraklar şehit olan askerlerin ruhlarıyla korunuyor. O dönemde düşmandık fakat şimdi her şey değişti.

Sizin arazinizin yanındaki ve arazinizin üç katı olan topraklar imara açıldı, buraların ihalesi için sıraya girdiler. Kocaman binaları dikecekler, bu araziye de sizin elinizden alacaklar. Eğer burayı bize verirsiniz doğanın dokusunu kaybetmeden büyük bir park yapacağız, şehitlik parkı olacak ve iki ülkenin kaybettiği askerlerin ruhları burada huzur bulacak.”

Peter’ın hikayesi de yaşlı adamın pek ilgisini çekmemişti, o karısının vasiyetinden çıkmak istemiyordu.

“Hata yapıyorsunuz, mahkeme kararıyla zorla elinizden alacaklar, kötü niyetli kişilerin eline geçecek, bırakın da biz halledelim, köylü de mutlu olsun, siz de. İsterseniz parasını yine kullanmayın, bir yardım kuruluşuna yatırın ama bu doğanın heba olmasına izin vermeyin, araziye bizim firmaya satın, lütfen!” diyerek şansını zorluyordu Peter.

Sonunda anlaştılar ve ihale Peter’ın şirketine verildi.

Bu işten çok prim almıştı, ülkesine döndüğünde patronunun kendisi için araştırdığı aile soy ağacını inceledi. Büyük büyük dedesi alkol komasına girerek yaşamını yitiren bir ayyaştı. Annesiyle babası da trafik kazasında hayatlarını kaybetmişti.

Bir kadeh viskiyi fondip yaparak içtikten sonra şişeden bir kadeh daha doldurdu. Evinin balkonuna çıkarak sandalyeye oturdu. Birkaç

ay sonra ihalesini aldıkları araziye yapılacak oteller zincirini gözünde canlandırarak yalan söylediği yaşlı adamın kırışık yüzünden bakan gözlerini hayal etti.

Bir kadeh bir kadeh daha derken kalbindeki ağrı yüzünden yere yığılarak orada öylece kaldı.

İnsanlar, Hayatlar, Rivayetler

- Hadi Mahir Abi, kaldır şu tahtayı koyalım üzerine
- Güzel oldu değil mi hanımım?
- Güzel olacak tabi, ama çitlerin boyanması da gerek Mahir Abi:
- Boyarız hanımım, da işte boya falan almalıyız, bir sürü masraf ediyoruz zaten!

- Dur bakalım, evi satmadan nasıl hallederiz ben de bilmiyorum. Gözleri uzaklara dalıp gitmişken, evi hatta çiftliğin yarısını satmanın, bir ortakla işlerin yoluna gireceği yolundaki söylediklerini duymuyordu bile Mahir Efendinin.

Elinin tersiyle yüzüne inen saçını alnından çektikten sonra Mahir Efendiye ‘eyvallah,’ diyerek eve doğru yürüdü Şebnem.

Korkusuzluğuna rağmen bunalmış edasıyla ilerlerken, adım atmaya kalmayan mecaliyle baktı verandaya. Belki de çocukluğuna.

Üç-beş basamaklı tahta merdivenlerden çıkarak verandada bulunan ahşap sandalyeye oturdu. Gıcırta sesi hoşuna gitti, üç kurusluk dertleri hayatından çıkaracağına dair söz verdi kendine. Ama yaşamın gerçekliği, yüzüne inen ıslaklıkla belirtti kendini!

Bir verandayla ayrılan bu iki ev saklıyordu her şeyi. Anılar, düşler, hisler buralarda bir yerde dururken, kapıyı çekip gitmek haksızlık gibiydi.

Evlerden biri daha eski, ahşap ve üç katlıydı. Zemin kat sığınak misali, üzerindeki iki kat ise oturulmaya müsaitti ama yıllardan beri boştu. Diğer ev ise iki katlı, alt kat kiler ve ambar görevi görüyordu, üst kat dayalı döşeli, daha yeni eşyalar yerleştirilmişti.

Arada bulunan verandadan iki eve geçiş yapılıbiliyordu, aynı zamanda evlerin kendi kapıları da vardı ayrı ayrı.

Şebnem’in küçüklüğü burada geçmişti. Babaannesinden kalan bu çiftlik evlerinden birinde halası iki oğluyla beraber kalırken diğerinde ailesiyle Şebnem yaşıyordu.

Aile evet, vardı bir zamanlar öyle bir kavram. Şimdilerde pek hatırlayamadığı!

Mahir Efendi ise küçüklüğünden beri çiftliğin bakımı ve işlerini üstleniyordu emektar karısıyla beraber. Onlar birkaç kilometre ilerideki kasabada yaşıyorlar, her gün gidip geliyorlardı.

Şebnem, üniversite okumak için evden ayrılıp büyük şehre gittiği yıllarda çok korkunç bir olay gelmişti ailesinin başına. Kimliği hâlâ belirlenemeyen şahıs pompalı tüfekle çiftliğe dalmış, eve girerek ailenin tüm fertlerini öldürmüştü. Halası, kuzenleri, anne ve babasının başına gelenler Şebnem'im birkaç sene kendine gelememesine ve içinden çıkamadığı bir hezeyana kapılıp gitmesine sebep olmuştu. Tek varis olarak bütün çiftliğe ve iki eve sahip olması ise acısını ikiye katlayarak yıllarca çiftliğe gitmemesiyle sonuçlanmıştı. Üniversiteyi bitirdikten sonra işe girmiş, büyük şehirde kaybolmaya başlamıştı.

Mahir Efendi, çiftliğe sahip çıkmıştı. Toprakları ekıyor, hayvanlara bakıyordu. Elde ettiği gelirden kendi payına düşeni aldıktan sonrasını Şebnem'e gönderiyordu. İlk zamanlarda oldukça hatırı sayılır olan para yıllar geçtikçe düşmeye başlamıştı.

Şebnem ise hazır paranın verdiği şımarıklıkla har vurup harman savuruyordu. Gelen parayı olduğu gibi harcıyordu. Maaşı ise ancak ev kirasına yetiyordu. Bir müddet sonra işi de bıraktı.

Mahir Efendinin gönderdiği para epey azalmıştı. Toprakların eskisi gibi verim vermediğinden, hayvanların salgın hastalıkla mücadele ettiğinden, vergilerin, harçların fazlalığından, ekinlerin satışının az olduğundan, işlere kendisinin yetişemediğinden, karısının hastalığından dolayı sürekli hastaneye şehre gidip gelmek zorunda olduğundan dem vurarak hayıflanıyordu Mahir Efendi. Şebnem'i çiftliğe çağırıyor, eğer gelmezse kendisinin de çekip gideceğini söylüyordu.

Şebnem, ailesinin mezarı olan çiftliğe gidemezdi. Buna hazır değildi. Mahir Efendiye çiftliği ve evleri satışa çıkarmasını söyledi. Emektar adam ilanları verdikten sonra çiftliğin kapısına zinciri vurup ayrıldı oradan.

Çiftliğe talip olanlar Şebnem'le iletişime geçmişlerdi. Fakat çiftlik ve evler kapı duvar olduğu için göremiyorlardı. Bu durumda gelenlere göstermek için birkaç haftalığına bile olsa tüm cesaretini toplayıp çiftliğe gitmişti Şebnem.

Yıllar sonra oraya gitmek farklı duygulara yol açmıştı.

Tahmin ettiğinin aksine içini huzur kaplayan bir şeyler oldu. Kuzenleriyle ağaçlardan meyve toplamaları, hayvanların peşinden gitmeleri, süt sağmaları, verandadan iki ev arasında mekik dokumaları gözünün önüne geldi. Çocukluğu buralardaydı. Hiç kaybolmamıştı ve hep burada kalacaktı.

Anılarına sahip çıkmaya karar verdi Şebnem.

Çiftliği almak için gelenlere yol verdi. İlanları kaldırttı. Artık kendisi kalacaktı ve her şeyi yoluna koyacaktı. Garip hislerinin içinde bir yerde ise ailesinin intikamı yatıyordu.

Mahir Efendinin sesiyle doğruldu oturduğu ahşap sandalyeden:

- Ben gidiyorum hanımım, yok di mi benlik bir şey?

- Yok yok, sabah erken gel ama

- Gelirim tabi ama sen böyle dut yemiş bülbül gibi düşünüp duracağına şu adamın talebini düşün derim, baya iyi fiyat veriyor, burayı tek başına doğrultamazsın, bir ortak şart!

- Dur bakalım Mahir Abi, yarın etrafıca konuşuruz bunu, hadi git şimdi sen.

- Sağlıcakla kal hanımım, görüşürüz.

Derin bir sessizliğe bürünmüştü çiftlik, akşam da olmak üzereydi. Eve girdi, geldiğinden beri iki evi de derleyip toparlıyor, kendine iş çıkarıyordu. Epeyce yorulmuştu, uykusuz geceleri ve biraz uyuduğunda gördüğü kabusları yüzünden de oldukça yıpranmıştı.

Anne ve babasının yattığı odaya doğru yöneldi, piring başlıklı karyolanın üzerine oturarak hayallere daldı. Yatağa ne zaman uzandı, ne zaman uyuyakaldı hatırlamıyordu. Gözünü açtığında sabah olmuş günlerdir ilk kez bu kadar huzurla uyumuştı.

Perdeyi aralayıp baktığında Mahir Efendi çoktan işe koyulmuştu bile. Hayvanları otlatmaya çıkarmış ahıra götürmeye çalışıyordu. Yüzünü yıkayıp aceleyle çıktı Şebnem. Ahıra girip süt sağmaya başladı, çocukken yaptığı gibi. Çok geçmeden mandıra sahibi sütleri teslim almak için geldi. Mahir efendinin kümeden topladığı yumurtaları da mandıracıya verdiler. Elllerine geçen parayla boya almak için kasabanın yolunu tuttu Şebnem.

Döndükten sonra bir gün önce onardıkları çitleri boyamaya başladılar.

- Hanımım kendini yıpratıyorsun, aldığımız iki kilo süt, beş yumurtayla bu çiftlik dönmez, arayıp duruyor adam, çağıralım da bi konuşuverin, ha ne dersin?

- Kimmiş, neyin nesiymiş, öyle hemen ortak etmek kolay mı be Mahir Abi, dedi Şebnem.

- Eskiden buralarda otururmuş, iyi biliyor bu işleri, güven verdi bana, bak ben yaşlandım artık, hanım hasta gelemiyor, borç da çok, nasıl ederiz, gözünü seveyim kaçırma bu fırsatı.

- Tamam Mahir Abi, haber sal da gelsin, anlaşsaksak veririz napalım! Mahir Efendi yemeden içmeden hemen aramış çiftliğe gelip görmesini söylemişti alıcıya. Şebnem hesap kitapla uğraşiyor işin içinden çıkamıyordu. Akşam olduğunda ne pahasına olursa olsun çiftliğin yarısını satmaya karar vermişti. Gözleri kapanmaya başladığında ise yattığı yer yine anne ve babasının yatağıydı ve yine deliksiz uyumuştı.

Ertesi sabah, Mahir Efendi alacaklı gibi çalıyordu kapıyı:

- Hanımım. Alıcı geliyor birkaç saate, aradım, hemen gelirim dedi.

- Gelsin bakalım Mahir Abi, ben de karar verdim satmaya zaten, başka çıkış yolu bulamadım.

- Doğru kararı vermişsin hanımım, hadi şimdiden hayırlı olsun.

- Dur yahu, şartlarım şurtlarım var, bakalım anlaşacak mıyız, demiş ve derin düşüncelere dalmıştı Şebnem.

Mahir Efendi ve genç kadın kahvaltılarını yapana kadarki geçen sürenin sonunda büyük bir jeep yanaşmıştı çiftliğin önüne, içinden inen adamı çiftliğin köpeği karşıladı havlayarak. Mahir Efendi koşarak köpeği tuttu ve ‘Hoş geldin beyim,’ dedi. Yol göstererek eve çıkarttı.

Bu arada Şebnem üzerine daha düzgün bir şeyler geçirmek üzere odaya geçmişti. Mahir Efendi adama çay ikram ettiği sırada yanlarına geldi ve elini uzatıp adını söyleyerek ‘Hoş geldiniz,’ dedi. Alıcı, oturduğu yerden kalkıp, Şebnem’in uzattığı eli tutarak ‘Özgür Korkmaz ben, memnun oldum Şebnem Hanım,’ dedi.

Görüşmenin ilk yarım saatinde oradan buradan çiftlikten ve kendileri hakkındaki tanıtımlardan sonra Mahir Efendi ayrılmıştı yanlarından. O gittikten sonra Özgür’ün açtığı konuyla gözleri dolmuştu Şebnem’in.

- Ailenizin başına gelenleri duydum, başınız sağ olsun, ne kadar trajik!

- Teşekkürler, diyerek kestirip atmıştı Şebnem.
- Kimin yaptığı konusunda bir gelişme yok değil mi?
- Maalesef, diyerek başını öne eğdi Şebnem.
- Ne büyük tesadüf olay anında sizin olmamanız, yoksa şimdi burada olmazdık, deyince de:
- Şimdi bunları konuşacak durumda olduğumu sanmıyorum Özgür Bey, işimize bakalım biz, diyerek sinirlendiğini ses tonuna yansıtmıştı.
- Ahh peki, özür dilerim, gerçekten sıkıcı bir durum, anlayabilmek bile çok zor.
- Neyse kapattık zaten, Mahir Efendi çiftlik hakkında pek çok şeyi söylemiş size, diyerek konuyu hemen değiştirdi Şebnem.
- Aslında ben hepsini satın almak için başvurmuştum. Sonradan satılmayacağını öğrendim. Ama ne yalan söyleyeyim burada beni çeken bir şeyler oldu, kopamadım. Mahir efendiyi sürekli rahatsız ettim, hiç olmazsa bir kısmını satın alabilmek için. Ki zaten siz de tek başınıza kalmışsınız, bir bayan için bu işlerle uğraşmak meşakkatli, üstelik büyük şehirde okuyup çalışıp da sonra çiftlik işleri falan cidden kolay olmamalı, diye konuşuyordu Özgür.
- Mesele o değil, ben alışkınım, çocukluğum burada geçti, zamanında pek çok şeyi öğrendim, elbet insan şehrin büyüüne ve rahatlığına kaptırıyor kendini, buralara dönmek istemiyor ama benim dönmek istememenin nedenini tahmin ediyorsunuzdur. Uzun yıllar geledim o olaydan sonra ve satmak akıllıca geldi fakat bir cesaretle kendimi burada bulduğumda bundan sonraki yaşantımdaki enerjimi tamamen buraya vereceğimin farkına vardım, diye susturdu onu Şebnem ve devam etti:
- Yokluğumda Mahir Efendi idare etti burayı, kendisi yıllardır bize hizmet eder, tek başına ancak bu kadar yetiştirdi. Hayvanların çoğu hastalıktan öldü, topraktan verim alınamadı. Hükümetin tarım politikaları da işimize epey sekte vurdu. Öncelikle burada çiftliğin başında olacağız, burayı canlandıracağız, eskiden olduğu gibi yaşanacak bir yer haline getireceğiz, yüreğim el vermiyor burayı bir başkasına ortak etmek. Bu sebepten bazı şartlarım olacak, bunları sağlamazsanız sahip olduğum borçlara rağmen satmaktan vazgeçebilirim.

- Yani hem borçluyum hem dimdik ayaktayım misali şart koşuyorsunuz öyle mi, diyerek ukalalık ediyordu Özgür. Kulak arkası yaptı Şebnem:

- Öncelikle Mahir Efendi ve karısı ölene kadar bizimle olacaklar, her türlü masraflarını ve bakımlarını bu çiftlikten elde edilen gelirle karşılayacağız. Ayrı olarak çalışan almak istersen bunu aldığın hisse payından kazandığınla karşılayabilirsin. Şimdilik ben böyle bir şey yapmayacağım. Pek çok şeyi kendim yapıyorum. Kesinlikle %49'dan fazlasını almayacaksın! Diğer şartları da maddeler halinde yazdım, okuyabilirsin, bu arada ben kahve yapayım, sizinki nasıl olsun, diyerek ayağa kalktı Şebnem, Özgür'ün önüne sayfalar halinde kağıt uzatarak.

- Orta, dedi Özgür ve okumaya koyuldu.

Şebnem'in tüm şartlarını kabul etmişti kahvesini içerken, üstelik okumadığı pek çok madde vardı!

Sadece ev konusunda uzun tartışmalar yaşadılar, Şebnem'in ailesiyle kaldığı evi istiyordu Özgür, zira parsel olarak ayırdıklarında orası Özgür'e düşüyordu. Bunu da Şebnem kabul etti ve prosedürler için kasabaya doğru yol aldılar.

1 ay sonra

Çiftlikte işlerin bu kadar hızla ilerleyeceğini tahmin etmemişti Şebnem. Resmi işlemler bittikten sonra çiftliğe taşınmak için yaptığı hazırlıklar devam ediyordu Özgür'ün. Öncelikle eve ustalar getirtmiş, içinde ve dışında tamiratlar yaptırıyordu, eşyalar değişiyor, mutfak, banyo onarılıyordu.

Şebnem ise aldığı paranın bir kısmıyla borçlarını kapatmış, bir kısmını da bankaya yatırmıştı. Özgür'ün çiftlikte radikal kararlar alması kafasını biraz meşgul etse de düşündükçe mantıklı geliyordu. Hayvancılığa yönelmek, toprakları bir yıl dinlendirip arpa buğday yerine sebze işine girmek istiyordu Özgür. Seraların maliyeti yüksek olacaktı ama önlerinde koca bir sene vardı. Bunu da hayvancılıktan elde ettikleri gelirle yapacaklardı. Tarım ve iş makineleri yenilecekti.

Bu arada Şebnem de halasının kaldığı evi elden geçiriyor, eşyalarını oraya taşıyordu. 3 katlı olan evin alt katı zaten kullanılmıyordu, ikinci katı için de Mahir Efendiye oraya taşınmaları için teklif etti:

- Olur mu öyle şey hanımım, sen rahat edemezsin
- Merdiveni bir kapıyla kapatırız, ayrı iki daire gibi olur Mahir Abi, git gel çok yoruluyorsun zaten, burada hanımın da gözünün önünde olur, aklın kalmaz, neden olmasın, bak kalabalıklaşıyoruz çiftlikte, eski günlerdeki gibi, hiç düşünme, bir haftaya kalmaz onarırız, boyarız, taşırız eşyanı.

Mahir Efendi sevinerek karısına haber vermişti. Çiftlikte büyük bir hareketlenme vardı artık, kasabada dedikodu kazanları çalkanıyordu. Özgür pek çok şeyi tereyağından kıl çeker gibi hallediyordu. Sözü dinlenen, saygı duyulan biriydi ama düşmanlarına da büyük bir korku salıyordu. Soylu ailesinin çiftliği ile ortaklığı o bölgedeki diğer köy ağalarını endişelendiriyordu.

Şebnem ise kendisine yeni yaşam alanı oluşturmaya çalışıyordu. Sürgülü cam kapıdan verandaya ve oradan diğer eve geçilen kapı hiç kilitli olmamıştı şimdiye kadar ama bundan sonra kilit takmak gerekebilirdi. Özgür'ün evinde ustalar işlerini tamamlayıp gittiklerinde kontrol etmek için eve girmişti Şebnem, her şeyin değiştiğini görebiliyordu fakat anne ve babasının odasına dokunulmamıştı. Oradaki tüm eşyalar yerli yerinde duruyordu. Bu durumu fazla sorgulamadan yatağa uzandı ve gözlerini kapadı, yine uyumuştı.

Ertesi gün, Özgür çiftliğe taşınmıştı artık. Akşam olduğunda evlerin ışıkları yanıyor, oradaki hayat belirtisi tüm komşu çiftliklerden görülebiliyordu.

Sabahları verandada kahve içilerek başlayan gün, durmadan çalışarak akşamı buluyordu. Şebnem'in yorgunluğu uykusuzluğuna çare olmuyordu. Gece boyunca evin tüm odalarında uyuyabilmeyi deniyor, sabaha karşı mutfak sandalyesinin üzerinde sızıp kalıyordu.

Ahırını genişletmişler, yeni hayvanlar almışlardı, süt sağma makineleri ile epey verim elde ediyorlardı. Özgür, çiftliğe yeni bir adam getirmiş, evinin alt katında bir odaya yerleştirmiş, eline de bir tüfek vermişti. Gece uyumuyor, çiftliğe göz kulak oluyordu. Bu Şebnem'e biraz garip gelmişti:

- Ne gerek var ki korumaya, diye çıkışarak söylendi.
- Bunu sen mi söylüyorsun, dedi Özgür
- Neden ki?

- Korkmuyor musun, ailenin başına gelenler! Ya tekrar. burada, diye kekeleyerek sustu Özgür.

“Haklısın,” diyerek yanından ayrıldı Şebnem. Şimdiye kadar aklına bile getirmemişti böyle bir şeyi ama bir anda içini kurtlar kemirmeye başladı. Eve çıkarak kendini içki şişesinde balık olarak buldu ve sızdı. Artık uyumanın yolunu bulmuştu.

3 ay sonra

- Hanımım uyan. uyan!!

Şebnem, sesler duyuyor fakat yerinden doğrulup da kalkamıyordu. Mahir Efendi kapıya hızla vuruyor, uyanmasını söylüyordu. Son zamanlarda hemen her akşam yaptığı gibi şişenin dibini görmüş ve öylece uyuyup kalmıştı. Güçlkle kalktı, kapıyı açtığı anda:

- Hemen gelmelisiniz hanımım.

- Ne oldu nedir bu telaşın, diye sordu Şebnem.

- Ahırlarda yangın çıkmış, söndürmeye çalışıyorlar, hayvanları çıkarmamız lazım, çabuk olun!

İlk şoku atlattıktan sonra hemen üzerine bir şey geçirip ahırlara doğru koştu Şebnem. Özgür ve adamı yangın söndürücülerle müdahale ediyorlar, Mahir Efendi ise hayvanları çıkarmaya çalışıyordu. İtfaiyeye haber verdiniz mi, diye sordu Özgür’e. ‘Evet ama onlar gelene kadar duramazdık,’ dedi Özgür.

Telaşla Mahir Efendinin arkasından gitti. Arka kapılardan hayvanların tahliyesini yapıyorlardı. Dumanlar hızla yayılıyordu. Kısa süre içinde itfaiyenin siren sesi duyuldu. Ekipler hızla hortumlarla yangına su tutmaya başladılar. Hayvanların birçoğu bahçeye çıkarılmıştı ama içeride hareket edemeyen yavrular vardı. Şebnem onlar için bir kez daha ahıra dalacakken Özgür kolundan tuttu ve

- Giremezsin, duman çok fazla, dedi.

- Yavrular var, çıkarmamız lazım.

- Dumandan etkilenmişlerdir, yapacak bir şey olduğunu sanmıyorum.

- Mutlaka vardır, diyerek içeri girdi Şebnem.

Özgür de arkasından koştu. Kuzuları kucaklarına alıp çıkarmaya başladılar. Yangın söndürülmüş dumanı etrafa yayılıyordu. Öksürerek dışarı çıktılar ve bir kez daha ahıra girip kalan yavruları

çıkardılar. Her şey sona erdiğinde yarısından fazlası yanan bir ahır ve ne yazık ki ölen hayvanlar kalmıştı ellerinde.

Şebnem ağlayarak çökmüştü bir ağaç altına. Özgür yanına geldi.

- Ne diyorsun, sence kundaklama mı? diye sordu Şebnem.

- Büyük ihtimalle öyle ama yarın daha ayrıntılı bilebiliriz bunu, dedi Özgür.

- Neden ama? Bekçi vardı, bir şey görmemiş mi, diye ağlamaklı konuşuyordu Şebnem.

- O sadece evleri koruyordu. Koskoca arazi, arkadan gelinmiş olmalı

- Peki ne yapcaz, Tanrım ne büyük felaket!

- Kalk bakalım, koy vermek yok öyle, yarın olsun daha etraflica konuşuruz ama eğer kundaklama olduğu kesinleşirse korumayı artırmamız gerekebilir, bir adam da arazi için alırız. Işıklandırmayı artırırız, sigorta zararı karşılar merak etme, diye telkin etti Özgür.

Sabaha kadar uyumamışlardı, ertesi gün ölen hayvanları gömdüler ve ekiplerin incelemeleri sonucunda kundaklama olduğu kesinleşti. İlerleyen günlerde ahırını onarttılar, yeniden hayvan aldılar, bahçeler ve ahırlar için bekçi tuttular, ona küçük bir baraka ev yaptırdılar ama kimin neden yaptığı konusundaki soru işaretlerini akıllarından çıkaramadılar!

Gerek Özgür'ün kuruntuları gerek başlarına gelen yangın olayından sonra Şebnem'in uykuları iyice kaçmıştı. Gecelerce uyuyamadığı oluyor, herhangi bir şey olur korkusuyla da ayık kalmak istiyordu. Son zamanlarda Özgür kasabaya sık sık gidiyor ve bazı geceler de orada kalıyordu.

Yine uyuyamadığı bir akşam verandaya çıktı Şebnem, yıldızları izlemeye koyuldu. Özgür evde olmadığından diğer ev karanlıktı, kapısını ittiğinde açıldı, 'kilit taktırmamış,' diye düşündü, eve girdi, anne ve babasının odasına ilerledi ve yatağa uzandı. Yine içini büyük bir huzur kapladı ve orada uyuyakaldı.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandığında hemen toparlanıp yatağı düzelterip verandadan kendi evine geçti. Bunu alışkanlık haline getirmişti, Özgür'ün evde olmadığı akşamlarda oraya geçiyor ve uyuyordu, sabah o gelmeden kalkıyordu.

Aylar geçtikçe çiftlikte düzen kurulmaya başlamıştı. Araziye ve ahırlara bakan bekçiye iki eğitimli köpek alınmıştı. Çiftliğin

emektar köpeği ise kapıda duruyor ve gelene geçene havlamaktan başka işe yaramıyordu.

Mahir Efendinin karısı kendini iyi hissettiği günlerde tüm çalışanlara yemek çıkarıyordu. Şebnem de kendine bir arazi arabası satın almış, çiftliğin ihtiyaçlarını onunla kasabadan taşıyordu.

Hesap işlerine Özgür'le beraber bakıyorlardı. Felsefe öğrenimi görmesine rağmen kafası fena halde matematiğe yatkındı Şebnem'in. En ufak bir hesabı gözünden kaçırmıyor, kimsenin hakkını bırakmıyordu.

Özgür'ün kasabada olduğu bir akşam uyumak için onun evine geçti. Tam uyumak üzereyken bir ses duydu, anahtar sesi! Eve giriyor olmalıydı, neden geri gelmişti acaba? Köpek ona havlamıyordu artık.

Ne yapacağını şaşırdı Şebnem, toparlanıp çıksa koridorda yakalanırdı, kapıyı kapatmak için kalksa dikkat çekerd, ayak sesleri yaklaşmaya başladığında hemen yorganı başına kadar çekip gözlerini kapadı. Yakalanmaktan hem korkuyor hem de utanıyordu. Odanın kapısına kadar gelen ayak sesleri bir müddet girişte durduktan sonra geriye doğru koridor boyunca ilerledi ve kesildi.

Derin bir oh çekti, doğrularak yatağa oturdu, bir müddet de öyle bekledi, içeriden ses duyulmuyordu. Özgür'ün onu görmediğini varsayarak parmaklarının ucuna basa basa koridordan kapıya doğru yöneldi nefessiz.

Tam verandaya çıkmak üzereydi ki, Özgür tok sesiyle:

- Uyusaydın, dedi.

Şebnem, yüzü kızarak:

- Ya ben.. şey.. kusura bakma, uyku problemim var da. yani sadece burada uyuyabildiğim için girmiştim.

- Önemli değil, istediğin zaman gelip orda yatabilirsin, ben o odayı kullanmıyorum, dedi Özgür.

- Ben sadece senin olmadığın zamanlarda işte. rahatsız etmek istemem, diye hâlâ kekeliyordu Şebnem.

- Seni anlayabiliyorum, yıllarca bu evde kaldıktan sonra şimdi bir yabancı gibi girip çıkmak zor olsa gerek, diye gergin olan Şebnem'i rahatlatmaya çalıştı Özgür.

- Neyse.. iyi geceler.. tekrar özür dilerim bu durum için.

- Bak, çekinmene gerek yok, gerçekten uyuyamadığın zamanlarda odayı kullanabilirsin, bence mahsuru yok, dedi Özgür

- Ahh, olur mu öyle şey, çözüm bu değil, uykusuzluğa çare bulmam gerek, dedi Şebnem bu sefer de. yine kaçarcasına

- Neden uyuyamıyorsun? Yani sebebini tahmin ediyorum ama onun haricinde başka şeyler de var mı? Diye soruyordu Özgür, Şebnem'i bırakmak istemezcesine.

- Hep böyleydi. o olay olmadan önce de uyuyamıyordum, dedi Şebnem, ellerini göğsünde birleştirerek

- Çocukluğunla ilgili bir şey mi?

Bu sorudan sonra gözleri daldı genç kadının, derinlerde bir yerde kendisini rahatsız eden şeyleri düşünmeye çalıştı, başını 'hayır' der gibi sallayarak verandaya çıktı, tahta sandalyeye oturdu ve gökyüzüne doğru bakakaldı.

Çok geçmeden Özgür elinde iki kahve fincanıyla geldi ve yanındaki diğer sandalyeye oturdu 'büyük cesaret seninki,' diyerek.

- Nasıl yani?

- Buraya gelmek yani, büyük cesaret.

- Sen olsan ne yapardın?

- Şerefli bir misyon baba ocağını tüttürmek, gelirdim evet!

- Ee benimki niye cesaret oluyormuş o zaman?

- Ama seninle ben bir değiliz ki!

- Cinsiyet ayrımına girmeyeceksin umarım!

- Valla tam da ona girecektim, bazı şeylerin kadınlar için daha zor olduğunu kabul etmek gerekir.

- Seninle hiç o tarz bir polemige katılamıycam kusura bakma!

- Yanlış anlama ama gerçeklerden kaçman sonucu değiştirmiyor. Neyse tamam girmeyelim polemige

- Senin hikayen nedir peki?

- Hiç. hiç işte. diyerek bu sefer Özgür dalıp gitmişti gökyüzüne doğru.

O geceden sonra aylarca eve gidip yatmamıştı Şebnem. Ama akşamları verandada kahve içip sohbet etmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Uyku öncesi masallar gibi anlattıkları hikayelerle birbirlerini daha iyi tanımaya başlamışlardı.

Aaa uykusuzluk mu? O devam ediyordu!

25 Yıl Önce

- Aliii, Ahmett hadi sizi bekliyorum, ağaç oldum burada

- Bi sabırsızlanma kızım ya, geliyoruz işte
- Uzaydan mı geliyorsunuz oğlum, çabuk olsanıza
- Aman be Şebnem, iki ayağımızı bir pabuca giydirdin
- Sizin iki ayağınız yok ki, dört ayaklı canavarsınız, bana laf yetiştirene kadar inseydiniz aşağıya, geç kalmamış olurduk işte.

Okulun ilk günüydü, Şebnem sabırsızlanıyordu. Halasının ikiz oğulları ona eşlik edeceklerdi zira onlar dördüncü sınıfa gidiyorlardı. Ailenin tek kızı olmanın şımarıklığını taşısa da iki fırlama delikanlının yanında erkek gibi büyümüştü. İlkokula başladığında altı yaşındaydı.

Okula Mahir Efendi götürüp getiriyordu, kasabada kuzenleriyle aynı okula gidiyordu. Aynı saatlerde eve dönüyorlardı. Onlar geldiğinde tüm aile tarlada ya da hayvanların yanında olurdu. Şebnem küçük olduğu için onu evde bırakıyorlardı. Gün boyunca oyalanacak şeyler bulurdu küçük kız.

Bir gün bahçedeyken eve yaklaşan birini gördü uzaktan. Sessizce arkasından gitti, etrafta kimse yoktu. İlk gençlik çağlarında bir delikanlıydı ve evlerine girmişti. Biraz bekledikten sonra Şebnem de girdi, anne ve babasının odasında çekmeceyi karıştırırken buldu onu.

- Kimsin sen, diye çıkıştı.
- Hey ufaklık, sakın ol, yok bir şey, dedi çocuk
- Ne yapıyorsun burada, ne arıyorsun sen, diye bağıriyordu boyuna posuna bakmadan.
- Sakin ol dedim sana, sadece bir şeye bakıyordum!
- Annemin bilezikleri mi onlar? Alacak mıydın?
- Hayır yahu, ne alaka!
- Çekil oradan çabuk, imdattt hırsız var, diye avazı çıktığı kadar bağırdı Şebnem.

Küçük kızın bağırmalarıyla panikleyen çocuk elleriyle Şebnem'in ağzını kapattı, kız debelenmeye başladı hatta ayaklarıyla tekme atıyordu. 'Sus bağırma,' dedikçe tüm gücüyle karşı koyuyordu. Ellerini ısırmaya başladı çocuğun, çocuk iyice korkmuştu, bir yumruk atarak yere düşürdü Şebnem'i. Ağlamaya başladı küçük kız, çocuk kaçmaya başladığında ise 'gününü göreceksin sen,' diye bağıriyordu arkasından.

Düştüğü yerden kalkıp dışarı attı kendini, hâlâ bağıriyordu, 'yetişin, imdatt,' diye. Karşıdan gelen ikizler Şebnem'in feryatlarını duyarak

çocuğu yakaladılar. Yaka paça getirdiler, ‘neler oluyor,’ diyerek ortalığı birbirine kattılar. Tüm aile bahçeye toplanmıştı.

Eve giren, çobanın oğluydu, kendini savunmasına fırsat verilmemişti. Çünkü çiftliğin Bey’inin biricik kızına kötü davranmıştı. Şebnem’in ağlayarak ‘beni rahatsız etti, dövdü, dokundu, annemin bileziklerini almaya çalıştı,’ diye söylemlerinin ardından ise neredeyse linç edilecekti.

Şebnem’in babası, çobanı çağırıp epeyce hırpaladı, şikayetçi olacağını söyleyerek işinden etti. Oğlunun hırsızlık ve taciz suçlamalarına maruz kalmasına, etrafta bu olayın çabucak duyulup yayılmasına ve kendisine atılan bakışlara, sözlere katlanamıyordu çoban.

Bir gün çocuk eve geldiğinde babasını kendini asmış olarak buldu. Hiçbir yakını onu kabul etmedi ve çocuk esirgeme kurumuna yerleştirildi. Tacizci ve hırsız yaftaları peşini bırakmadı, eziyet, işkence ve yokluk çekti, ta ki bir vakıf üniversitesini tam burslu kazanıp mega kente gidene kadar.

25 Yıl sonra verandada

- Ama en nihayetinde bu kadar çabanın karşılığını almak istiyor insan, diye konuşuyordu Şebnem.

- Bre insanoğlu az mı derdin var ki kendine yeni dertler uyduruyorsun, az mı kötü haldesin ki kendini kötölemeye çabalıyorsun!

- Aaa Montaigne’den bu! Bi dakika ya felsefe öğrenimi gören benim, sana noluyor şimdi?

- Yanlış öğrenim görmüşsün, senin kafan sayısala basıyor, diye gülümsedi Özgür.

- Peki annene ne oldu, diye sordu bu sefer de Şebnem.

- O da ayrı bir hüznün hikayesi işte, beni doğururken ölmüş!

- Naa nasıl yani?

- Tarlada. Ee köylü kadın, etrafındakiler kasabaya yetiştirene kadar doğmuşum ben ama annem kan kaybına dayanamamış, diyordu Özgür göğsünde atan kalp değil de taş gibi, mağrur ve boşluğa bakan gözleriyle.

- Ne acı! Anne sevgisinden yoksun büyümek, üzüldüm, diye boynunu büktü Şebnem.

- Ohoo sen böyle her şeye üzülürsen anlatmam bak! ‘Acı çekmek ölmekten daha çok cesaret ister’ Bunu da Napoleon söylemiş, yaz bir kenara, diyerek Şebnem’in önüne eğilen başını eliyle kaldırdı Özgür ve devam etti:
 - Soracak mısın, ben mi devam edeyim?
 - Çok başarılı olmuşsun öğrenciliğinde, sonrasında güzel de bir hayat kurmuşsun kendine, neden buralara geldin ki?
 - Uzun hikaye!
 - Ee zamanımız çok, hadi anlat.
 - Bir devam var, kavgam var!
 - Pek de uzun hikayeymiş bu ya, diyerek kahkaha attı Şebnem.
 - Senin yok mu, dedi Özgür
 - Farkında mısın dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz
 - Hangi yere?
 - Bana ve ailemin başıma gelenlere.
 - Ben şimdi onu mu dedim?
 - İma ettin!
 - Peki sen neden kaçıyorsun bu mevzudan? Korktuğun için mi?
 - Korkuyla yaşamak esir olmaktan beterdir.
 - Korkmuyorsun ama uyuyamıyorsun da!
 - Başka şeyler var.
 - Ne gibi?
 - Bilmiyorum, var işte!
 - Anlat!
 - Geç oldu, hadi evli evine köylü köyüne diyerek kapattı konuyu Şebnem. Ama Özgür’ün bırakmaya niyeti yoktu.
 - Nasılsa uyuyamayacaksın!
 - Neyin peşindesiniz Özgür Bey? Diyerek dalga geçiyordu Şebnem.
 - İçeri geçelim, serin oldu burası, diye karşılık verdi Özgür.
- Eve girdiler. Özgür mutfaktan içecek bir şeyler almaya gittiğinde Şebnem’in ayakları, onu anne ve babasının odasına götürdü. Arkasından Özgür geldi ve Şebnem ona:
- Neden her tarafı değiştirdin de bu odayı böyle eski haliyle bıraktın, diye sordu.
 - Bu odayı nasıl hatırlıyorsun, diye sorusuna soruyla karşılık verdi Özgür.

- Annem ve babam, burada yatarlardı işte, karşı oda benimdi ve gecenin bir saatinde mutlaka uyanıp aralarına gelirdim. Sabahları ikisi de beni mıncıklayarak uyandırırlandı.

- Bu odaya dair hiç kötü anın yok mu?

- Nasıl yani, ne demek istiyorsun?

- 12-13 yaşlarındaki bir çocuğun bu odaya girdiğini hatırlıyormusun?

Şebnem hafızasını zorlamıştı. Hayal meyal şeyler geliyordu gözünün önüne. Hayretler içinde donakalmıştı.

- Ama ama sen nerden biliyorsun bunları?

- Hatırladınız değil mi Şebnem Hanım! Çocuk yaşlarındaki bir delikanlının odaya niçin girdiğini sorgulamadan ortalığı velveleye verdiğinizi, bu davranışınızla tüm aileyi buraya topladığınızı, hepsini yanlış anlamaya yönlendirip çocuğu yaftaladığınızı, babasını karaladığınızı, bunun babasının ölümüne sebep olduğunu, çocuğun hayatını zehrettiğinizi hatırladınız değil mi? Artık sesi yüksek çıkıyordu Özgür'ün.

- Ama ama ben çok küçüktüm, sonuçlarını tahmin edemezdim.

- Hiç mi aklına gelmedi, hiç mi düşünmedin şimdiye kadar?

- Dedim ya çok küçüktüm, pek çok şeyi şimdi sen söyleyince hatırladım, ailem o günden sonra bu konuyla ilgili bir şey konuşmadılar, unutulup gitti her şey!

- Ailen evet, şımarık bir kızın her dediğine inanıp masum insanların hayatını karartan ailen, delikanlılığı dayak atmak zanneden ağabeylerin, babamın ölümüne sebep olan gaddar insanlar!

- Sen, sen. yoksa sen. O musun?

Kekeliyordu Şebnem, eli ayağı titriyordu, gözleri dolmuştu ve ne yapacağını bilmiyordu.

- Evet ben o hayatını mahvettiğiniz çocuğum, bir düğün varmış köyde, takı takması gerekiyormuş merhum babam, Mahir Efendinin karısı hanımın çeyrek altınlarından alabileceğimizi söylemiş, sonra bırakırız, hanımın haberi var demiş. Beni de onun için göndermişlerdi. Anlatmamıza izin verdiniz mi, hayır! Bu yüzden başlarına gelen her şeyi hak ettiler!

- Nasıl yani? Ailem? Yoksa sen mi?

- Evet ben yaptım, dedi Özgür meşakkatle.

Şebnem delirmişti, ağlıyor ve katil diye bağırıyordu. Özgür, diğer odaya gidip elinde bir silahla geri döndü. Şebnem'in kafasına

doğrulttu, susmuştu genç kadın, titriyordu. Ellerini açarak diz çöktü. ‘Lütfen,” diyebildi.

- ‘Acı çekmek, ölmekten daha çok cesaret ister’ bunu bir kenara yaz demiştim. Sen cesur bir kadınsın ama ayakta ölmek, diz üstü yaşamaktan daha iyidir, diyerek silahı kendi başına çevirdi, tetiğe bastı Özgür.

Silahın sesini duyan bekçi ve Mahir Efendi eve girdiklerinde Özgür’ün başından vurulmuş cesediyle ve Şebnem’in hıçkıran sesiyle karşılaştılar.

Sol Yanım

-Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyor musun, diye sordu.

-Nasıl unuturum! Bulunduğun yere gelmek için çıkmıştım, bir merdiven aşağı indikten sonra labirent gibi geçtiğim koridorların sonunda anatomi derslikleri vardı. Derslik girişinin tam karşısındaki merdivenin üst basamağında bekliyordun. Yanında kız arkadaşınla beraber. Bir üst katta adli tıp bölümü, onun üstünde ise tiyatro ve konferans salonu bulunuyordu. Oldukça iyi ışık alan merdivenden çıkarak yanınıza gelmiştim. Beraber ikinci kata çıktık. Üniversitenin tiyatro bölümüne yeni katılan genç öğrenciler olarak ürkek görüntünüz görülmeye değerd.

-Senin üzerinde kırmızı önden yırtmaçlı bir elbise vardı. Sanki bizden bir sınıf üstte değilmiş de oraların rektörüymüş gibi bir havayla yürüyor ve anlatıyordun. Öyle gıcık olmuştum ki sana, o anda biraz daha konuşsaydın ağzının ortasına yumruğu indirip sevgilimi de koluma takıp koşarak uzaklaşacaktım oradan. Ama salona girdiğimizde karanlık dipsiz bir kuyunun içine çekilmiş gibi hissetmişim. Sesim soluğum kesilmiş, elim ayağım bağlanmıştı. Daha sonraları da anlatmıştım bu duygularımı sana açık açık, diye konuşuyorken araya girdim.

-Aa evet, oldukça karmaşık, içinden çıkılmaz bir hal içinde olduğunu söylemiştin biz Metallica dinlerken ve ot çekerken! Ama bunun gerçekten o andaki duyguların mı yoksa müzikle birlikte dumanın etkisi mi çözemediştim.

-Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun bana? Neden ertesi gün sormadın ki! Çözemediğimiz şeylerin üzerini örttüğümüz için mi yıllar sonra burada bu haldeyiz, diyerek hiddetlenmişti.

-Hayır, birkaç yıl sonra zaten anlamıştım senin tiyatronun içinde kendini kötü hissettiğini. Ben sadece o akşam kendi kafamın da bulanıklığıyla anlam verememişim. Zaten o akşamı neden yaşadığımızı hâlâ sorgularken tüm bunların sebebinin de o akşamın yaşanmış olmasına bağlıyorum, dedim pişmanlıkla.

Yüzümden ne hissettiğimi anlamış olmalıydı ki,

“Pişman mısın,” diye sordu.

Ona cevap veremedim. Gözlerimi kaçırarak ‘bugün bu kadar yeter, üstelik işlerim de var, kalkmak zorundayım,’ diyerek ve bir sonraki randevunun gününü ve saatini de ayarlayarak uzaklaştım oradan.

Çözemediğimiz şeylerin ilki en tahammül edilemez olanıydı. O akşamı neden yaşadığımızı daha o gece bitmeden sorgulamaya başlamıştım doğal olarak. Suçluluk duygusu daha kafam iyiye başlamıştı, sabah ayıldığımda ise yaşamak bile istemiyordum.

Yaşanan o iğrençliği abartıp abartmadığımı kendime sorarak geçirdiğim üniversite hayatım boyunca gitgide daha katmerli uyuşturucularla tanıyor, battıkça batıyordum. İşe yaramıyordu çünkü her ayıldığımda çukurun daha derininde buluyordum kendimi.

Mezuniyetime az zaman kala ailem tarafından Bakırköy’e kapatılma tehlikesi ortaya çıkınca nasılsa paramız var, Stockholm’de öz abimiz var, onun da orada bildiği çok iyi bir klinik var kurgusu ile kendimi İsveç’e atmayı başarmıştım. Klinik o kadar iyiydi ki psikiyatrim klinikte kalmama gerek olmadan günlük terapilerle beni tedavi edeceğini bile söyleyecek kadar kalender bir adam çıkmıştı. Klinikteki herkesin İngilizcesi çok iyiydi ama benimki değildi, tedaviyi doğru dürüst sürdürebilmek için aynı dili konuşmamız gerektiğinden İngilizce ve İsveççe kursuna yazılmıştım.

Amacımın uyuşturucudan değil ülkemden ve ailemden kurtulmak olduğunu da o sayede anlamış, kurstaki diğer üçüncü Dünya vatandaşları ile birlikte Stockholm’ün sunduğu sonsuz özgürlüklerden faydalanan bir grubu oluşturmuştuk hemen.

Böyle olunca klinik falan patlamış, namazında niyazında olan abim kudurmuş, ilk uçakla beni İstanbul’a geri postalamak için tereddüt etmemişti. Bu postalama hikayesini önceden tahmin ettiğim için yolumu yapmıştım. Merkezi Hindistan’da olan meditasyon gruplarından biriyle bağlantı kurmuş, vizemi almıştım. Hava alanında abim beni check in bankosuna iteleyip hoşça kal bile demeden yürüyüp gittiğinde İstanbul biletini yırtarak az ilerideki gışeden Bombay’a biletimi alarak ortadan kaybolmuştum.

Bombay’dan Madras’a geçtikten sonra bizim meditasyoncuların tapınağına yerleşerek portakal rengi entarili kel kafalı adam ve

kadınların arasına karışmışım. İlk üç ay bitmeye yakın tüm madde bağımlılıklarından kurtulmuştum ama ruhumdaki suçluluk duygusu bir nebze azalmamıştı bile.

Yaşlılar bu duyguyu zamanın tedavi edeceğini söylüyorlardı, onlara söyleyemediğim şeyi söylemem gerektiği konusunda ise ısrar bile etmediler. O kadar iyidiler yani.

Ana kapıda beni gerçek ismimle çağırttıran ziyaretçimin adını öğrendiğimde yüzümü ateş basmıştı. Başımın belası ne yapmış etmiş beni bulmuştu. Görüşmeyeceğim haberini kapıdakiler ona bildirince ağlayıp zırlamış, görene kadar kapıda yatacağını, olmadı açlık grevi yapacağını söylemişti. Tapınaktaki huzurum tehlikeye düşmesin diye kapıya geleceğimi bildirmiştim. Uzaktan beni görünce aradan sıyrılıp bana koşmuştu, üzerime atılacağını zannetmişim ama o diz çöküp kollarını belime dolamış yüzünü de karnıma gömmüştü. Hiçbir şey söylemiyordu, o vaziyette bir on dakika falan durmuşuzdur her halde. Tapınaktaki yüzlerce gözün bizi izlediğini sanıyordum ama bir göz gezdirdiğimde hiç kimsenin bizimle ilgilenmediğini anlamışım.

Sıcak nefesini karnımda hissedince bu kadar aydır kimsenin bana sarılmadığı ve böyle giderse birkaç yüz yıl daha sarılmayacağı gibi bir şeyler aklıma hücum etmişti. Tişörtünden çekiştirip ayağa kaldırmışım onu, şiddetle öpmek istediğim halde ona sarılamamışım bile. Bu, yasaktı.

★★★

Uzun uzadıya düşünüyordum artık, geçmişle olan flörtümü. Oradan ne kadar çabuk ayrılırsam geçmişten o kadar uzaklaşacaktım sanki.

Biraz yürüdükten sonra minibüse atladım, önce arkadan para uzatan genç bir kıza yüksek sesle çıktım, sonra radyonun sesini sağırlara göre ayarlamış olan şoförle kavga ettim. İndiğimde hâlâ söyleniyordum. Bu şehirde yaşamak küfür etmekle eşdeğerdi zaten. Ne kadar dışarıdasın o kadar küfürbazsın!

Kırklı yaşların yarısını devirmiş biri olarak daha sakın ve aklı başında hareket etmem gerekirken gençliğimden kalma isyankar hallerimden hiçbir şey kaybetmemiştim. Apartmana girdiğimde

asansörün bozuk olmasına bir kez daha sinirlendim. Bu ülkede düzgün işleyen bir halt olmayacak mıydı?

Merdivenleri tırmanırken sol dizim yine yamuk yaptı, topallayarak attım kendimi eve, derin dondurucudan bir buz kalıbı alarak dizime koydum. Tedavi olmamak konusunda epey inatçıyım. Sol bacağımdaki derin yara izini gördüm, birkaç sene önce geçirdiğim trafik kazasında bağları kopan sol omzuma gitti elim, sol avucumdaki derin cam kesiği, sol kaşımın üzerindeki dikiş izi, kalbimdeki yaralar.

Ve haksızlıklara, ezilmişliklere, baskı ve zulme karşı gelen, emekçiyle beraber değişimin yanında olan, idealleri uğruna savaşıyor, bu yolda canını bile vermekten çekinmeyen, devrimci, direnen sol yanım.

Tiyatro sevdasına tıbbiyeyi yarım bırakan, sanatla, kültürle orgazm olan, müziğin büyüüne kendini kaptıran, sürekli yenildiğin bir hayatın içinde debelenen ama küllerinden bile yeniden doğan, her çırpınıştta etrafa kendinden parçalar saçan, içkinin her yudumunda umut biriktiren, boyun eğmeyen, biat etmeyen, özgürlüğü yaşam felsefesi sayan, hümanist sol yanım.

Başıma türlü belalar açan, oynadığım oyunların yasaklandığı, tiyatromun kapatıldığı, yazdığım kitapların toplatıldığı, hayatımın ifade vermekle geçtiği, yargılandığım, ceza aldığım ama yine de vazgeçmediğim sol yanım.

Dizimde buz kalıbı başım koltuğa düşmüşken aklımdan geçenlere şaşırıyordum. Yıllar öncesinde okul koridorlarından kalma bir hayal meyal ilişkinin bunca zaman sonra karşıma çıkıp da pişmanlığımı sorgulamasına izin veremezdim.

İkinci görüşmemiz eteğimizdeki taşları dökme seansı olacaktı!

★★★

Buralara kadar sadece merhaba demeye gelmemiş, o gece yaşananları kendisi de ruhunda dikenli bir kirpi gibi taşıyormuş, aynen böyle demişti. Dikensiz kirpinin nasıl olduğunu sorduğumda gülmeye başlamıştık. Madras'ın bin derece sıcaklığındaki güneşinin altında pek de bir şey giymediğim entarimin içinde serin bir rüzgâr dolaşınca onunla beraber eve dönmeye karar vermiştim.

Hindistan'a gelmeye karar vermem nasıl beynsizce bir U dönüşü ise bu da aynı öyleydi ve iki gün sonra evdeydim.

Üç aydır konsoloslukları, hava yollarını ve interpolü ayağa kaldırmış olan ailemin beni sorgusuzca bağrına basmasını beklemiyordum ama gözyaşıyla ağırlaştırılmış sitem dolu kucaklaşmaların ardından tek istediklerinin bir daha kaybolmamam, eğitimime kaldığı yerden devam etmem olduğunu duyduğumda dayanamamış, bunu yapacağıma söz vermiştim.

Başımın belasına birkaç gün evden çıkmayacağımı söyleyerek peşime takılmasını engellemiş, ertesi gün kampüse gittiğimde de...

Sözümü tutmamaya karar vermiştim.

Öğrenci işlerindeki gudubet memurelerin daktilo seslerini duyar duymaz bir U dönüşü daha yaparak binadan çıkmış, en yakın telefon kulübesine giderek tiyatro grubundaki büyüklerden birini aramış ve bir buluşma ayarlamıştım.

Mezun olup pratisyenliğe başlamış ancak tiyatroya bağımlılıklarından dolayı diplomalarını dolaplarına kaldırmış üç arkadaşla buluştuğumda, yapmak istediğim tek şeyin onlarla devam etmek olduğunu kendilerine anlatmıştım. Bana oranla daha akli başında kişilerdi ve ne olur okulu tamamlasam da hiç olmazsa diplomamı alıp öyle onlara katılsam diye başımın etini yemeye başladıklarında hayatımda ilk kez sert ve net tavır koyarak tıbbiyeye girmemin ve harcadığım yılların hata olduğunu anladığımı, hatayı bile bile sürdürmenin artık kitabımda yazmadığını, beni kabul edeceklerse annem babam gibi davranmamalarını söylemiştim.

Tamam akli başında kişilerdi ama sadece bana oranla öyleydiler ve bunu kabul etmişlerdi.

Bu son U dönüşüm olmuştı.

Sonunda o gerçek yola girmiştim. Dünyadaki tüm diğer çokbilmişler gibi kendimden son derece emin, ailemle ve başımın belasıyla gerekli kavgaları ederek burumun dikine ilerlemeye devam etmiştim.

İlerledikçe şaşırıyordum. Hiçbir yerde U dönüşü levhası yoktu ve ben de olmasını istemiyordum.

Bir Brecht oyunu çıkartmaya karar vermiştik, gece gündüz kafam oradaydı, babam benimle konuşmuyor, annem masada önüme tabak koymuyordu. Kime çekmiştim? Bir de solculuk çıkmıştı şimdi başlarına.

Arkadaş grubum sağlam eylemci gruplarla iç içeydi. Pankart, protesto, yürüyüş, gözaltı, saliverilme haftada en az bir kere olmazsa o hafta boşa geçmiş sayılan zamanlardı.

Gitgide yeni edindiğim arkadaşlarla genişleyen çevrem sayesinde artık evden başka yerlerde kalmak da rutinleşmeye başlamıştı.

Başımın belası prova çıkışlarına geliyor, beni iyice kopmamam için el altında bulundurma girişimlerinin ardı arkası kesilmiyordu. Sanırım onun da artık okulda son senesiydi ve iyi bir hekim olacaktı. Bu yüzden “eylemci” biri olmasa da arkadaş grubum ona saygı duyuyor hatta esprilerine gülüyorlardı.

Günler Brecht ve eylemlerde geçerken, dikenli kirpi yeniden ortaya çıkmıştı.

Randevu saati yaklaşıyordu ve ben hazır değildim. Daha trafikte vakit geçireceğimi düşünerek hızlı hareketlerle giyindim, saçımı da gelişi güzel topladım. Kendimi dışarı attığımda yağmur yağmaya başlamıştı, önüme çıkan şemsiye lobisine söylenerek ilerledim. Minibüsler dolu geçiyordu, yağmur, ahmak ıslatmaktan vazgeçmiş, sudan çıkmış ördeğe benzetmişti beni, nasıl da gerilip sinirlenmiştim, gelemeyeceğimi söylemek üzere telefonu elime aldığım sırada önümde durdu minibüs, bindim. Yarım saatlik gecikmeyle varmıştım. Beklemişti.

İçeri girdiğimde ayağa kalkarak yanıma geldi, masaya kadar eşlik etti. Üzerimdeki ceketimsi montu çıkarmama yardım ederek ‘ne güzel görünüyorsun,’ dedi. Resmen dalga geçiyordu.

Böyle durumlarda ukala dümbeleşine dönen o suratının ortasına vurmak geçiyordu içimden.

“Nerde kalmıştık?” diyerek ortamı resmileştirdim.

“Kırpide,” diyerek karşılık verince salmıştım kendimi artık. Sinirimden diken diken olana kadar güldüm. Bu sefer de o ciddileşti.

“Dikenler ruhuna mı battı yine,” dediğimde ise etrafın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülüyorduk.

Zaman gerçekten de birçok şeyin ilacıydı. O zamanlar ruhuna dokunan kırımlar şimdi sadece komik geliyordu. Aslında bunca yıl

sonra tekrar bir araya gelip de pişmanlığımı-zı masaya yatırıyor olmamız da bir başlangıçtı.

Zaten biz hep başlangıçlardan geçmiştik, ortalarına kadar gelmiş, sona yaklaşmış ve orada durmuştuk.

Başarılarından, ödülllerinden, sertifikalarından haberim oluyordu. Uzun süre kaldığı Orlando'da kanser ile ilgili çalışmaları Türkiye'de yankı uyandırmıştı. Röportajlarını okuyor, makalelerini takip ediyordum. Onun ilerlediği yoldan benim de geçiyor olma ihtimalim çok gerilerde kalmıştı fakat okulu bırakıp tiyatroyla ilgilenmemle ilgili azıcık pişmanlık bile duymuyordum. Ben şimdi minibüse biniyor, babadan kalma iki odalı bir evde kıt kanaat geçiniyor olsam da onun dört çekerine, boğazdaki villasına asla imrenmiyordum.

Özgürlük yolundaki savaşım, sivil itaatsiz eylemlerim yüzünden ferrarim bile olsa bağışlayıp gidecektim nasılsa.

O kahvesini içerken, ben kendimle konuşurken geçen zaman usulca fısıldayarak buluşma nedenimizi ve yatırılan masanın sağlamlığını kontrol etmemiz gerektiğini söyledi.

★★★

Provanın ortasında dikenler yırtar gibi batmaya başlayınca ruhumdaki iç kanamanın arttığını anlamıştım. Acısına dayanamayıp yarıda kesmiş, arkadaşlardan bugünlük beni bağışlamalarını istemiş ve montumu alıp çıkmıştım. Başımın belasının gelmesine daha iki saat olduğunu, şu durumda zaten onu hiç çekemeyeceğimi düşünerek dün yağmış olan karın gri çamurlarında yürümüştüm. Otobüs minibüs derken kendimi bir kez daha tıbbiye kampüsünün tiyatro salonunun kapısında bulmuştum. Kapıların he zamanki gibi açık, içerisinin her zamanki gibi karanlık olduğunu görünce şiddetli bir U dönüşü daha yapma isteği yakama yapışmıştı. Baş aşağı duran U harfinin üzerine çapraz kırmızı çizgiyi çekip düz devam etmiş, içeri girip kapıyı kapatmıştım.

Buz gibi salonun koltuklarından birine çöküp sigara yakmış, burada olanları daha ne kadar yaşanmamış gibi kendimizden saklayabileceğimizi sormuştum. Cevabın sonsuza kadar olduğunu biliyordum ama gelmişken kısa bir yüzleşme belki iç kanamayı hafifletir diye düşünüyordum.

- Bu ne biçim sigara kokusu, ne marka bu?” demişti kız.

- Sigara işte, içiyor musun?” demiştim.

- E içiyorum da bu leş gibi kokuyor” demişti kız, dünyadan haberi yoktu. Başımın belası, kız arkadaşının salak durumuna düşmesine izin veremezdi tabi ve:

- Ya joint işte, iyi aslında” diye araya girmişti. Ve çömez olmadığını ispat etmek için: “var mı fazla?” diye sormuştu. Elbette vardı. Parasını verene vardı. Cebinden para çıkarıp bana vermeye kalktı. O ara kafam iyice ilerlemiş ve dünya ağır çekime girmişti. Metallica “Viplash” diyordu ama ben “Unforgiven” anlıyordum. Kendi kakhaham uzaktan yankılanıyordu:

- Parayı bana vermeyeceksin salak, şu ön tarafta oturan iki hırpani var ya, onlar veriyor malı”. İki hırpaniden biri ile tualete doğru uzaklaşmışlardı. Haftada bir, gece kondu mahallesinden gelip prova izleyen, heavy metalle kafa sallayan ve malını satan bu iki hırpani elbette bizim dünyamızdan değildiler ama işimizi görüyorlardı işte. Başımın belasının dönmesi uzun sürmüştü sanırım, sanırım diyorum çünkü zaman benim için normal akıyordu. Kız arkadaşının ikide bir saate bakmasından ve oflamasından tahmin etmiştim. Bizimki gittiği yönden değil salonun diğer tarafından saklana saklana yanımıza gelmişti. Ağzı yüzü kan içindeydi, bir bacağı sürüklüyordu. Kız çılgılık atmaya başlamıştı. Tabi Metallica daha çok çılgılık attığı için salondaki diğerleri onu duyamıyordu. Kafamdaki sislerin arasından ufak ışıklar sızmaya başlayınca bacağının da kan içinde olduğunu görmüştüm. Kız bayılmıştı. Derin derin nefes alarak, bacağındaki bıçak yarasının yüzeysel olduğunu, tampon yaptığını ama zaten asıl derdimizin bu değil binanın arkasındaki ağaçlıkta kafası patlak vaziyette yatan ölü hırpani olduğunu anlatmıştı. Bunları duyunca kafamdaki sisler açılmak yerine makul ve mantıklı davranmamızı sağlayan frontal lob’u tamamen basarak çok hoşuma giden bu salak çocuğu nasıl kurtaracağım konusunda dahice fikirler üretmeme yol açmıştı. Otu gerçekten fazla kaçırmıştım yoksa nasıl düşünürdüm bunları. Benim salağı ikinci bir emre kadar ortalığa fazla kan bulaştıramayacağı erkek soyunma odasının duşuna kapatmış, arkadaşının peşinden tualete doğru giden ikinci hırpaniyi kırıtarak binanın arkasındaki ağaçlığa çağırmış, gölgeğelin içinde leş kokan nefesi ile öpüşürken, daima cüzdanımda taşıdığım tek kullanımlık

bisturi ile koltuk altı aortunu keserek saniyeler içinde eşek cennetini boylamasını izlemiştim.

Çukuru oldukça derin kazmıştık. Bu güne kadar çıkamamışlardı.

Şimdi aynı tiyatro salonunda soğuktan titreyerek otururken o iki ölünün arkamda dikildiklerini hissediyordum. Hep burada beklemişlerdi. Arkamı dönememiş, çocuk gibi ağlayarak beni affetmeleri için yalvarmışım.

Omzuma dokunan ve “nabıyon la burada heyy” diye bağırان ise Hamit efendiydi.

“En son pişman mısın diye sormuştum ve sen apar topar gitmiştin, diyerek konuya döndü.

Ona ne söylemeliydim ki! Bunca yıldır elimden kan kokusunun çıkmadığını, uzaklaşmanın bir faydası olmadığını, transandantal meditasyonun kıyılarında dolanıp da kendim için zerre fayda sağlamadığını, leş görüntülerinin içinde boğulduğumu, uyuyamadığımı, hümanist tarafımın sürekli kalbime bıçak saplar gibi acı çektiğini, gözyaşlarımı, hangi birini anlatmalıyım, nereden başlamalıyım ki.

“Şimdi olsa yine aynı şeyi yapardım,” diyerek karşılık verdim.

O kızı seviyordu, onu kendine eş, çocuklarına anne yapmıştı bir zaman sonra. Bu bizim sırrımızdı ve yıllarca aramızda kaldı. Kimseyi ortak etmeye izin vermedik. Yolundaki engelleri kaldırdık beraberce. Ve o salak kız da orada düşüp bayılmasından ötürü olanlardan haberi olmadı.

Şimdi karşıma geçip, ‘pişman mısın,’ diye soruyordu. Kendisi ne kadarsa o kadar olduğunu defalarca söylememe rağmen. Benden duymak istiyordu.

Neden geçmiş bu kadar kurcalıyorduk ki. Olanları unutmaya ikimizin de gücü yetmiyordu ve geçmiş zamandaki bu bağımız, şimdiki zamanda karşılıklı oturup kahve içmemize sebep oluyordu.

“Teslim olalım,” dedi.

“Zaman aşımı,” dedim.

“Nasıl rahatlatırız vicdanımızı,” dedi.

“Salak olmayarak,” dedim.

“Öldürdüğümüz o iki adamın karanlık işler çeviriyor olması suçumuzu hafifletir mi,” dedi.

“Su testisi suyolunda kırılacaktı zaten,” dedim.

“Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun,” dediğinde ise şalterlerim attı. Ayağa kalkarak bağırmaya başladım. ‘Senin salaklığın yüzünden başımı belaya soktum geri zekalı hayvan herif, bir daha çıkma karşıma, pişmanlığımı yüzüme vurma,’ diyerek mekânı terk ettim. Yağan yağmurda donuma kadar ıslanarak yürüdüm yürüdüm yürüdüm...

Ne Gariptir ki

Bir kitap okuyup da hayatı değişmeyen insanlardan biriyim, insan mıyım onu da bilmiyorum. Bazen kendimi Ay'dan dünyayı gözetleyen tek hücreli canlı gibi hissediyorum.

Tam iki haftadır her gün başım ağrıyor. Annem hastaneye gitmem konusunda –sanki ben bilmiyormuşum gibi- söylenip dururken başımın ağrısı daha da artıyor. Ağrı kesicilere ifrit oluyorum. Gıda takviyesi adı altında satılan vitaminlerden alarak ve klasik müzik dinleyerek hafifleyen ağrım iki hafta sonunda zonklayarak ve uykularımı kaçıracak nüksedince nörolojiye gittim. Doktorun ışıklı kalemle gözlerimi sağa sola baktırarak, ayakta dengede kalabilme testleri yaparak uyguladığı manuel muayenesinden sonra MR için radyoloji ünitesine göndermesinin ardından o süre içinde geçen sürede öleceğimden, ortalıkta bayılabileceğime, ameliyat olursam saçlarımın kesilebileceğine, saçsız ameliyat izleriyle sokakta nasıl dolaşacağıma kadar birçok şeyi vesvese yaptım.

MR acayip bir şey! Kulağına taktığın aparatların o gürültüyü engelleyeceği fikri kimin aklına geldiyse onun aklının içine etmek geliyor insanın içinden.

Sabit durmak şartıyla ellerin yanda kıpırtısız beklerken gözler açık mı kalsın, yoksa kapatmalı mı diye bilemiyorsun içeride. Bu yankı, bu ses manyetik rezonansın fitratında var demek ki diye rahatlatmaya çalışsam da kendimi, tam 35 dakika böyle bir işkenceye maruz kaldım.

Bu arada geçmişime gittim, bir dizi ofsayt doluydu, gelecek maçlara bakmalı dedim, önümde dünya kupası da görünmüyordu. Kendi halinde bir mahalle takımının yapacağı maç gibi olabilecek hayatımda ancak karşı mahallenin takımına atılabilecek bir gole sevinmekten başka aksiyon olmayacaktı. En azından bana öyle görünüyordu.

Sonuçlar çıktığında doktora göstermek için hastane koridorlarında adeta koşarken ben ayağımda bir top varmış gibi sağ, sol yaparken topu taca çıkardım.

Doktor sonuçlara bakarken evirdi çevirdi, elini çenesine attı, kalemini alarak başını kaşdı, ayağa kalktı, yakınlaştı, ofladı pufladı, tekrar baktı ve dedi ki: Hiçbir şeyin yok!

Hiçbir şeyim yokmuş! Bir migrenim bile yokmuş anlıyor musun??

O kadar hazırla kendini, ameliyata girmeden önce ne giyeceğinden, süreceğin ojenin rengine kadar ayarla hatta helvanın bile siparişi ver ama hiçbir şeyin olmasın!

Zaten ben ölsem de gam yemeyecektim ki! İnsan ölünce bir şey yiyemiyor tabi. Profiterol, çikolata, defne yapraklı karışık tost, portakallı ördek falan bu dünyada kalıyor.

Eve dönerken taca attığım topu alarak kaleye doğru vurdum. Gol oldu!

1-0 öne geçmiştim.

Evde annemin bitmek bilmeyen sorularına geçiştirmeli cevaplar verdikten sonra odama çekilip gitarımı aldım. Bir Akdeniz esintisinin notalarını melodiye dökerken cikledi telefonum.

Whatsapp'dan yazan erkek arkadaşımın mesajını gördükten sonra yazmamış olmam aramızdaki olası bir kavgaya sebebiyet her seferinde. Gördü ama takmadı, gördü ama o kadar çok işi var ki hepsi benden önemli, gördü ama yazmaya üşendi gibi düşünceleri oluşturmamak için kısaca cevapladım.

"Hani çok su verince ölürmüş ya çiçekler, hani çok sevince gidermiş ya' der Cemal Süreya, işte o hesap onu o kadar çok seveyim ki çektirip gitsin diye inim inim inledikçe sevmeyi de beceremiyordum ben!

Kendim, olmak istediğim kişi ve aradaki farkta yaşayanla birlikte biz üç kişi gitar çalmaya devam ederken gönül penceremden ansızın bakıp geçen sevgilimi ihmal ettiğim düşüncesiyle ona randevu verdim. Finaller, baş ağrıları, annemin despotlukları epeydir görüşmemizi engellemiştir.

Gitar ve bateri çalan erkek arkadaşım üniversitenin müzik grubundaydı. Bahar şenliklerinde sahne alıyorlardı genellikle. Haftada üç gün bir barda çalışıyordu. Bulduğumuz zamanlar ya o barda ya da Kızılay'da ufak bir müzik stüdyosunda gitar çalardık.

Ona olan bağlılığım; ben, olmak istediğim kişi ve arada kalanla birlikte -onu da en az tek saydığım- epey kalabalıktan ibaret bir hadiseydi. Kimin kime ne dediği, ne düşündüğü, ne yaptığı, ne tepki verdiği, neyi özlediği meçhuldü. Sadece müzikle birleşen biz,

sigaramın dumanı gibi dağılıp çözülebiliyorduk yeri geldiğinde. Birbirimizi karanlık bir tünelde birbirine yol gösteren olarak tanımlıyorduk, yolu bilmiyorduk çünkü.

Gariptik, güzeldik, gençtik, mutsuzduk!

Bu yüzden güçlüydük, mutsuz insanları kimse kandıramazdı, kuşkulu gözlerle bakardık, kaybedecek bir şeyimiz de yoktu.

Ertesi gün buluştuk, her zamankinden farklı olarak sakın bir kafede çay içiyorduk. Baş ağrılarımдан, sınavlardan, müzikten bahsettikten sonra bana çok ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi kıvrınarak yanaştı.

- Biliyor musun ben naptım?

- Naaptın!

- Televizyonda yayınlanan bir yarışmaya başvurdum.

- Hadi ya, hangisine? –sanki hepsini çok biliyor muşum gibi-

- ‘Arkadaşımı Kap Gel’

- Kap mı?

- ‘Al gel’ işte be yaa

- Arkadaşın kim?

- Sen!

- Ne?

- Ben çıkmaz falan diye düşünmüştüm ama dün arayıp mülakata çağırdılar ikimizi

- İkimizi? (öyle şaşkıncıydım ki)

- Seni kapıp gidicem, format bu, napalım, derken gülüyordu. Düşünsene büyük ödülü kazandığımızı, 500 bin, düşün hadi, yarısı senin, allasen bi düşün sana biraz müsaade edeyim, derken de bir önceki gülümseyen durumunu ciddiyete güncellemişti ve tualete gitmek için masadan kalkmıştı.

Düşünemedim!

Geri döndüğünde parayı kazanmışız gibi hayalleriyle birlikte gelmişti. Yurt dışına çıkacağımızdan, yükseği Avrupa’da bir üniversitede yapacağımıza, televizyona çıkıp meşhur olacağımıza kadar her şeyi heyecanla anlatıyordu.

- Yarın İstanbul’a gidiyoruz

- Gelemem, ben!

- Ya saçmalama, geliyorsun!

- Annem sık sık eder şimdi.

- O da gelsin. yok gelmesin.unut gitsin. bak bi çaresine işte, dedi.

- Tamam, akşam haberleşiriz, diyerek ayrılıştık.

Annemi ikna etmem gerçekten uzun sürdü. Aslında ben kendimi bile ikna edemiyorken, bir de olmak istediğim kişi falan vardı. Ne zor bir geceydi. Ertesi gün İstanbul'a doğru yol almış, söyledikleri saatte mülakat için kanala gitmiştik. Genç bir ekip bizi karşılamış, bir odanın içinde koordinatörün sorduğu sorulara doğru yanıtlar vermiştik. 'Biz size haber veririz,' diye tüm bilgilerimizi almışlar ve geri göndermişlerdi.

Az biraz umutsuzlukla döndüğümüz Ankara yolunda otobüste uyumayı tercih ettik.

Aradan geçen birkaç hafta içinde yarışmayı televizyondan izliyor, taktikler kapmaya çalışıyorduk. Bilgi yarışması olmasına karşılık iki kişi yarıştığı için ve bunlar birbiriyle genelde çok iyi arkadaşlar oldukları için eğlenceli de geçiyordu. Genel kültür, siyaset, tarih, coğrafya soruları esastı. Bu konularda ders de çalıştığımız oluyordu. Bir ay sonra aramışlardı erkek arkadaşımı, o da beni aramıştı heyecanla. Önümüzdeki hafta yayına çıkacağımızı, kabul edildiğimizi söyledi.

İşte o bir hafta hop oturup hop kalkarak geçti. Annemin heyecanı da görülmeye değerdi.

Aslında pek televizyon izlemediğim gibi özellikle de yarışma programlarına karşı önyargılıydım. Oralarda dönen katakulliyeye inandırmıştım kendimi, bu sebepten para konusunda umutlu olmadığım gibi eğleneceğimi de pek düşünmüyordum. Erkek arkadaşımın amacı ise farklıydı. Kendini göstermek, müzik yeteneğini sunmak ve keşfedilmek gibi hayalleri vardı.

Yayın başlamadan önceki hazırlıklar beni şoke etmeye yetiyordu. Oldukça ciddi hazırlanmış bir ekip vardı karşımızda. Şov dünyasının ünlü bir yüzünün karşısında ise heyecanlanmamak mümkün değildi.

Yarışma başladı. İlk sorularda telaşa kapılıp tutulsak da sonradan açılmaya başlamıştık. Yer yer mizahla eğlendiğimiz sorularda takılmadan ve hızla ilerliyorduk. Yetenek bölümünde gitarımı alan sevgilime vokalle ve gitarla ben de eşlik edince ortalık birbirine girmişti.

Son aşamaya gelmiştik, burada da joker kullanarak büyük ödülü kazandığımızda bulunduğum ortamın rüyadan başka bir şey olmadığını düşünüyordum. Ama uyanmamıştık! Biz zaten uyumuyormuşuz ki.

Uyanıp da gerçeklere dönmediğimizi görünce rüya olmadığına inanmıştım. Ertesi gün bize parayı teslim ettiler. 250 bana, 250 erkek arkadaşına.

Hiç yoktan 250 bin lira param olmuştu. Ne yapacağımı bilemediğim gibi bu parayı bana kazandıran sevgilime de borçlu hissediyordum kendimi. Zafer sarhoşluğumuza içtiğimiz ot ve viskiler de eklenince o gece dozu kaçırmış olduğumuzu fark ettik sabah aynı yatakta uyandığımızda.

Paranın verdiği güç, yapmış olduğum yaramazlığın suçluluğunu örtecek kadar kuvvetliydi. Annemin karşısına başım dik çıkmış, hesap verme zorunluluğundan kurtulmuşum sanki.

Sıfırken 250 bin liralık adam oluyordun ve dolayısıyla yükseliyordu egon.

Parayı bir sene boyunca bankada değerlendirdik. Ertesi sene mezun olduğumuzda erkek arkadaşımın da istediği gibi Avrupa'da master yapmak üzere aynı üniversiteye yerleştik.

Londra'da okumak her öğrencinin hayali fakat az kişiye nasip olan bir şeydi. Maddi olanağımız sayesinde gerçekleştirdiğimiz bu hayalden sonra beklentilerimiz de artmıştı. Daha iyi bir iş, daha iyi imkanlar, yabancı dilin sağladığı avantajlar, farklı bir ülkenin kültürünü almak, ufkun genişlemesi, sosyalleşmek, dünyaya açılmak, özgüven falan derken epey level atlamıştık.

İlişkımız bile farklı boyutlar kazanmıştı. Kıskanma, trip atma, kapris yapma evrelerini aşmış daha arkadaşça ortamlarda kanka muhabbetine dönmüştük. İçki devreye girdiğinde sevişmeyi aklımıza getiriyorduk ancak.

Onun müziği bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ben ise gitarımı bile getirmemiştim buraya. Akşamları çalışabileceği mekânlar arıyor, bunu para için değil de sevdiği için yapacağını söylüyordu. Nitekim öyle bir yer buldu. Hafta sonları geç saatlere kadar çalışıyordu. Bazen gitar, bazen bateri çalarak kendini gösterdiği mekânda beraber çalıştığı müzik grubu, çıkaracakları ilk albümde bunu da aralarına almayı teklif ettiler. Albüm çalışmaları nedeniyle okula gelmez olmuştu, dersleri ihmal ettiği gibi, sınavlara da girmiyordu. Onu anlayabiliyordum. Hayalini gerçekleştiriyordu. Ama gece hayatı içkiye fazlasıyla düşmesine yol açmıştı. Ne zaman görsem ya sarhoş ya da ayılmaya çalışıyordu.

Ben ise Londra'nın büyüülü atmosferinde tarihe merak sarmıştım. Kütüphanelerde yıllar öncesinden kalma ciltli kitaplar arasında kayboluyordum. Shakespeare'in tüm eserlerini inceleyip çevirmeye çalışıyordum. En zorlandığım çevirilerdi bunlar.

Viktoryan dönemi aşkları, mistik efsaneleri, şeytanları, yasakları, bağınazlıkları, vampirleri, cinayetleri hakkında araştırmalar yapıyor, müzelerde dolaşıyor, İngilizlerden hikayeler dinliyordum.

Burada kalacağım süre boyunca bu memleketi dibine kadar hissetmek istiyordum.

Aradan geçen bir senenin sonunda erkek arkadaşım Bristol'deki bir halk konseri için hazırlanırken ben de kendime yeni bir oyuncak bulmuştum. Bir derneğin tiyatro ekibi için oyun yazacaktım. Tabi ki tek başıma değil, fikir, konu ve replikler üzerinde yardımlarımı istemişlerdi. Sanırım yazar ekibi arasındaki en heyecanlısı da bendim.

Araştırmalara başladım, dram, korku üzerine o kadar çok oyun vardı ki, ben hepsinin bir arada olduğu ama en çok da bunları mizahla sunan bir oyun üzerinde duruyordum. Ülkemizdeki eğlence ve mizah anlayışını soğuk İngilizlere sunma fikrindeydim tabi ki onların kurallarıyla.

En sonunda bir hikaye bulabilmişim:

Alman asıllı Kont Orlok büyük bir malikanede karısı Ellen ile birlikte yaşamaktadır. Pek de insana benzemeyen Kont Orlok'u görenler öncelikle ürpermektedirler. Kahyası olan Sebastian ise komik ama bir o kadar da zeki bir karakterdir. Malikanede aşçı olan Grieg, bahçıvan Lau, Japon hizmetçi kız Liz ve de Kont Orlok ile Ellen in 12 yaşındaki şımarık oğlu Sauma beraber kalmaktadırlar.

Kont Orlok'un ışığı sevmemesi, yaşadığı odanın karanlık olması, gündüzleri pek dışarı çıkmaması, akşam yemeğinde pişmemiş yiyecekler yemesi, oğlunun eli kanadığında onu yalayarak içmesinden dolayı vampir olduğundan şüphelenen ev halkı aralarına Kont'un şeytan gibi olan oğlunu da alarak katletmeye karar verirler ve olaylar böylece gelişir.

Sebastian önderliğinde birleşen grup, bir o kadar eğlenceli bir o kadar da dehşet dolu maceraya adım atmışlardır. Aşçının yaptığı sarımsaklı yemekler, hizmetçinin malikanedeki tüm perdeleri yıkama bahanesiyle kaldırması, salçalı suların etrafta kan gövdeyi götürüyor imajı vermesi ve Sauma'nın yaptığı yaramazlıklarla

Kont'un delirme noktasına gelmesi ve intihar etmesine kadar varan olaylar absürd komedi şeklinde olunca oldukça sıcak bakmışlardı hikayeye.

Replikler yazılacak, kostüm, sahne ve oyuncular ayarlanacaktı.

Yazar ekibi olarak aylarca çalıştık, ben fikri veriyordum onlar yazıyorlardı. Üzerinde en çok durduğumuz, tartıştığımız, kafa yordüğümüz şey ise dramla mizahı aynı anda nasıl verebileceğimizdi.

Yazar ekibinin başı aynı anda tiyatronun yönetmeni ve oyuncusuydu. Kont Orlok'u oynayacaktı. Japon hizmetçi için ilan verildi. Diğer oyuncular ise devamlı birlikte çalıştıkları oyuncular arasından seçildi.

Provaları izlemek için gittiğimde hepsiyle tanıştım fakat Sebastian karakterini oynayan Vincent ile karşılaşmamız ve aramızda geçen diyalog normal ötesiydi. Her genç kızın hayallerini süsleyen, yakışıklı, insan duygularını bir bakışta anlıyor gibi gözükken, saygıda kusur etmeyen, komik ve bir o kadar zeki olan Vincent tıpkı oynayacağı Sebastian rolü için biçilmiş kaftan gibiydi.

- Nasılsın Vincent, deyince ben

- Sen bir 'nasılsın,' dediğinde ben,' iyiyim,' diye kitap bile yazarım güzel kız, demişti.

Ve ben orada bir avuç kalp çarpıntısıyla titrek ellerimi ve dudaklarımı durdurmak için, susmak zorunda kalmıştım.

Provalarda oyuncuların kattığı doğaçlamalarla oyun farklı bir boyut da kazanmıştı. Sebastian karakterindeki Vincent, seyirci koltuğunda oturan birkaç kişiye özellikle de bana atıflarda bulunuyor ve oyuna dahil etmeye çalışıyordu. Bu yönetmenin hoşuna gitmişti. Zira prömiyerde de bunu gerçek seyirciyle yapınca çok beğeni almıştı. Gerilimli sahnelere kendini de dahil eden seyirciyle birlikte oyun bundan sonraki günlerde dolu salona oynamaya başlamıştı.

Sevgilimle Vincent'ı ilk gösterimden sonra tanıştırmıştım. Garip bir şekilde hemen kaynaşmışlar, müzik ve çaldığı enstrümanlar hakkında epey sohbet etmişlerdi. Gecenin sonunda hep beraber gidilen bir barda iki tek attıktan sonra kendimizi sahnede bulmuştuk. Bateriaye geçen Vincent, solo gitarda sevgilim ve mikrofonu alan ben eğlenceye doymuyorduk.

Sonraki günlerde Vincent bizi evine davet etmişti bir akşam yemeği için. Yüz yıllık bir binada oturuyor ve eşyaları da oldukça antika

görünüyordu. Ailesinden kalan şeyler olduğunu söylemişti. Evin içi buz gibiydi, merdiven altından kanalizasyona kadar inen bir geçit olduğundan bahsetmişti. Karanlık, evi esir almıştı, kenarlarda yanan iki aplikten başka aydınlatma yoktu. Bir an için afakanlar bassa da zaman geçtikçe alışmaya başlamıştım. O ambiansta ne oyunlar yazılır diye düşündüm.

Yemekte aldığımız iki üç kadeh şaraptan sonra Vincent'ın gizli geçidini keşfe çıktık elimizde fenerlerle, ilk bölümde aydınlatma vardı ve duvarlardaki raflarda çok eski ciltli kitaplar bulunuyordu. Bir kapıdan daha geçtiğimizde ortam biraz daha soğudu. Uzun basamaklı merdivenden aşağıda doğru iniyorduk, uzaktan yankılanan seslerin yarasa olabileceğini söylüyordu Vincent. Etraf nemlenmeye başlamıştı. Vücudumda hissettiğim yapışkan ıslaklığın bundan kaynaklandığını anlamıştım. İki adam oldukça eğleniyor gibi görünse de ben hafiften irkilmeye başlamıştım, geri dönmeyi teklif ettim fakat yer altına inene kadar devam edeceğimizi söylediler. Merdivenli bölüm bittikten sonra silindir şeklinde bir yerden geçerek kanalizasyona kadar geldik. Etrafta fareler görünmeye başlamıştı ve yarasaların sesleri iyice duyuluyordu artık. Nereye bastığımızın bile farkında değildim, elimdeki fenerin pili bitmek üzere olacak ki eskisi kadar iyi aydınlatmıyordu çevreyi. Artık dönelim diye yalvarmadığım kalmıştı.

Vincent, bu daireye taşındığında merdiven altındaki kapının kapatılmış olduğunu üzerinin ise kartonpiyerle örüldüğünü anlatıyordu, kitapları için oraya raf yaptırmak üzere duvarı yıktığında kapıya ulaşmış ve gizli geçidi keşfetmişti. Raf yapmak için mükemmel görüldüğünden bahsetmiş fakat geçidin ilerlediği görünce orayı bir kapıyla kapattırmıştı. Daha önce bir kez yalnız çıktığı bu kanalizasyon keşfinden sonra ilk kez bizimle geldiğinden bahsediyordu ki ilerde bir karaltı gördük.

Benim tahminimce üzerinde kocaman siyah pelerini olan biriydi ama öyle birinin burada ne işi vardı. Üzerine fener tuttuğumuzda bir şey göremedik. hâlâ gitmemiz gerektiğini söylüyordum.

Vincent karaltıyı gördüğümüz yere doğru ilerlemeye başladı, o ilerler de benimki durur mu? Arkasından sevgilim de ona yetişti, ben kalmıştım arkalarında. Vincent, orada kim olduğunu soruyor ve çıkmasını söylüyordu. O arada ben de erkek arkadaşıma bağırarak

yanıma gelmesini söylüyordum. Geri dönüp bana bakarken Vincent'in gerisinde kalmıştı.

Ne olduysa o anda oldu, neredeyse iki katı büyüklüğümüzde olan karaltı ani bir hareketle Vincent'in üzerine çullanarak yere yatırdı ve üzerimizden bir rüzgâr gibi geçip gitti. Sevgilimle ben birkaç saniye birbirimize bakarak donup kalmıştık.

Vincent yerde yatıyordu.

Koşarak onun yanına gittik, ne sesi ne de soluğu vardı. Erkek arkadaşım küfretmeye başladı:

- Noluyoo lan, neydi o? Sen de gördün mü?
- Evet gördüm, darkman gibi bir şeydi.
- Vincent'ı öldürdü orospu çocuğu
- Ne yapıcaz şimdi, çok korkuyorum ben, gerçekten öldü mü?
- Nefes almıyor baksana, boynunu kırmış hayvan herif
- Herif olduğu ne belli, yaratık gibiydi, uçuyordu görmedin mi?
- Ne yaratığı kızım, bu devirde! Salak salak konuşma
- Lanet olsun, gidelim buradan, tekrar gelebilir
- Vincent'ı burada mı bırakıcaz?
- Bırakalım, gidelim, çabuk ol. Yetkililere haber verimiz.

Dedim ve ondan sonra hızla geldiğimiz yoldan Vincent'ın evine kadar çıktık. Evin içine girdiğimizde soluklarımız birbirine karışıyordu. Ben hayatımda böyle bir şey görmemiştim.

Ne yapacaktık şimdi?

O gece korkudan ve gerilimden kaynaklı olacak ki doğru düzgün düşünemiyorduk. Kanalizasyonda ölü bir adam vardı ve onu öldürenin ne olduğu belli değildi. Sevgilimle ben ölü adamın evinde ne yapacağımızı konuşuyorduk hararetle:

- Şimdi çıkıp gidelim, dedim ben
- Şimdi çıkıp gidersek birkaç gün içinde bizi bulurlar, dedi.
- Ama biz yapmadık ki! dedim
- Ee neden kaçıcaz o zaman, dedi.
- Peki, arayalım polisi söyleyelim, dedim
- Vincent'ı en son gören bizleriz, nasıl açıklarız karaltı gibi görünen ve uçabilen yaratığı, kim inanır, bizden şüphelenecekler, durduk yerde başımıza iş açılacak, dedi.
- Bir planın var mı peki, dedim
- Yok anasını satıim, senin var mı, dedi.

- Aşağıya inip yaratığı bulalım, dedim

Ve şimşekler çaktı o anda, olmak istediğim kişiyi buldum. Evet oydu, o cesur kahramandı, ajandı, dedektifti, güçlüydü, manyaktı, korkusuzdu, içimde taşıdığım kadın Vincent'ın katili olan yaratığın peşinden gidecek ve onu katledecek kadar fevriydi. Bir Jean D'arc, bir Eva Peron, Bir Zeyna, bir Marie Curie, bir Irene Adler, bir Nene Hatun'du. Kendimi kılıca, silaha bürünmüş savaşı gibi hissederken:

- Ya bi mantıklı şey söyle allahınsen, dedi sevgilim

- Gayet ciddiym, aşağıya inelim, dedim

- Lan bi saat önce orada tır tır titreyen ve sürekli geri dönelim diyen sen değil miydin mına koyimm, dedi ağzından tükürükler saçarak

- O zaman beni dinleseydiniz bunlar gelmicekti başımıza, diye hiddetlendim bende

- Zaten Vincent'ı başımıza musallat eden sendin, dedi.

- Hahh şimdi musallat mı oluyor yani, kah kah gülüp eğlenirken musallat değildi de, ölünce mi oldu, diye bağurdım

- Yeter bi sus da düşün be kadın, diyerek üzerime yürüdü.

Artık kavga ediyor, birbirimizi kıracak cümleler sarf ediyorduk. Bana bir cesaret gelmişti. Aşağıya inip kanalizasyonda katili aramakta ısrar ediyordum. Dışarı çıkıp gitsek, Vincent'dan haber alamayanlar onu aramaya koyulacaktı, birkaç gün içinde araştırmalar başlayacak belki de cesedine ulaşılabilecekti. Kameralar onun evine girdiğimizi belirleyecekti. Bu durumda şüpheleri tamamen üzerimize çekecektik, haber vermediğimiz için de belki tutuklanacaktık. Belkisi yok, kesin tutuklanacaktık.

Şimdi olayı haber versek yine şüpheli biz olacaktık. İki ucu boklu değnekti ve bu durumda içimdeki kahraman kadını dinlemek zorundaydım. El fenerinin pillerini değiştirip aşağıya inmek üzere merdiven altındaki kapıdan geçtim. Kitapların olduğu bölümü de geçtikten sonra basamaklara ulaştım. Bundan sonrası yankılanan yarasa sesleri, soğuk, karanlık ve ürperticiydi, silindir gibi kanalı atlattıktan sonra kanalizasyona vardım. Adımlarım oldukça dikkatli ve yavaştı. Üzerimden ışık hızıyla geçen yarasalar kalbimi fena halde çarptırıyordu. Bir taraftan da ayağımın altında dolanan fareler. Ben bunları yaşamak için ne yapmışım?

Yüreğim ağzıma gelerek Vincent'ın cesedinin olduğu yere doğru ilerledim, ilk geldiğimizde sanki bu kadar ilerlememiştik diye

düşündüm. Maalesef öyleydi, çok daha fazla ileriye gitmeme rağmen cesede rastlamamıştım.

Yoktu!

Vincent'ın cesedi olduğu yerde değildi, ismini bağırarak seslendim. Ölmemiş olabileceği aklıma gelmişti. Ama yankılanan yarasa sesinden başka ses duymuyordum. Etrafa daha dikkatlice baktım, geri geldim, ileri gittim, cidden ceset ortada yoktu.

Ve şaşkınlıkla korkuyu aynı anda hissettim. Hatta öfke doluydum. Doğduğum günden, sevgilimi karşıma çıkaran talihe, yarışmayı kazanıp para kazanmamdan, Londra'ya gelişime, tiyatronun yazar ekibine katılmaya ve Vincent'ı tanımaya kadar geçen her şeye lanet ettim.

Apar topar geldiğim yerden yukarı çıktım, içeri girdiğimde soluğum kesilmiş olarak kendimi yere attım. Gözlerimi de kapatarak bir müddet hareketsiz kaldım.

Garip bir hava vardı. Normalde sevgilimin yanıma gelmesi gerekirken ben hâlâ yerde yalnız yatıyordum. Doğrulup ayağa kalktım, benimkine seslendim fakat evde kimse yok gibiydi. Tüm odalara baktım, evde yoktu.

Gitmişti ama nereye?

Düşünmekten başıma ağrı girmişti yine. Bu baş ağrısının stres kaynaklı gerilim tipi olduğu aşıkardı artık. Bunu da yenebilirdim, sevgilimi de, kanalizasyondaki yarattığı da..

Ama önce evde kalan belayı bulmak zorundaydım, ona aşağıda Vincent'ın cesedinin olmadığını söylemeliydim. Çekip gitmiş olması mümkün değildi, üstelik benim aşağıda olduğumu bile bile. Bana şaka mı yapıyorlardı yoksa, ikisinin berbat planı mıydı, öyle bile olsa neden ortaya çıkmamışlardı hala?

Eğer kendi kendime daha fazla soru sormaya devam edersem hepten kafayı yiyecektim. Farklı bir plana geçmeliydim. Dönüp dolaşıp aşağıya inmeye geliyordu kafamdaki düşünce. Bit yeniği oradaydı, ne olduysa orada olmuş ve bunun sebebi de orada yatıyor olmalıydı. Mutfağa gidip su içtim, içtiğim suyun yarısını başımdan aşağı dökerek kendime geldim ve Vincent'ın dolabından üzerime kalın bir swit alarak tekrar yola koyuldum.

Aşağıya indiğimde elimdeki fenerle cesedin bulunduğu yere doğru arkamı sağımı solumu kolaçan ederek ilerliyordum. Bir çıkış yolu olmalıydı buradan, belki de Vincent ölmemiş, başka bir yoldan

dışarı çıkmıştı. Yeni bir şey görene kadar korku duvarını aşmış görünüyordum. Tam o esnada arkamdan omzuma dokunan el ile yerimden sıçramıştım.

- Ayyy, sen miydin? Allah cezanı verecek, dedim erkek arkadaşına
- Seni arıyorum buralarda Allahın belası, üzerindeki nereden buldun, seni Vincent sandım yeminle, dedi o da
- Allahtan beni buldun da rahatladın işte, dedim
- Allaha çok şükür, diyerek sarıldı boynuma. Ayağıma dokunarak geçen fareyi göstererek,
- Allah belasını versin bunların, dedim
- Allahım neydi günahım, diyerek ofladı
- Şşş isyan etme Allah görür, dedim

Evet artık saçmalıyorduk. Birbirimize bir kez daha sarıldık. Benden sonra hemen arkamdan geldiğini söyledi. Vincent'ın cesedinin oraya gideceğine ihtimal vermediğinden ters tarafa yönelmiş, o arada ben tekrar yukarı çıkmıştım. Cesedin yerinde olmadığını görünce o da geçici bir şok yaşamış. Tekrar tekrar soruyordum:

- Emin misin öldüğüne?
- Evet, gördüm boynu kırılmıştı, dedi.
- Nefes almıyor muydu yani, diyerek teyit etmesini istedim
- Nabzını dinledim, ses yoktu, kesin ölmüştü, dedi.
- Ama nereye gider, kim alır, dedim
- Onu öldüren mi götürdü acaba, diye soruyla karşılık verdi
- Belki burada çalışma yapan işçiler falan vardır, onlar haber vermişlerdir birilerine, diye fikir attım.
- O kadar kısa sürede yetkililerin gelip de olay yeri incelemesi falan yapmadan cesedi götürmesi imkansız, dedi.

Haklıydı.

Ya ölmemiş, bulduğu bir çıkıştan kendini atmıştı ya da onu öldüren yaratık cesedi kaybetmişti. Sevgilim ölmüş olduğundan o kadar emin görünüyor ki bu durumda ikinci şıkkın olabileceği konusunda birleşmiştik.

İlerlemeye devam ederken uğultuya yakın bir ses duyduk, etraftaki yarasalar hızla tepemizde uçuşmaya başlamışlardı. Fareler ise cıyık cıyık sesleriyle duvar içlerine kaçıyorlardı. Biz de koşmaya başladık ama nereye gideceğimizden habersiz, anlamsızca koşuyorduk, uğultu fazlaşmıştı, kulaklarımızı delen ses, üzerimizden esen rüzgârla birlikte epey korkutuyordu.

Nefes almam zorlaşmaya başladığında birden durdum, üzerimizde uçan, varlığını hissettiğimiz ama kendisini göremediğimiz şeye doğru feneri tuttum, o esnada durulmuştu her şey. Rüzgâr dinmiş, uğultu kesilmişti. Bu sırada ileride gördüğümüz flu ışığa doğru koşmaya başladık. Çıkışı bulmuştuk sanki ama buraya çıkışı bulmaya inmemiştik ki!

Öyle olsa evden de çıkabilirdik değil mi?

Ama yapmadık, neden? Çünkü biz salağız!

Işığın olduğu yere geldiğimizde orasının bir çıkış falan olmadığı, ışığın ise Vincent'ın el fenerinden geldiğini gördük, fener burada ne arıyordu, farelerin veya kanalizasyondan akan suyun getirmesi imkansız görünüyordu, öldürüldüğü yerden epey uzaklaşmıştık, öldüren kişi onu buraya kadar getirmiş ve burada fener düşmüş olabilir. Çıkış sandığımız yer ise daha dar bir kanala doğru ilerliyordu. Zifiri karanlıktı, fenerin belki de bize bir işaret olabileceğini düşünüp devam etmeye karar verdik. Hadi benim içimdeki amazon uyanmıştı da erkek arkadaşımın maceraya bu kadar meraklı olduğunu hiç bilmiyordum.

- Feneri aldın mı? dedi bana

- Evet aldım.

- Çok eminim öldüğünden ama geçici bir nabız durması falan da olabilir, buraya kadar gelmiş ya da sürüklenmiş olabilir, onu takip edeceğimizi düşünüp bize işaret bırakmış olabilir, diyordu sevgilim.

- Yani daha gidicez öyle mi, dedim

- Geri mi dönelim sence? dedi.

- Yoo ama fazla uzaklaşmadan eve gidip yanımıza yedek pil, yedek kıyafet, yiyecek falan alalım

- Aklını seveyim senin, dedi.

Geri döndük, her yer birbirine benzese de bir seferden sonra nereden gideceğimizi bulabiliyorduk. Vincent'ın öldürüldüğü yere geldik ve eve çıkan kanala girmek için biraz daha ilerlediğimizde kanalın kapalı olduğunu fark ettik, yanlış geldiğimizi düşünüp çevrede başka kanal var mı diye baktık. Deli olmamak işten bile değildi. Taş duvar olmuş, sanki hiç geçilmemiş gibiydi. Erkek arkadaşım başladı yine küfretmeye:

- Hassiktir lan nerde bu çıkış?

- Buralarda olmalıydı, çok iyi biliyorum, iki kere çıktım, dedim

- Evet de yok işte, dedi.

- Napıcaz şimdi, neler dönüyor burada, korkmalı mıyız, kapana mı kısıldık, galiba ölücez, dedim
- Ya kızım, yangına körükle gitme gözünü seveyim, dedi.
- Karnım acıktı, üşüdüm, ıslandım, üstelik çişim geldi, deyince ben
- Hahaha lan kanalizasyundayız, her taraf bok püsürük, yapıver şuraya, diye güldü
- Hiç komik değil, dedim
- Valla buradan çıkamazsak ve ölmezsek eğer boku yedik, dedi.
- Ne demek bu, diye kaşlarını çatınca
- Yani çok acıkırsam seni yiyebilirim diyerek dişlerini gösterdi
- Ya bi mantıklı konuş, diyerek omzuna vurdum
- Öyle bir yerdeyiz ki, burada ne akıl ne mantık konuşur, delirince de ne yapacağımız belli olmaz, dedi ciddileşerek
- Sus hadi sus, gidelim bari, dedim.

Geldiğimiz yere doğru yeniden ilerledik. Fareler, yarasalar, uğultu, rüzgâr, yaratık olmasa bile bir müddet sonra koku, açlık, susuzluk, yorgunlukla mücadele edecektik.

Kuru bir yer bulup oturduk, biraz düşünmeliydik. Başımı sevgilimin omzuna koydum ve konuşmaya başladım.

- Düşünsene bir sahil kasabasıdayız, güneş üzerimizde parlıyor, önümüzde uçsuz bucaksız deniz, arkamızda yeşilin her tonunun bulunduğu bir orman. Rüzgâr ıhlamur kokusunu sahile kadar taşıyor. Denizden gelen yosun kokusu da burnumuzun içine kadar işliyor, aynen bu şekilde oturuyoruz sahilde, benim başım senin omzuna dayalı, sen ise saçlarımı okşuyorsun. Gözlerini kapat şimdi, hisset.

- Ben öyle pek oturamazdım ama, dedi.

- Nasıl?

- Sen yanımda, öyle sokulmuşken.

- Ee? Yani?

- Lan alırdım o dolgun sıcak dudaklarını, dudaklarıma yapıştıırırdım, dedi.

- Öyle mi, orda olursak yani dimi, dedim

- Yoo, burada da.

Dedi ve dudaklarıma yapıştı, bizi gören olsa bu nasıl fantezi diyerek kafayı sıyrabilirdi. Uzun uzadıya öpüştükten sonra doğrulduk, yola devam etmeliydik. Tüm kanallara bakmalıydık.

- Caddelere çıkan havalandırmalar olmalı buralarda, dedim

- Evet var, olmasa burada nefes alamayız ki, dedi.
- Ee nerde onlar? dedim
- Yükselteler, ulaşabileceğimizden daha yüksekte
- Neden göremiyoruz peki?
- Gece olduğu için olmasın, dedi alay ederek
- Ya tamam gece ama sokak ışığı da mı yok, dedim
- Haklısın, inan bilmiyorum, burada her şey normal dışı!
- Kanalizasyon ve yağmur sularının da bir çıkışı olmalı, bari onu bulalım
- Biz napıyoruz, sence, dedi yine alay ederek
- Vincent'ı bulmaya çalışmıyor muyduk? Dedim.
- Geçti o, artık kendi canımızı kurtarmanın derdindeyiz, diyerek yüzündeki umutsuzluğu bana da yansıttı.

Amacımız var, planımız yoktu. Dar olan kanaldan kaç kilometre yürüdüğümüzü bilmiyordum. Bacaklarım oldukça fazla olduğunun işareti veriyorlardı. Ortalık sakın görünüyordu ki bir gürültü duyduk, su sesiydi, oldukça hızla yaklaşan sel suyu gibi bir akıntı üzerimize doğru geliyordu, neredeyse tüm kanalı kaplayacak gibiydi. Erkek arkadaşım kanaldaki bir çıkıntıya tutunarak, benim de ona tutunmamı istedi. Yoksa suya kapılıp geldiğimiz yere kadar sürüklenecektik, tabi boğulmazsak eğer!

Su, o kadar kuvvetliydi ki tüm bedenimizi kaplamış, yüzümüze kadar gelmişti, sevgilimin eli kayıyordu, buna rağmen ona sıkıca tutunmamı tembih edip duruyordu. O anda kendimi bırakarak onu kurtarmak istedim. Sanırım ilk kez onun uğruna kendimi feda edebileceğimi düşünüyordum ama o da elimi o kadar sıkı tutuyordu ki. Dakikalar boyunca öyle kaldık, gücümüz tükenmeye başladığında su da azalıyordu, sonunda tamamen boşaldı.

Kendimize geldikten sonra kanalı hemen terk etmemiz gerektiğine karar verdik. Artık yürümüyor, koşuyorduk. Daha geniş bir yere çıkışı olmalıydı ve bulduk da.

Nihayet orada soluklandık, bu şekilde tüm Londra'nın yer altını dolaşacak gibiydik.

Dinlenmeye zaman bulamadan yine bir uğultu duyduk, ardından güçlü bir rüzgâr. Evet oydu, her ne ise oydu işte, geliyordu!

Saklanacak yer aradık, rüzgâr o kadar kuvvetliydi ki bizi sendelemeye yetiyordu. Kocaman bir boşluk, ayaklarımız suyun içinde, tepemizde rüzgâr. Uğultu sesi ise yine dayanılmazdı,

kulaklarımız kapatarak olduğumuz yere çöktük, sonumuzun geldiğini düşünüyordum. Erkek arkadaşım kendini benim üzerime siper etti. Onun kollarının arasından kafamı kaldırıp da yukarı doğru baktığımda karaltıyı gördüm. Devasa bir şeydi ve üzerimize doğru geliyordu.

Oldukça yaklaşmıştı, çok korkuyordum. Kesin öldürecekti bizi, öncelikle sevgilimi tabii.

O da bakıyordu yukarı doğru, sonra birbirimize bakiştık ağızımız açık şekilde. Artık tam üzerimizde olduğunu ve hırlamasını evet hayvanlar gibi hırlamasını duyabiliyorduk! O esnada erkek arkadaşımı üzerimden atarak elimde sıkı sıkı tuttuğum feneri yüzüne doğru tutarak karşısında ayağa kalktım.

Birden kaybolmuştu!

Rüzgâr ve uğultu da kesilmişti aynı anda.

- Ne yaptın sen, dedi erkek arkadaşım.

- Bir şey yapmadım, karşısına geçip feneri tuttum sadece, dedim

- Gördün mü, ne tür bir yaratık bu? Dedi.

- Evet, korkunç, hayvan değil, insan değil, dedim.

- Gözlerini görebildin mi, bembeyaz bir boşluk, üstelik çok büyük

- Üzerindeki Sherlock Holmes'ın pardesüsü, Batman'in pelerini gibiydi, darkman demiştin ama ondan daha korkunçtu, öldürecek bizi, napıcaz, dedim korkuyla.

- Ama gitti, neden? Feneri tuttun ve gitti, dedi kafası karışık bir şekilde.

- Sanırım aydınlıkta kaçıyor, ışıktan korkuyor, ne bileyim işte!

- Eğer öyleyse fenerin pili bittiğinde sıçtık, dedi.

- İdareli kullanmalıyız, birimizin elinde olsun, diğerini açmayalım, dedim.

- Evet, öyle yapalım. Ya sen epeydir bir şeyler araştırıyordun, tarihle ilgili, vampirler, viktoryan dönemi efsaneleri falan. Londra'dayız, bir düşünsene nedir bu?

- Yok artık, yüzyıllar öncesinden bahsediyoruz, yıl olmuş ikibin bilmem kaç, millet Mars'ta selfi çekiyor, olacak iş mi, dedim şaşırarak.

- İkimiz de halüsinasyon görüyoruz o zaman, Vincent'de şu an evinde bira içip televizyon izliyor olmalı, diye cevap verdi. Kızmış gibiydi.

- Düşünmeliyim, çok fazla şey var, vampirler, kurt adamlar, iblisler, deney olarak kullanılan ve mutasyona uğrayan canlılar, ilaçlarla iki katına çıkarılmış hayvanlar, her şey olabilir, dedim.

Ve sustuk!

O kadar yorgunduk ki, birbirimize dayanıp dinlenmek istedik. Uyumuşuz.

Üzerimde bir şeyin gezindiğini duyumsayarak uyandım. Allahım tahmin ettiğim şey olmasın sakın! Bacağımdan gövdeleme doğru ilerleyen neredeyse kedi büyüklüğündeki fareyi elimdeki fenerle iterek yere düşürdüm. Çıglık attığımda ise erkek arkadaşım da uyandı. Cıyık diyerek giden farenin yüzünden bir müddet titremem geçmedi. Uyku iyi gelmişti ama susuzluk fena koyuyordu.

- Ahh buz gibi iki bira olacak şimdi, yanında patates kızartmasıyla, dedi sevgilim

- Su istiyorum su, dedim ben.

- Dayan, geçecek bunlar, dedi ellerini yüzüme dokundurarak.

- Umarım, diyebildim umutsuzlukla.

- Ulan paramızla rezil oluyoruz be! Demek ki neymiş para her şey değilmiş.

- Haybeden para kazanmanın bedelini ödüyor olmayalım, dedim söylediğime kendim de inanmayarak.

- Boş ver inanma böyle şeylere, dedi.

- Zaten inanmamıştım, dedim ve güлüştük

Yola devam etmeye başladık, belki de dönüp dolanıp aynı yere geliyorduk, karanlık, soğuk, ıslak ve yoğun koku, üzerine eklenen açlık, susuzluk doğru düşünmemizi engelliyordu. El fenerinin birinin daha pili bitmişti. Elimizde tek kalmıştı ve onun ne kadar dayanacağı meçhuldü. Dinlendiğimiz yerlerde açmıyor sadece yürürken kullanıyorduk. Fazla da işe yaramadı zaten, birkaç saat sonra o da bitti. Karanlıkta kalmıştık, gözümüz karanlığa o kadar alışmıştı ki.

Çok geçmeden uzaktan gelen rüzgârı tenimizde hissetmiştik, uğultu da eklenince yaratığın geliyor olduğunu anladık.

- Sen koş, dedi bana

- Saçmalama, seni bırakmam dedim.

- Ya Amerikan aksiyon filmlerindeki kadınlar gibi davranma da koş, dedi bağırarak.

- Olmaz, asla olmaz, dedim.

- Arkama geç o zaman, dedi.

Artık korkunun en yüksek level'ını yaşıyorduk, bundan sonrası ölüm gibiydi. Devasa karaltı gelmişti, erkek arkadaşım önüne geçtiğinde gözlerindeki beyaz boşluğu ben de görebilmişim. Bana bakıyordu ama uzun elleriyle sevgilimi hedefliyordu. Ani bir hareketle önüne geçtim, gözlerinin içine baktım ve yine kayboldu.

- Lan noluyo mına koyimm yaa, dedi yine sevgilim.

- Harbiden ha, korku tüneline girmişiz gibi, bi geliyor, bir gidiyor, Vincent'ı öldürmemiş olsa bunların bir oyun olduğunu düşünücüm, dedim.

- Yalnız bir şey fark ettim, dedi.

- Neymiş?

- Senden kaçıyor, sen karşısına çıktığında gidiyor, düşünsene her geldiğinde sen atladın önüne, fener zannettik önce ama şimdi fener de yok, sensin, diyerek benim de kafamı karıştırdı.

- Nasıl yani?

- Bu bir efsane, fantastik bir şey, bir büyü var gibi, bir gizem, ne olduğunu bilmiyorum ama dışı olduğunla alakalı olduğunu düşünüyorum, dedi.

- Bana zarar vermek istemiyor mu sence, dedim.

- Lütfen okuduklarınızla ilgili bir şeyler hatırla, bilmeceyi çözersek kurtulucuz gibime geliyor, diye yalvaran bir ses tonuyla konuştu

- Ya iyice saçmaladın sen, ne bilmecesi, ne gizemi, efsanelerden ipucu mu çıkarıcaz, bir filmin, kitabın içinde değiliz, gerçek bu, dedim.

Biz konuşurken rüzgârı yine hissettik, bu sefer hiç zaman vermemişti, geliyordu.

Koşmaya başladık, ardımıza bakmadan, nereye bastığımızı bilmeden koşuyorduk, hatta ben o kadar hızlı koşuyormuşum ki erkek arkadaşımın arkada kaldığını bile fark edememişim. Fark ettiğimde ise çok geç olmuştu. Bağurdım, sesi gelmiyordu, geri dönmeye yeltendim, ben arkamı döndüğümde rüzgâr ve uğultu kesilmişti. Fazla gitmedim, birkaç adım geride yerde yatıyordu sevgilim.

Üzerine çullandım, dürttüm, kaldırmaya çalıştım, konuşmaya çalıştım ama hareketsiz yatıyordu. Nabzını dinlemeye korktum, gözlerini açmak için zorladım, bir çuval kum yığınınından başka bir şeye benzemiyordu, sonra bir anda buz kesmişti.

Ölmüştü!

Ne hissedeceğimi bilemedim, acı, hüzün, isyan, öfke! Hayır sadece bunlar değildi hissettiğim yani daha güçlü bir şey vardı: İntikam Birden bire artan baş ağrım yere çökmeme sebep olmuştu. Sevgilimin yanına kıvrıldım, başımı kolunun üzerine koydum, elimi bedenine atarak sarıldım. Onunla konuşmaya başladım:

- Sen gittin ya şimdi, benim burada kalmam için bir sebep var mı diye merak ediyorum. Bu durumda insan biraz da zombileşmek istiyor, sağ kalmak işkenceden de beter, ben seni seviyorum tatlı çocuk, senin müziğinle uyumak istiyorum, uyumak ve bir daha uyanmamak. Lütfen beni de al yanına, diye ağlarken bayılmışım. Bir sesle irkilerek kendime geldim. Sevgilim yanımda yoktu! Ölüsü de yoktu, dirisi de, bomboştu her taraf, tek kalmıştım, yaşıyordum, acıyordum, kanıyordum.

Bağırmaya başladım:

- Nerdesin Allahın belası, nereye götürdün arkadaşımı, hadi çık karşıma, beni de öldür orospu çocuğu, gel hadi bekliyorum seni! Ölüm sessizliği vardı etrafta, ne yarasalar uçuyor ne fareler dolaşıyordu. Ayağımızın altından akan iğrenç suyun sesi bile duyulmuyordu. Ben avazım çıktığı kadar bağırıyordum, sesim yankılanıyor tekrar bana dönüyordu. Sonunda davetime yanıt gelmişti. Rüzgârıyla uğultusuyla yakınlaştığını belli ediyordu. Dimdik karşısında durdum. Ödüm kopuyordu aslında ama yüreğimdaki acının verdiği intikam duygusu korkumu bastırıyordu. Esen yel sendeletti birkaç adım geriye doğru gittim, hâlâ ayaktaydım. Karşısındaydım.

O da benim karşımda yüksekteydi, yavaşça yere doğru indi. Çok karanlıktı ve ne tür bir canlı olduğunu tam olarak göremiyordum. Sadece kocaman beyaz bir boşluk gibi olan gözlerini görebiliyordum. Bana bakıyordu, cesaretimi toplayıp bağırmağa başladım:

“sevgilim nerde, onu nereye götürdün, çabuk geri getir lanet olası” diyordum. Biraz daha yakınlaştı, o sırada gözlerimi kapadım, nefesini saçlarımda, boynumda hissediyordum, beni süzerek etrafımda dönüyordu, ona bakamadım o anda. Biraz geriye çekildiğini duyumsayarak gözlerimi açtım. O anda yüzüme doğru yaklaşarak ‘rooaarr,’ diye hırladı.

Hayvan ötesi bir şeydi, dişlerini çıkararak tekrar bağırdı, ürperdim. ‘Kimsin sen,’ dedim kızgınlıkla.

Tekrar yüzüme baktı, gözlerimi kaçırmıyordum artık, ben de dik dik baktım, yakınlaştı.

“Kont Orlok,” dedi.

“Ne?” dedim.

“Adım Kont Orlok, sizin efsane olarak bildiğiniz Bram Stoker’ın babasıyım, yüzyıllardır buradayım. Dışarı çıkmam ve kainatı ele geçirmem için seni bekliyordum,” diye hırıltıyla konuşuyordu.

“Beni mi?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, seni. Kötülüğün Anası,” dedi.

“Ben, ben sadece tiyatro oyunundaki ‘Kont Orlok’ hikayesini sahneleme fikrini sundum, öğrenciyim sadece, üstelik İngiliz bile değilim, yabancıyım, dedim kekeleyerek.

“Sen, benim kadınımsın, birleşmemizle tüm dünya bizim olacak, kötülük ve şeytanlık saracak her tarafı, sen ve ben efendi diğerleri köle olacak, ölümsüzlüğüm senin de ölümsüzlüğün olacak, biz hükmedeceğiz kâinata,” diye konuşuyordu.

“Bak böyle korkunçlu falan olmasaydın, bi geçirirdim ağzının ortasına, görürdün o zaman,” dedim.

“Rooarr,” diye haykırdı yine, bu sefer gülüyor gibiydi. ‘İşte benim kadını,’ dedi ve kafasını yüzüme doğru yaklaştırdı, geri çekildim. Uzun kollarıyla bedenimi sarmaya yeltendi, kaçmaya çalıştıysam da hızla kendine çekti. ‘Bırak beni kahrolası,’ diye bağırdım. Direniyor olmam onun işine gelmiyor gibiydi. Ya da dediğimi yapıyor olmıydu ki bıraktı.

“Vincent nerde, erkek arkadaşım nerde,” diye tekrar sordum.

“Merak etme, onları tekrar göreceksin. Sana hizmet eden sadık kölelerin olarak,” dedi.

“Yani öldürmedin mi onları,” dedim.

“Bir başka boyuta geçtiler diyelim.”

“Peki ya ben? Bana ne yapıcaksın?” dedim anlamazlıktan gelerek. Anlatmaya başladı:

“Yüzyıllardır bu anı bekliyorum, senin geleceğin anı. Ama yalnız gelmedin, bu sebepten onları yok etmek zorunda kaldım, çünkü biz yalnız kalmalıydık. Buradan kurtuluşumun ve dünyayı ele geçirmemin kaynağı sensin, bunu ikimiz başaracağız.”

“Sen ne tür bir yaratıksın,” diye sordum bu sefer de.

“Şeytan,” dedi.

“Ama ya vampir, karanlık ortamlar, Bram Stoker falan,” dedim.

“Bunlar, siz insanları efsanelere inandırma yöntemleri, hayatlarınız o kadar sıkıcı ki neye inanacağınızı bilmiyorsunuz, arayış içindesiniz,” dedi.

“Şeytan da böyle ama. Varlığını bilmediğimiz.”

“Var mıymışım, bir bak bana, gel,” diye elini uzattı.

Elini tuttum, elimi boşluğa atar gibi bir şey hissettim, soğuk bir boşluktu. Titredim. O boşluk beni kendine çekiyordu, güçsüzleştiğimi duyumsadım. Elimi boşluktan çekmezsem tüm bedenimi boşluğa sürükleyecek gibiydim. Karşı koyamıyordum, büyülenmiş gibi soğuk boşluğa doğru gidiyordum.

O sırada başıma giren ağrı boşluktan itti beni, yere düştüm, yine bayılmışım.

Gözlerimi açtığımda, o kocaman, biçimsiz, yırtıcı ellerini başımda tutuyordu. Kafamı çekerek ayağa kalkmaya çalıştım. Ne kadar da ürkütücü bir görüntüsü vardı, artık ondan korkmuyor sadece iğreniyordum. Eğer beni de öldürecek olsaydı çoktan yapardı. Üstelik inandığı bir kehanet uğruna bana ihtiyacı vardı. Başımın ağrısı mucize şekilde yok olmuştu.

Ama bana olan çaresiz bakışına anlam veremiyordum. Gardı düşmüş gibiydi, yere çömelmiş, başını ellerinin arasına almış ağlamaklı düşünüyordu. Evet ağlamaklıydı sanki. Her şey anlamsızdı zaten.

Onu denemeye karar verdim.

“Susadım, bana su bul,” dedim.

Çömeldiği yerden kalktı ve aniden kayboldu ardında bir rüzgâr bırakarak. Geri gelmesi bir dakikadan daha az bir zaman aldı. Elinde kocaman bir kabın içinde su getirmişti. Doyasıya içtim.

Ve kafam çalışmaya başladı.

“Benden uzaklaş,” dedim. Birkaç adım geriye gitti.

“Ellerini arkada birleştir,” dedim. Dediğimi yaptı.

İnanılmazdı, ne desem yapıyordu.

“Sen neyden yapıldın, insana benzemiyorsun, hayvana benzemiyorsun, kim yarattı seni,” diye sordum.

Hırlayarak cevap verdi: “Tanrının ilk insan çiftinin mutluluklarını bozması için yaratıldım yine aynı varlık tarafından, kötü olmam

gerekliyordu, o yüzdendir bu hilkat görüntüm, aslında siz insanlar beni nasıl görüyorsanız öyleyim.”

“Nasıl yani?” dedim.

“Değişebilirim,” dedi.

“Değiş o zaman,” dedim.

“Ne olmamı istersin,” diye sordu. ‘Bir insan olabilir misin,’ dedim.

“Evet,” dedi.

“Erkek arkadaşım ol,” dedim.

Arkasına döndü ve kayboldu, birkaç dakika içinde kaybolduğu karanlığın içinden geliyordu erkek arkadaşım. Öyle sevinmişim ki ama bir o kadar da korkmuştum. Geri çekildim önce. Yaklaşıyordu, yanıma geldi, ellerini yüzüme dokundurdu, onun sıcaklığını hissetmişim. Sarıldım.

Sarıldığım kişinin şeytan olması mümkün değildi, o geri gelmişti. Beni özlediğini fısıldıyordu kulağıma, ona buradan gitmemiz gerektiğini yaratığın gelebileceğini söyledim. Kabul etmedi, kalmayı istiyordu, daha fazla sarıldı, kollarıyla bedenimi hapsetmişti. Yaşadığım şeyler bir rüyada bile görülse absürd sayılabilecek şeylerdendi.

“Sen ölüyorsun,” dedi bana.

Anlamamıştım. Yaratığın beni de öldüreceğini söylüyor sanmıştım. Korkmamıştım.

“Seninle son anlarımız, ölmeden önce birleşmeliyiz,” dedi bu sefer de.

İşte o zaman korkmuştum, bu erkek arkadaşımın tarzı değildi, onu geri itmeye çalıştım fakat birden yaratığa dönüştü. Bağırmaya başladım, beni sıkı sıkı tutuyordu. Başıma dayanılmaz bir ağrı daha saplandı, külçe gibi yığıldım şeytanın kolları arasına, ellerini başıma koydu yine.

“Çok az zamanın kalmış, ölmek üzeresin, hastasın, ölmeden birleşmemiz gerek, seni ölümsüzleştirmeliyim, bırak kendini bana,” diye homurtuyla konuşuyordu.

“Ne diyorsun sen, ne saçmalıyorsun, öldürecekse öldür artık, korkmuyorum senden,” diye bağırıyordum ben de.

“Hayır, ben değil Tanrı alacak seni. Başın neden ağrıyor biliyor musun?”

“Neden olacak senin yüzünden Allahın cezası, bir şeyim yokmuş benim, kontrol ettirdim,” dedim.

“Seni ölümsüzleştirip kainatı ‘Kötülüğün Anası’ ile tanıştırmalıyım, bundan sonra herkes kendini şeytana satacak, melekler bile. Tanrı seni benden almadan birleşip buradan kurtulmalıyız’ diyordu.

İçinde bulunduğum durum saçmalık ötesi akıl almaz bir boyuta doğru ilerliyordu artık. Başıma giren Çin işkencesi gibi bir ağrıya daha yere yığıldım, bu sefer etraf da dönmeye başlamıştı, gözlerim hiçbir şeyi seçmez olmuştu. Nefesini ve homurtularını duyabiliyordum ancak. Çok az zamanımızın kaldığından bahsederek iyice yaklaşıyordu. Onu göremiyor, varlığını hissediyordum, üzerimdeki ağırlığı, korkunç hırıltılarını.

Direnemiyordum, konuşamıyordum, kolumu bile kıpırdatamıyordum, yenilmek üzereydim, kendimi bırakıyordum, ölüyordum ya da ölümsüzlüğe adım atıyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Gözlerimi açmayı denedim, büyük bir güç vardı göz kapaklarımda, artık soluk almam da zorlaşmıştı. Kendimi bu kadar kolay teslim ettiğime inanamıyordum. Nerdeydi J’ean D’arc, nerdeydi Zeyna?

Kuvvetli bir ışıktı gözüme çarpan, gözlerini aç der gibiydi.

Açtım. Ve kayboldu yaratık, kocaman beyaz boşluk gibi olan ve beni boşluğa çekmeye çalışan gözleri de yok oldu. Etrafta kablolar, makineler vardı, önlüklü birkaç iyi adam haricinde bana bakan biri daha vardı tanıdığım. Tüm gücümü toplayarak söylediğim ilk kelime ise: Anne!

Pardon skor neydi? 2-0 mı?

Virüs

1.

Derken bir gece farklı bir şey oldu.

Soğuktı, gökyüzündeki yıldızlar bile üşüyüp büzüşmüştü. Üzerine geçirdiği yün hırkayla titriyordu balkonda, ilk kez sigarası bitmek bilmiyordu. Hızla içine çekerek fırlattı attı parmağının ucuyla, tam içeri girecekken bir yıldızın kaydığını gördü. Arkasından bir yıldız daha.

Art arda kayan yıldızların sayısını tutamaz olmuştu. Kaç dilek dileyecekti? Kaçı gerçekleşecekti? Bu yıldızlar neden kayıp duruyorlardı? Bu soruların cevabını kim verecekti?

Saçmalama kadın dedi kendine, gir içeri de donmaktan kurtul hiç olmazsa!

Hem o, geceleri düşler kurmayı seven biriydi. Sigara içerken hayal gücünün daha iyi işlediğine inanırdı. Kayan yıldızların gece düşlerini mahvetmeye ne hakları vardı?

Orta yaşını çoktan geçmiş, yaşlılığın gençliğine adımını atmak üzereydi. Hiç evlenmemişti, hiç çalışmamıştı. Aileden kalan gelirle hayatını oldukça iyi bir şekilde sürdürüyordu. Bir erkek kardeşi ve onun çocukları olan üç yeğeni vardı. Bir apartmanın iki ayrı katında oturuyorlardı. Anne, baba çoktan vefat etmişlerdi.

Geçmişini hep geride bırakırdı. Şimdiki zamanı hissetmeye çalışır ama kendini geleceğin kollarına atmak isterdi. Onun için gelecek, kesinlikle batı sahillerinde sakin bir kıyı kasabasıydı. İnsanların kafalarında hiçbir kaygı olmaksızın aylak aylak dolaştıkları, sere serpe güneşlendikleri, huzur dolu bir yerdeydi.

Hep böyle düşünülürdü, davulun sesi uzaktan güzel gelirdi insanoğluna. Gelecek, bir gül bahçesi olmadığı gibi hep bir umudu simgelerdi. Belki de çekici gelen buydu, geçmişe sünger çekip yeni şeyler yapmaya duyulan özlem.

Balkonun kapısını sıkıca kapatarak içeri girdi. Pencere kenarındaki koltuğuna oturdu. Sehpa da okunmayı bekleyen kitaba uzandı ve rastgele bir sayfayı açarak okumaya başladı. Fakat göremiyordu,

yakın gözlüğünü kim bilir nereye koymuştu, bir türlü alışamadım şu merete, diyerek söylendi. Keyfi de kaçmıştı zaten, televizyonu açmasıyla elektriklerin gitmesi bir oldu. Masanın üzerindeki mumlardan birini yakmak için kalktığında dışarıdan gelen parlak bir ışığın evini aydınlatmasına şahit oldu. Öyle böyle değildi ışık, bir anda parladı ve söndü. Tekrar balkona çıkarak gökyüzüne baktı, yıldızlar daha fazlaydılar ve sürekli kayıyorlardı. Korkarak girdi, kardeşini aramak üzere telefonu eline aldığı anda şarjının bitmiş olduğunu fark etti. Yeniden camın kenarındaki koltuğuna oturacaktı ki dışarıdan içeriye doğru birden parlayan ışık gözlerini kamaştırdı, açamıyordu gözlerini, bedeninde bir sıcaklık duyuyordu, sanki nefes alamıyordu, olduğu yerde bayıldı.

Gözlerini hafifçe araladığında bembeyaz çarşafarla örtülmüş rahat bir yataktaydı. Tavandaki floresan lambanın oldukça güçlü bir ışığı vardı. Etrafında vücuduna bağlanmış kablolarla birlikte ferah bir odanın içinde yalnızdı. Buranın hastane olduğunu düşündü, bu kadar donanımı olan bir hastane daha önce görmemişti.

Kapı aralandı ve içeriye beyaz önlüklü genç bir kadın girdi, elindeki ışık kalemiyle gözlerine baktı. Bileğinden nabzını saydı ve stabil diyerek işaret etti camlı bölmenin arkasından bakan birkaç kişiye.

Kafasını yana çevirerek o kişilerin kim olduğunu görmeye çalıştı ama tanıımıyordu. ‘Neredeyim ben,’ diye sordu güçlükle.

“Biraz daha dinlenin,” dedi beyaz önlüklü genç kadın.

“Kardeşim nerede, onu görmek istiyorum,” dedi bu sefer de.

“Şimdi değil,” dedi ve seruma bir ilaç katarak çıktı odadan beyaz önlüklü genç kadın.

Dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissediyordu, gözleri tekrar kapanıyordu. Yeniden uyandığında aynı yerdeydi, bu sefer kollarına bağlanmış serumlar, kablolar yoktu. Üzerinde bembeyaz bir gecelik yatıyordu. Etraf oldukça parlaktı fakat kaldığı oda dışarıya bakmıyordu. Işıklarla aydınlatılmış bir odaydı. Yatağından doğrulmaya çalıştı, başardı da!

Ayağını yere bastığı anda, Ay’a ayak bassa bu kadar gururlanmazdı kendisiyle. Kapıya yöneldi, açamadı. Dışarıdan kilitlenmişti. ‘Kimse yok mu? Diye bağırırdı, kapıyı zorladı. Sesini duyan olmayınca umutsuzluğa kapıldı. Yatağın kenarındaki sehpanın üzerinde bir bardak su ve kitap vardı. Suyu içti, kitabı eline aldı. ‘Bilinmeyen Varlıkların Yeryüzüne Etkisi’ adlı bu kitapta bir takım semboller ve

resimler vardı, oldukça küçük harflerle yazılan metne sahip olduğunu ve gözlüksüz okuyabildiğini fark etti. İşin tuhafı Latin alfabesini anlayabiliyordu.

Birkaç satır okuduktan sonra ürpererek yatağa fırlattı kitabı. Odada bir kapının daha olduğunu o zaman gördü. Tuvalet olmalı diye düşündü ve evet çiş de gelmişti. Küçük bir bölümdü, bir klozet, ayna ve lavabo vardı. İşini gördükten sonra ellerini yıkadı, bu arada aynadaki suretine gözü takıldı. Hayretle bakıyordu kendine.

Elleriyle yüzüne dokundu, gerçektir, oydu ama farklı görünüyordu. Sürekli şikayet ettiği göz altı torbaları, kaz ayağı kırışıklıkları, siyah noktaları yoktu. Gözleri parlaktı, gayet iyi görüyordu. Saçları da değişmiş gibiydi, daha bir canlanmış, biraz da uzamıştı. Yeni görüntüsü epey hoşuna gitti, aynada gülümsedi kendine. ‘Neler oluyor’ sorusunu bir müddet düşünmemeye karar verdi.

Yatağa uzandı, kollarını iki yana koyduğunda eline kitap çarptı, kitaplar hep hayatının bir bölümündeydi. Ama sanki onların etkileri daha dolaylıydı. Okumak, dinlemeye oranla daha derin bir zihinsel uğraş gerektirdiğinden etkileri de o boyutta olmuştu.

Normalde bu kitabı okumak istemezdi, istese zaten okuyamazdı. Ders kitabından öte, kariyer planlayan bir hocanın bile okuması imkansızdı. Yabancı kelimeler, acayip formüller, şekiller ve anlamakta zorlanacağı cümleler vardı. Nasıl oluyor da okuduğu her satırı aklında tutabiliyordu?

Kapı aralandı o anda, içeriye bir tepside yemek bırakıldı ve tekrar kapandı ‘Hey kimsiniz, nerdeyim ben, neden kilitliyim’ tarzı soruları peş peşe sormaya fırsat vermeden.

Kalkıp tepsiyi aldı, çorba, biftek ve salatadan ibaretti, karnı da acıkmıştı, bir çırpıda yedi. Tatlarının biraz farklı olduğunu anladığında ise табаğı çoktan bitmişti.

Canı nasıl da sigara istiyordu. Tepside duran küçük beyaz hap tanesini içmesi gerektiğini biliyordu. Tek düşündüğü ciddi bir hastalık geçirdiği ve iyileşince oradan çıkacağıydı. İlacı içti! Derin bir uykuya daldı.

Uyandığında kendini iyi hissediyordu. Saat, zaman, yer, gün mefhumu yoktu. Ne kadar uyuyordu, kaç saat geçiyordu, kaç gündür buradaydı hiç bilmiyordu. Ama uyandıktan yaklaşık yarım saat sonra yemek ve ilaç verdiklerini anlamıştı. Kapının yanında beklemeye başladı. Kapı açılır açılmaz içeriden kolu tutarak

çekmeye başladı, bu kadar güçlü olabileceğini kendisi de tahmin etmemişti. Yemek getiren kişiyi iterek koridorda koşmaya başladı. Sirenler ötüyordu, koridorun sonunda karşısına bir kapı daha çıktı, kapının ardından gelen üç-beş adam bunu tuttular, beyaz önlüklü genç kadın belirdi elinde şırıngayla, koluna iğneyi sapladı ve kendinden geçti.

2.

Sigara kokusuyla gözlerini açmıştı. Başucunda kül tablasının içinde yakılmış bir sigara duruyordu. Uzanarak aldı ve başını tekrar yastığa koydu, tavana bakarak içine çekti.

Anımsadığı yerde değildi, tavana değen ışık pencereden yansıyan güneşin aydınlatmasıydı. Tavandan yere kadar olan sürgülü kapı açıktı ve içeriye giren ılık rüzgâr tül perdeleri hareketlendiriyordu. Kalktı, oraya doğru ilerlediğinde bu kapının büyük bir verandaya açıldığını gördü, güneş tam da tepedeydi ve tüm güzelliğiyle parlıyordu. Verandadan gelen çiçek kokularını burnuna çekti. Kollarını yukarıya açarak esnedi, sigarasından bir firt daha aldı. Karşısında masmavi deniz manzarası gözlerini dolduruyordu.

Bir müddet o anın keyfini çıkardı fakat kafasına yerleşen “neredeyim ben” sorusuna cevap aramak için evin içinde koşmaya başladı. Villa tipi yazlık bir evdi, merdivenlerden aşağıya indiğinde geniş bir salonun içinde buldu kendini, dışarıya açılan kapıyı bularak çıktı, yemyeşil bir bahçenin içinden geçerek sokağa fırladı. Etrafta birileri var mı diye bakıyor, amaçsızca koşuyordu.

Sahile kadar indi, kumsalda kimse yoktu, bir balık restoranı olduğunu gördü. Hızla ilerleyerek oraya gitti. İçeride orta yaşlarında bir adam vardı.

“Burası neresi?” diye sordu.

“Bir Yunan adasındayız hanımefendi,” dedi muhtemelen restoranın sahibi olan adam.

“Peki saat kaç, bugünün tarihi nedir,” dedi. Adam biraz şaşırarak cevapladı: ‘1 Temmuz 2016, Çarşamba, saat sabahın dokuzu daha.’

“Aman Tanrım 6 ay geçmiş,” dedi ve ekledi. ‘Ben şu anda Yunanca mı konuşuyorum?’

“İçeri girer girmez Türkçe konuştunuz ama ben Yunanca cevap verdikten sonra dilimizi konuşmaya başladınız hanımefendi,” dedi adam bu sefer de.

“Ama nasıl olur, ben Yunanca bilmem ki?”

“Siz tepedeki villayı satın alan bayan olmalısınız,” dedi adam.

“Ben orada mı oturuyorum?” diye sordu, işler iyice ilginçleşiyordu.

“Burası küçük bir adadır, her şey çabucak duyulur, biraz rahatsız olduğunuzu söylemişlerdi,” dedi adam.

“Ne, nasıl, beni kim getirdi buraya?” diye sordu.

“Kardeşiniz olduğunu söyleyen bir bey ile geldiniz,” dedi ve ekledi : ‘Hanımefendi siz gerçekten iyi değilsiniz galiba, isterseniz gidin evinize, dinlenin’

Kafası allak bullaktı, normalde ilk kez gittiği yerlerde asla yolunu bulamazken, villayı eliyle koymuş gibi buldu. Bahçeye, içeriye daha dikkatlice baktı. Etrafta kimsenin yaşadığına dair bir ipucu yoktu. Telefon aradı, bulamadı.

Terlemişti, banyoya girdi, kendine gelmek için uzun süre suyun altında kaldı. Duştan çıktığında aynaya yöneldi, buhar olan aynanın yüzeyini eliyle silerek kendine baktı. Gözlerine gerçekten de inanamıyordu. Genç görünüyordu, cildi pürüzsüz ve parlaktı, gözlerini bedenine kaydırdı, vücudu da diriymiş, bayılmak üzereydi. Neler olmuştu ona?

Ne olduysa da hoşuna gittiği kesindi. Enerjik hissediyordu, güçlüydü, çok güzel görünüyordu. Akşama kadar kitap okuyarak bir gelen olur mu diye bakındı. Okuduğu kitapları adeta ezberliyor, bu kadar hızlı okuyabildiğine anlam veremiyordu. Yine o kitap geçti eline, okumadığı bölümlere göz attı. Kitabın sonlarına doğru tüm bu ifadelerin anlamının yeryüzünü etkisi altına alacak büyük bir viral salgının şifreleri olduğunu söylüyordu.

Karanlık çöktüğünde içinde bir kıpırdanma oldu, sahilde hareketli saatler başlamıştı. Evden çıkarak oraya gitti, bir gece kulübüne attı kendini. İki kadeh içtikten sonra yanına yaklaşan adamın selamına ‘merhaba,’ diyerek karşılık verdi. Adam Yunanlı değildi, Fransız bir turist olduğunu öğrendi.

“Şu anda ben seninle Fransızca mı konuşuyorum,” diye sordu. Genç adam gülümseyerek cevap verdi:

“Evet bu bölgede Fransızca bilen birine rastlamak büyük tesadüf, üstelik bu kadar güzel olması da cabası..”

Utanmıştı, flörtün sinyalleri yayılıyordu çevreye. Böyle bir duygunun nasıl olduğunu çoktan unutmuştu. Yüzünden alevler fışkırıyor gibiydi.

O gece onu evine götürdü, sabaha kadar yaşadığı şeyler rüyadan öteydi. Gerçekten uykuya daldığında ise Fransız flörtünü kaybedeceğini bilmiyordu.

Ertesi gün onu hiçbir yerde bulamadı. Kalbi kırılarak telefon bulabileceği bir yer aradı. Tüm bunlar neyin nesiydi öğrenmeliydi.

“Alo. Kardeşim? Tanrım sesini duymak ne güzel. Neler oluyor bana, neden buradayım, lütfen her şeyi anlat,” diye yalvaran bir ses tonuyla konuşuyordu.

Kardeşi ise sakın olmasını, yanına birinin geleceğini ve tüm sorularını cevaplayacağını söyleyerek telefonu kapattı.

Boynunu bükerek eve gittiğinde onu bekleyen biri vardı ve hiç yabancı gibi gelmiyordu. Hastane diye düşündüğü yerde kendisini kontrol eden genç kadın, yanına oturmasını söyledi. Cebinden çıkardığı sigarayı uzatarak ateşledi.

“Siz aslında altı ay kadar önceki bir gece hayatınızı kaybettiniz,” diyerek söze başladı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu korkarak.

“Biz sebebi bilinmeyen ölümler hakkında deneyler yapan bir bilim merkeziyiz, kuruluşumuzda ürettiğimiz bir virüs insanların yaşamlarına çok daha iyi şartlarda dönmelerine yol açıyor. Bir çeşit ölümsüzlük virüsü diyebilirsiniz buna. Sadece yaşamalarını değil, farkında olmalarını ve beyinlerini maksimum seviyede kullanabilmelerini sağlıyoruz.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısınız,” dedi.

“Şu anda öyle bir aşamadasınız ki söyleyeceğim her şey o kadar da garip gelmeyecek, aslında dünya şartları için garip olsa da..”

“Devam edin o zaman,” dedi.

“O gece başınıza gelen talihsiz bir olaydı. Nereden geldiği bilinmeyen ışık huzmesi sizin kalbinizi durdurdu. Biz bu ışığı da araştırıyoruz, okuduğunuz kitap yıllar öncesinin araştırmalarına dayanarak yazılmış, yeryüzüne etki edecek sıra dışı eylemlerden bahsediyor ve bize yol gösteriyor bir anlamda. Bunu daha önce hayvanlar üzerinde denemiştik. Bize geri dönüşleri mükemmel oldu. Siz ilk insan deneğimizesiniz. Kardeşiniz ölümünüzü kabullenmek istemedi ve bize onay verdi. Sonuçta onun da

kaybedecek hiç, kazanacak Sen'i vardı. Burası sizin için oluşturulmuş bir plato aslında, dün sabah konuştuğunuz balık restoranının sahibi de bizden biri, gece beraber olduğunuz Fransız bilim adamı da.

Bu adada yaşayan herkes araştırmayı yürüten kişiler. Neden bu adayı seçtiğimizi ise anlamış olmanız lazım!”

“Yerleşmek istediğim hayalimdeki yer.”

“Çok doğru. Biz biraz daha hayaller ötesi bir bölge oluşturmak istedik. Dünyaya uyumunuzu sağlayana kadar burada kalacaksınız. Görüştüğünüz her kişi size yardım etmek için burada olan ekibimizden oluşacak. Ne zaman sizden emin olacağız, işte o zaman gerçek dünyaya çıkmanızı sağlayacağız. Kardeşiniz, arkadaşlarınız ve diğer tanıdıklarınızın arasına o zaman katılabileceksiniz.”

“Burada kalmayı istemezsem? Tüm bunlar bana sorulmadı ki? Ya ölmeyi tercih ediyorsam?”

“Bunun için artık çok geç!” dedi kadın sesini biraz daha kısarak.

“Siz öyle sanıyorsunuz,” diyerek ayağa kalktı, mutfığa giderek bir bıçak buldu. Kalbine dayayarak kadını tehdit etmeye başladı.

“Bunu yapmanız bir şey ifade etmez, virüs artık içinizde, ölmeyeceksiniz, sadece ufak bir baygınlık geçireceksiniz, biz müdahale edeceğiz, virüsün dozunu artıracamız ve siz eskisinden daha donanımlı bir şekilde uyanacaksınız, bu defalarca da gerçekleşse aynı şekilde olacak,” dedi kadın.

Bunu denemeye bile cesaret edemedi. “Lanet olsun,” diyerek ağlamaya başladı elindeki bıçağı yere atarak.

“Sakin olun, o kadar da kötü bir şey değil, düşünün her gittiğiniz ülke hakkında bilgi sahibi olacaksınız, tarihini, coğrafyasını tanıyor olacaksınız, oraya adım atmanız yeterli olacak. Genç ve güzel görüneceksiniz, insani duygularınızdan bir şey kaybetmeyeceksiniz, hastalığa yakalanmayacaksınız, tehlikelere atılabileceksiniz, dünyayı kötülüklerden kurtarmak istemez misiniz?” dedi ve onu yalnız bırakarak evden ayrıldı.

Düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Artık istediğı her şeyi yapabiliirdi, çok zamanı vardı. Defalarca aşık olabilirdi, defalarca kaybedebilirdi, dolu dolu yaşayabilirdi hayatı, korkusuzca, yaşlanmadan, kendinden emin ve sağlıklı.

Fakat bundan sonra tek bir şey için uğraşacaktı: “Ölümlü olmak!”

